

29.06.2026 r.

U S T A W A

z dnia.....r.

Prawo własności przemysłowej¹⁾²⁾

1) Niniejsza ustawa:

1) w zakresie swojej regulacji wdraża:

- a) dyrektywę Rady z dnia 16 grudnia 1986 r. w sprawie ochrony prawnej topografii produktów półprzewodnikowych (Dz. Urz. UE L 24 z 27.01.1987, str. 36),
- b) dyrektywę 98/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych (Dz. Urz. UE L 213 z 30.07.1998, str. 13),
- c) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2823 z dnia 23 października 2024 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów przemysłowych (Dz. Urz. UE L 2024/2823 z 18.11.2024),
- d) dyrektywę 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz. Urz. UE L 157 z 30.04.2004, str. 45),
- e) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającą na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz. Urz. UE L 336 z 23.12.2015, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 110 z 26.04.2016, str. 5),
- f) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/2823 z dnia 23 października 2024 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów przemysłowych (Dz. Urz. UE L 2024/2823 z 18.11.2024, str. 1);

2) służy stosowaniu:

- a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1610/96 z dnia 23 lipca 1996 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla środków ochrony roślin (Dz. Urz. UE L 198 z 8.8.1996, str. 30, L 236 z 23.9.2023, str. 33, L 157 z 21.6.2025, str. 203 i L 112 z 24.4.2012, str. 10),
- b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1901/2006 z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie produktów leczniczych stosowanych w pediatrii oraz zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 1768/92, dyrektywę 2001/20/WE, dyrektywę 2001/83/WE i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz. Urz. UE L 378 z 27.12.2006, str. 1, L 378 z 27.12.2006, str. 20 i L 4 z 7.1.2019, str. 24),
- c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz. Urz. UE L 152 z 16.6.2009, str. 1, L 153 z 11.6.2019, str. 1 i L 112 z 24.4.2012, str. 21),
- d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 (Dz. Urz. UE L 2023/2411 z 27.10.2023, str. 1),
- e) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1956 z dnia 29 września 2025 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych (Dz. Urz. UE L 2025/1956 z 28.11.2025, str. 1).

2) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach, ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, ustawę z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawę z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych, ustawę z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, ustawę z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, ustawę z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk, ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju, ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki, ustawę z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych, ustawę z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, ustawę z dnia 15 stycznia 2015 r. o ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, ustawę z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego, ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ustawę z dnia 21 lutego 2019 r. o

TYTUŁ I

Przepisy ogólne

DZIAŁ I

Przepisy wstępne

Art. 1. Ustawa normuje:

- 1) stosunki w zakresie wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych i oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniającym rozporządzenie (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 (Dz. Urz. UE L 2023/2411 z 27.10.2023 r. str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem 2023/2411”);
- 2) warunki udzielania dodatkowych praw ochronnych na produkty lecznicze, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz. Urz. UE L 152 z 16.6.2009, str. 1, z późn. zm., zwanego dalej „rozporządzeniem 469/2009”³⁾) i przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego na produkty lecznicze stosowane w pediatrii, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1901/2006 z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie produktów leczniczych stosowanych w pediatrii oraz zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 1768/92, dyrektywę 2001/20/WE, dyrektywę 2001/83/WE i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz. Urz. UE L 378 z 27.12.2006, str. 1, z późn. zm.)⁴⁾ i dodatkowego prawa ochronnego na środki ochrony roślin, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1610/96 z dnia 23 lipca 1996 r. dotyczącym stworzenia

Sieci Badawczej Łukasiewicz, ustawę z dnia 11 sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego i ustawę z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej.

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 112 z 24.4.2012, str. 21; Dz. Urz. UE L 162 z 23.6.2017, str. 56 oraz Dz. Urz. UE L 153 z 11.6.2019, str. 1.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 378 z 27.12.2006, str. 20 oraz Dz. Urz. UE L 4 z 7.1.2019, str. 24.

dotkającego świadczenia ochronnego dla środków ochrony roślin (Dz. Urz. UE L 198 z 8.8.1996, str. 30, z późn. zm., zwanym dalej „rozporządzeniem 1610/96”)⁵;

- 3) skutki obowiązywania patentu europejskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) zasady, na jakich przedsiębiorcy mogą przyjmować projekty racjonalizatorskie i wynagradzać ich twórców;
- 5) zasady wynagradzania twórców wynalazków, wzorów użytkowych, topografii układów scalonych i wzorów przemysłowych;
- 6) zadania i organizację Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. 1. Na warunkach określonych w ustawie są udzielane patenty na wynalazki, dodatkowe prawa ochronne na produkty lecznicze, dodatkowe prawa ochronne na środki ochrony roślin, prawa ochronne na znaki towarowe oraz prawa z rejestracji na wzory użytkowe, topografie układów scalonych i wzory przemysłowe.

2. Na warunkach określonych w rozporządzeniu 2023/2411 rozpatrywane są wnioski o rejestrację oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, wnioski o zmianę specyfikacji produktu oraz wnioski o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

3. W sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, właściwy jest Urząd Patentowy.

Art. 3. 1. Użyte w ustawie skróty oznaczają:

- 1) Biuro Międzynarodowe – Międzynarodowe Biuro Własności Intelektualnej utworzone na podstawie Konwencji o ustanowieniu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej, sporządzonej w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r. poz. 49);
- 2) EUIPO – Urząd Unii Europejskiej do spraw Własności Intelektualnej;
- 3) Konwencja o patencie europejskim – Konwencja o udzielaniu patentów europejskich (Konwencja o patencie europejskim), sporządzona w Monachium dnia 5 października 1973 r., zmieniona aktem zmieniającym artykuł 63 Konwencji z dnia 17 grudnia 1991 r. oraz decyzjami Rady Administracyjnej Europejskiej Organizacji Patentowej z dnia 21 grudnia 1978 r., 13 grudnia 1994 r., 20 października 1995 r., 5 grudnia 1996 r. oraz 10 grudnia 1998 r., wraz z Protokołami stanowiącymi jej integralną część (Dz. U. z 2004 r. poz. 737 oraz z 2007 r. poz. 1736);

⁵⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 236 z 23.9.2003, str. 33; Dz. Urz. UE L 157 z 21.6.2005, str. 203 oraz Dz. Urz. UE L 112 z 24.4.2012, str. 21.

- 4) Konwencja paryska – Akt sztokholmski zmieniający Konwencję paryską o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., zmienioną w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r., w Hadze dnia 6 listopada 1925 r., w Londynie dnia 2 czerwca 1934 r., w Lizbonie dnia 31 października 1958 r., sporządzony w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r. poz. 51);
- 5) Porozumienie – Porozumienie madryckie o międzynarodowej rejestracji znaków z dnia 14 kwietnia 1891 r., zrewidowane w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r., w Hadze dnia 6 listopada 1925 r., w Londynie dnia 2 czerwca 1934 r., w Nicei dnia 15 czerwca 1957 r. i w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. oraz zmienione dnia 2 października 1979 r. (Dz. U. z 1993 r. poz. 514 oraz z 2003 r. poz. 129);
- 6) Protokół – protokół do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, sporządzony w Madrycie dnia 27 czerwca 1989 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 129);
- 7) Akt genewski – rozumie się przez to Akt genewski Porozumienia haskiego w sprawie międzynarodowej rejestracji wzorów przemysłowych, przyjęty w Genewie dnia 2 lipca 1999 r. (Dz. U. z 2009 r. poz. 1522);
- 8) Rada – Rada do Spraw Oznaczeń Geograficznych Produktów Rzemieślniczych i Przemysłowych;
- 9) topografia – topografia układu scalonego;
- 10) Układ o współpracy patentowej – Układ o współpracy patentowej sporządzony w Waszyngtonie dnia 19 czerwca 1970 r., poprawiony dnia 2 października 1979 r. i zmieniony dnia 3 lutego 1984 r. (Dz. U. z 1991 r. poz. 303);
- 11) Urząd Patentowy – Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.
 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:
 - 1) dodatkowym prawie ochronnym - rozumie się przez to dodatkowe prawo ochronne na produkty lecznicze, o którym mowa w rozporządzeniu 469/2009 i dodatkowe prawa ochronne na środki ochrony roślin, o którym mowa rozporządzeniu 1610/96;
 - 2) europejskim zgłoszeniu patentowym – rozumie się przez to zgłoszenie w celu uzyskania patentu europejskiego, dokonane na podstawie Konwencji o patencie europejskim;
 - 3) kolegium – kolegium orzekające do spraw spornych;
 - 4) międzynarodowym znaku towarowym – rozumie się przez to znak towarowy zarejestrowany w trybie określonym w Porozumieniu lub Protokole;
 - 5) międzynarodowym wzorze przemysłowym – rozumie się przez to wzór przemysłowy zarejestrowany w trybie określonym w Akcie genewskim;

- 6) międzynarodowym zgłoszeniu – rozumie się przez to zgłoszenie wynalazku lub wzoru użytkowego, dokonane na podstawie Układu o współpracy patentowej;
- 7) opisie zgłoszeniowym wynalazku – rozumie się przez to opis wynalazku, zastrzeżenia patentowe i rysunki;
- 8) osobie – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną;
- 9) osobie zagranicznej – rozumie się przez to osobę niemającą miejsca zamieszkania, siedziby lub poważnego przedsiębiorstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 10) patencie europejskim – rozumie się przez to patent udzielony przez Europejski Urząd Patentowy na podstawie Konwencji o patencie europejskim;
- 11) podrobionym znaku towarowym – rozumie się przez to użyty bezprawnie znak identyczny lub taki, który nie może być odróżniony w zwykłych warunkach obrotu od znaku zarejestrowanego, dla towarów objętych prawem ochronnym;
- 12) prawie wyłącznym – rozumie się przez to patent, patent europejski, dodatkowe prawo ochronne, prawo ochronne lub prawo z rejestracji;
- 13) projekcie wynalazczym – rozumie się przez to wynalazki, wzory użytkowe, topografie i wzory przemysłowe;
- 14) przedmiocie własności przemysłowej – rozumie się przez to wynalazki, produkty lecznicze, środki ochrony roślin, wzory użytkowe, topografie, wzory przemysłowe, znaki towarowe i oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 15) przekształceniu międzynarodowego znaku towarowego – rozumie się przez to przekształcenie rejestracji międzynarodowej, o którym mowa w art. 9 quinquies Protokołu;
- 16) tłumaczeniu patentu europejskiego – rozumie się przez to tłumaczenie opisu patentowego patentu europejskiego obejmującego opis wynalazku, zastrzeżenia patentowe i rysunki;
- 17) towarach – rozumie się przez to w szczególności wyroby przemysłowe, rzemieślnicze, płody rolne oraz produkty naturalne, w tym wody, minerały, surowce, a także usługi;
- 18) unijnym znaku towarowym – rozumie się przez to unijny znak towarowy w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 154 z 16.6.2017, str. 1);
- 19) unijnym wzorze przemysłowym – rozumie się przez to unijny wzór przemysłowy w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr

2026/175 z dnia 11 marca 2026r. w sprawie wzorów przemysłowych Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz. Urz. Dz. Urz. UE L 2026/175 z 30.03.2026, str. 1);

- 20) uprzednim pierwszeństwie – rozumie się przez to pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oznaczone według daty wcześniejszego zgłoszenia dokonanego za granicą, wcześniejszego zgłoszenia krajowego lub według daty wystawienia, na wystawie międzynarodowej oficjalnej lub oficjalnie uznanej, lub wystawie w Rzeczypospolitej Polskiej wskazanej przez Prezesa Urzędu Patentowego w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”;
- 21) urzędzie przyjmującym – rozumie się przez to Urząd Patentowy, działający jako organ, do którego są wnoszone zgłoszenia międzynarodowe na podstawie Układu o współpracy patentowej;
- 22) urzędzie wyznaczonym – rozumie się przez to Urząd Patentowy, działający jako organ państwa wyznaczony przez zgłaszającego, zgodnie z rozdziałem I Układu o współpracy patentowej;
- 23) urzędzie wybranym – rozumie się przez to Urząd Patentowy, działający jako organ państwa wybrany przez zgłaszającego, zgodnie z rozdziałem II Układu o współpracy patentowej;
- 24) wcześniejszym wzorze przemysłowym – rozumie się przez to wzór przemysłowy zgłoszony lub zarejestrowany z wcześniejszym pierwszeństwem;
- 25) wcześniejszym znaku towarowym – rozumie się przez to znak towarowy zgłoszony lub zarejestrowany z wcześniejszym pierwszeństwem;
- 26) zgłaszającym – rozumie się przez to osobę, która ubiega się o udzielenie prawa wyłącznego na swoją rzecz.

3. Przepisy ustawy dotyczące przedsiębiorców stosuje się odpowiednio również do osób prowadzących działalność inną niż działalność gospodarczą.

Art. 4. 1. Jeżeli umowa międzynarodowa lub przepisy prawa Unii Europejskiej obowiązujące bezpośrednio w państwach członkowskich określają szczególny tryb udzielania ochrony na wynalazki, produkty lecznicze, środki ochrony roślin, wzory użytkowe, topografie, wzory przemysłowe, znaki towarowe lub oznaczenia geograficzne, w sprawach nieuregulowanych w tej umowie lub w tych przepisach albo pozostawionych w kompetencji organów krajowych przepisy ustawy stosuje się odpowiednio.

2. Umowa międzynarodowa lub przepisy prawa Unii Europejskiej rozstrzygają w szczególności o tym, w jakim języku lub jakiej formie jest prowadzone postępowanie związane z udzielaniem ochrony i w jakim języku lub jakiej formie sporządza się dokumentację zgłoszeń wynalazków, produktów leczniczych, środków ochrony roślin, wzorów użytkowych, topografii, wzorów przemysłowych, znaków towarowych i oznaczeń geograficznych.

Art. 5. 1. Osoba zagraniczna korzysta z uprawnień wynikających z ustawy na podstawie umów międzynarodowych.

2. Osoba zagraniczna może korzystać z uprawnień wynikających z ustawy na zasadzie wzajemności, chyba że umowa międzynarodowa stanowi inaczej. Przesłanki wzajemności, dla celów postępowania przed Urzędem Patentowym, stwierdza - po zasięgnięciu opinii właściwego ministra - Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 6. Obywatel polski lub jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1209) może dokonać zgłoszenia wynalazku lub wzoru użytkowego, w celu uzyskania ochrony za granicą, w trybie przewidzianym:

- 1) umową międzynarodową lub przepisami prawa Unii Europejskiej, o których mowa w art. 4, albo
- 2) ustawą

– po dokonaniu zgłoszenia tego wynalazku lub wzoru użytkowego w Urzędzie Patentowym.

Art. 7. Warunki wymagane do udzielenia patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego albo prawa z rejestracji ocenia się według przepisów obowiązujących w dniu zgłoszenia przedmiotu własności przemysłowej w Urzędzie Patentowym.

DZIAŁ II

Projekty racjonalizatorskie

Art. 8. 1. Przedsiębiorcy mogą przewidzieć przyjmowanie projektów racjonalizatorskich w swoim przedsiębiorstwie na warunkach określonych w ustalonym przez siebie regulaminie racjonalizacji.

2. Przedsiębiorca może uznać za projekt racjonalizatorski, w rozumieniu ustawy, każde rozwiązanie nadające się do wykorzystania, niebędące wynalazkiem podlegającym opatentowaniu, wzorem użytkowym, topografią lub wzorem przemysłowym.

3. W regulaminie racjonalizacji przedsiębiorca określa w szczególności jakie rozwiązania można uznać w przedsiębiorstwie za projekty racjonalizatorskie, kto może zgłosić projekt racjonalizatorski, a także sposób i tryb rozpatrywania zgłoszeń projektów racjonalizatorskich i sposób wynagradzania twórców tych projektów.

4. Twórca projektu racjonalizatorskiego przyjętego przez przedsiębiorcę do wykorzystania w przedsiębiorstwie ma prawo do wynagrodzenia za ten projekt zgodnie z zasadami określonymi w regulaminie racjonalizacji, obowiązującym w dniu zgłoszenia projektu, chyba że przyjęty później regulamin racjonalizacji jest dla twórcy korzystniejszy.

DZIAŁ III

Prawo do uzyskania prawa wyłącznego

Art. 9. 1. Twórcy projektu wynalazczego przysługuje prawo do:

- 1) uzyskania patentu albo prawa z rejestracji;
- 2) wynagrodzenia;
- 3) wymieniania go jako twórcy w opisach, rejestrach oraz w innych dokumentach i publikacjach.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do współtwórcy projektu wynalazczego.

3. Współtwórcom projektu wynalazczego uprawnienie do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji przysługuje wspólnie.

Art. 10. 1. W przypadku dokonania projektu wynalazczego w wyniku wykonywania przez twórcę obowiązków ze stosunku pracy lub z realizacji innej umowy, prawo, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1, przysługuje pracodawcy lub zamawiającemu, chyba że strony ustaliły inaczej.

2. W umowie między przedsiębiorcami może być określony podmiot, któremu będzie przysługiwać prawo, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1, w przypadku dokonania projektu wynalazczego w związku z wykonywaniem tej umowy.

3. W przypadku dokonania projektu wynalazczego przez twórcę przy pomocy przedsiębiorcy, przedsiębiorca ten może korzystać z tego projektu we własnym zakresie. W umowie o udzielenie pomocy strony mogą ustalić, że przedsiębiorcy przysługuje w całości lub części prawo, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1.

Art. 11. 1. Prawo do uzyskania patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego oraz prawa z rejestracji jest zbywalne i podlega dziedziczeniu.

2. Umowa o przeniesienie prawa, o którym mowa w ust. 1, wymaga, pod rygorem nieważności, zachowania formy pisemnej.

Art. 12. 1. Twórca projektu wynalazczego, któremu przysługuje prawo do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji może nieodpłatnie albo za uzgodnioną zapłatą przenieść to prawo na rzecz przedsiębiorcy albo przekazać mu projekt wynalazczy do korzystania.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, z dniem przedstawienia projektu wynalazczego na piśmie następuje przejście na przedsiębiorcę prawa do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji, pod warunkiem przyjęcia projektu wynalazczego przez przedsiębiorcę do korzystania i zawiadomienia o tym twórcy w terminie miesiąca, chyba że strony ustalą inny termin.

Art. 13. 1. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, twórca projektu wynalazczego ma prawo do wynagrodzenia za korzystanie z tego projektu przez przedsiębiorcę, gdy prawo korzystania z niego albo prawo do uzyskania patentu lub prawa z rejestracji przysługuje przedsiębiorcy na podstawie art. 10 ust. 1 i 3 lub art. 12 ust. 2.

2. Jeżeli strony nie uzgodniły wysokości wynagrodzenia, wynagrodzenie ustala się w słusznej proporcji do korzyści przedsiębiorcy z projektu wynalazczego, z uwzględnieniem okoliczności, w jakich projekt ten został dokonany, a w szczególności zakresu udzielonej twórcy pomocy przy dokonaniu projektu wynalazczego oraz zakresu obowiązków pracowniczych twórcy w związku z ich dokonaniem.

3. Wynagrodzenie wypłaca się w całości lub w częściach.

4. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, całość wynagrodzenia wypłaca się najpóźniej w terminie 2 miesięcy od dnia uzyskania pierwszych korzyści z projektu wynalazczego. W przypadku wypłaty wynagrodzenia w częściach jego pierwszą część wypłaca się w terminie, o którym mowa w zdaniu poprzednim, a pozostałe części najpóźniej w terminie 2 miesięcy po upływie każdego roku, jednak w terminie nie dłuższym niż 5 lat, licząc od dnia uzyskania pierwszych korzyści.

Art. 14. Wynagrodzenie twórcy projektu wynalazczego określone i wypłacone w sposób określony w art. 13 ust. 2 i 3 podwyższa się, jeżeli korzyści osiągnięte przez przedsiębiorcę okażą się znacząco wyższe od korzyści przyjętych za podstawę do ustalenia wypłaconego wynagrodzenia.

Art. 15. W przypadku gdy zgłaszający nie jest twórcą projektu wynalazczego w zgłoszeniu wynalazku, wzoru użytkowego, topografii albo wzoru przemysłowego wskazuje twórcę i podstawę swego prawa do uzyskania prawa wyłącznego.

Art. 16. 1. Jeżeli przed wydaniem decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego nastąpiła zmiana zgłaszającego, o czym Urząd Patentowy został powiadomiony dopiero po wydaniu decyzji, Urząd Patentowy wydaje decyzję o zmianie decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, jest wydawana na wniosek zainteresowanego.

DZIAŁ IV

Pierwszeństwo

Art. 17. 1. Pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oznacza się według daty zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego w Urzędzie Patentowym.

2. Zgłoszenie uważa się za dokonane w dniu, w którym wpłynęło do Urzędu Patentowego na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej, o ile zawiera, sporządzone w języku polskim, wszystkie części dające podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane.

3. W przypadku, gdy zgłoszenie jest przyczyną incydentu, o którym mowa w art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (Dz. U. z 2026 r. poz. 20 i 252) lub jest nieczytelne, skutek, o którym mowa w ust. 1 i ust. 2, nie powstaje.

4. W przypadku, gdy nieczytelne są niektóre z części zgłoszenia uważa się, że nie zostały one złożone.

5. O zaistnieniu okoliczności, o których mowa w ust. 3 lub ust. 4, Urząd Patentowy powiadamia zgłaszającego, o ile możliwe jest ustalenie adresu elektronicznego oraz nie zagraża to bezpieczeństwu systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego, w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2024 r. poz. 1513).

Art. 18. Pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji przysługuje w Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadach określonych w umowach międzynarodowych, według daty pierwszego prawidłowego zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego we wskazanym państwie, jeżeli od tej daty zgłoszenie w Urzędzie Patentowym zostanie dokonane w okresie:

- 1) 12 miesięcy – w przypadku zgłoszeń wynalazków i wzorów użytkowych;
- 2) 6 miesięcy – w przypadku zgłoszeń wzorów przemysłowych i znaków towarowych.

Art. 19. Pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji przysługuje w Rzeczypospolitej Polskiej według daty pierwszego prawidłowego zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego dokonane w Urzędzie Patentowym (pierwszeństwo wewnętrzne), jeżeli od tej daty zgłoszenie w Urzędzie Patentowym dokonane zostanie w okresie:

- 1) 12 miesięcy - w przypadku zgłoszeń wynalazków i wzorów użytkowych;
- 2) 6 miesięcy - w przypadku zgłoszeń wzorów przemysłowych i znaków towarowych.

Art. 20. 1. Pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oznacza się, na zasadach określonych w umowach międzynarodowych, według daty wystawienia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub towaru oznaczonego znakiem towarowym w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą, na wystawie międzynarodowej oficjalnej lub oficjalnie uznanej, jeżeli zgłoszenie w Urzędzie Patentowym tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego zostanie dokonane w okresie 6 miesięcy od tej daty.

2. Pierwszeństwo do uzyskania w Rzeczypospolitej Polskiej prawa z rejestracji wzoru użytkowego lub wzoru przemysłowego oznacza się także według daty wystawienia wzoru użytkowego lub wzoru przemysłowego na innej niż określona w ust. 1 wystawie w Rzeczypospolitej Polskiej, wskazanej przez Prezesa Urzędu Patentowego w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, jeżeli zgłoszenie w Urzędzie Patentowym tego wzoru użytkowego albo wzoru przemysłowego zostanie dokonane w okresie 6 miesięcy od tej daty.

3. W obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 2, wskazuje się wystawy dające rękojmię wiarygodności, w szczególności posiadające ustaloną renomę i długoletnią tradycję.

4. Z inicjatywą wskazania wystawy, o której mowa w ust. 2, występuje właściwy minister, wojewoda lub podmiot zawodowo zajmujący się organizacją wystaw, o których mowa w ust. 2.

Art. 21. Jeżeli:

- 1) wynalazek, wzór użytkowy albo wzór przemysłowy, będący przedmiotem pierwszego prawidłowego zgłoszenia, był wcześniej wystawiony na wystawie;
- 2) znak towarowy, będący przedmiotem pierwszego prawidłowego zgłoszenia, był umieszczony na towarze wystawionym wcześniej na wystawie

i korzystał, od dnia wystawienia do dnia zgłoszenia, z ochrony tymczasowej przewidzianej w Konwencji paryskiej, pierwszeństwo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, o którym mowa w art. 18, oraz początek określonych w tym przepisie terminów do dokonania zgłoszenia w Urzędzie Patentowym oznacza się według daty wystawienia tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo towaru oznaczonego tym znakiem towarowym na wystawie.

Art. 22. 1. Pierwszeństwo, o którym mowa w art. 18 - 20, jest zbywalne i podlega dziedziczeniu.

2. Umowa o przeniesienie pierwszeństwa, o którym mowa w ust. 1, wymaga pod rygorem nieważności zachowania formy pisemnej.

Art. 23. Jeżeli zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, topografii, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego dokonały niezależnie od siebie co najmniej dwie osoby, które korzystają z pierwszeństwa oznaczonego tą samą datą, prawo do uzyskania patentu, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji przysługuje każdej z tych osób.

Art. 24. 1. Zgłaszający, który zamierza skorzystać z uprzedniego pierwszeństwa, jest obowiązany złożyć w dacie dokonania zgłoszenia stosowne oświadczenie oraz dołączyć dowód potwierdzający zgłoszenie wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego we wskazanym państwie lub wystawienie tego wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub towaru oznaczonego tym znakiem na określonej wystawie. Dowód taki może być również złożony w terminie 3 miesięcy od daty zgłoszenia. Późniejsze złożenie takiego oświadczenia lub dowodu nie skutkuje przyznaniem pierwszeństwa.

2. Zgłaszający jest obowiązany w terminie 3 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego nadesłać tłumaczenie dowodu, o którym mowa w ust. 1, na język polski lub na inny język, jeżeli wynika to z umowy międzynarodowej lub przepisów, o których mowa w art. 4.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem odmowy przyznania uprzedniego pierwszeństwa, do uzupełnienia zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono tłumaczenia, o którym mowa w ust. 2.

4. Zgłaszający, który nabył prawo do korzystania z uprzedniego pierwszeństwa przysługującego, z dokonanego przez inną osobę, zgłoszenia bądź wystawienia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo towaru oznaczonego znakiem na określonej

wystawie, w terminie 3 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego jest obowiązany złożyć oświadczenie o podstawie korzystania z uprzedniego pierwszeństwa. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 25. 1. Urząd Patentowy wydaje postanowienie o odmowie przyznania uprzedniego pierwszeństwa w całości albo części, jeżeli stwierdzi, że:

- 1) zgłaszający nie jest uprawniony do korzystania z uprzedniego pierwszeństwa;
- 2) zgłoszenie, na którym zgłaszający opiera swoje zastrzeżenie uprzedniego pierwszeństwa, nie jest pierwszym zgłoszeniem w rozumieniu art. 18 lub art. 19;
- 3) wystawa, na której wystawienie jest podstawą zastrzeżenia uprzedniego pierwszeństwa przez zgłaszającego, nie spełnia warunków określonych w art. 20;
- 4) zgłoszenie wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego, albo jego odpowiednia część różni się od zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego, do którego zgłaszającemu przysługuje uprzednie pierwszeństwo;
- 5) zgłaszający uchybił przewidzianym w art. 18 - 20 terminom do dokonania zgłoszenia albo terminowi do złożenia dowodu pierwszeństwa lub innego dokumentu bądź oświadczenia o podstawie korzystania z uprzedniego pierwszeństwa wymaganego do uzyskania pierwszeństwa;
- 6) zgłaszający złożył, z naruszeniem art. 24 ust. 1, oświadczenie o korzystaniu z uprzedniego pierwszeństwa.

2. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do uznania uprzedniego pierwszeństwa i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska.

3. Na postanowienie o odmowie przyznania uprzedniego pierwszeństwa służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 26. 1. Zgłoszenie wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub znaku towarowego będące podstawą do zastrzeżenia pierwszeństwa wewnętrznego, w dacie dokonania zgłoszenia późniejszego, powinno zostać wycofane w całości albo części.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy umarza, w całości albo części, postępowanie w sprawie zgłoszenia będącego podstawą zastrzeżenia pierwszeństwa wewnętrznego.

3. W przypadku niewycofania zgłoszenia będącego podstawą zastrzeżenia pierwszeństwa wewnętrznego Urząd Patentowy wydaje postanowienie o odmowie przyznania uprzedniego pierwszeństwa. Art. 25 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 27. 1. Na wniosek zgłaszającego Urząd Patentowy wydaje, w celu zastrzeżenia pierwszeństwa za granicą albo pierwszeństwa wewnętrznego, dowód dokonania zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego w Urzędzie Patentowym (dowód pierwszeństwa).

2. Podstawą sporządzenia dowodu pierwszeństwa jest zgłoszenie spełniające warunki określone w ustawie, jako dające podstawę do uznania go za dokonane.

3. Dowód pierwszeństwa wydawany w postaci papierowej opatruje się pieczęcią okrągłą z wizerunkiem orła w koronie i napisem w otoku: „Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej” i podpisem osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego. W przypadku wydawania dowodu pierwszeństwa w postaci elektronicznej opatruje się go kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną Urzędu Patentowego i kwalifikowanym podpisem elektronicznym osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór dowodu pierwszeństwa, uwzględniając konieczność ujednoczenia formy i treści dokumentów potwierdzających pierwszeństwo dokonania zgłoszenia wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego albo znaku towarowego.

TYTUŁ II

Wynalazki, produkty lecznicze, środki ochrony roślin, wzory użytkowe, topografie układów scalonych, wzory przemysłowe, znaki towarowe i oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych

DZIAŁ I

Wynalazki

Rozdział 1

Wynalazek

Art. 28. Patenty są udzielane – bez względu na dziedzinę techniki – na wynalazki, które są nowe, posiadają poziom wynalazczy i nadają się do przemysłowego stosowania.

Art. 29. 1. Wynalazek uważa się za nowy, jeśli nie jest on częścią stanu techniki.

2. Przez stan techniki rozumie się wszystko to, co przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania patentu, zostało udostępnione do wiadomości powszechnej w formie pisemnego lub ustnego opisu, przez stosowanie, wystawienie lub ujawnienie w inny sposób.

3. Za stanowiące część stanu techniki uważa się również informacje zawarte w zgłoszeniach wynalazków oraz wzorów użytkowych, korzystających z wcześniejszego pierwszeństwa, nieudostępnione do wiadomości powszechnej, pod warunkiem ich ogłoszenia w sposób określony w ustawie.

4. Przepisy ust. 1–3 nie wyłączają możliwości udzielenia patentu na wynalazek dotyczący substancji lub mieszanin stanowiących część stanu techniki do zastosowania lub zastosowania w ściśle określony sposób, w sposobach leczenia lub diagnostyki, o których mowa w art. 33 ust.1 pkt 3, pod warunkiem, że takie zastosowanie nie stanowi części stanu techniki.

5. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają możliwości udzielenia patentu na wynalazek, jeżeli jego ujawnienie nastąpiło nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dniem dokonania zgłoszenia wynalazku i było spowodowane oczywistym nadużyciem w stosunku do zgłaszającego lub jego poprzednika prawnego.

Art. 30. 1. Wynalazek uważa się za posiadający poziom wynalazczy, jeżeli wynalazek ten nie wynika dla znawcy, w sposób oczywisty, ze stanu techniki.

2. Przy ocenie poziomu wynalazczego nie uwzględnia się zgłoszeń, o których mowa w art. 29 ust. 3.

Art. 31. Wynalazek uważa się za nadający się do przemysłowego stosowania, jeżeli według wynalazku może być uzyskiwany wytwór lub wykorzystywany sposób, w rozumieniu technicznym, w jakiegokolwiek działalności przemysłowej, nie wykluczając rolnictwa.

Art. 32. 1. Za wynalazki nie uważa się w szczególności:

- 1) odkryć, teorii naukowych i metod matematycznych;
- 2) wytworów o charakterze wyłącznie estetycznym;
- 3) schematów, zasad i metod przeprowadzania procesów myślowych, rozgrywania gier lub prowadzenia działalności gospodarczej;
- 4) wytworów lub sposobów, których:
 - a) możliwość wykorzystania nie może być wykazana lub
 - b) wykorzystanie nie przyniesie rezultatu spodziewanego przez zgłaszającego

– w świetle powszechnie przyjętych i uznanych zasad nauki;

- 5) programów komputerowych;
- 6) przedstawienia informacji.

2. Przedmiotu lub działalności, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, 5 i 6, nie uważa się za wynalazki, o ile zgłoszenie dotyczy przedmiotu lub działalności jako takich.

Art. 33. 1. Patentów nie udziela się na:

- 1) wynalazki, których wykorzystywanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 2) odmiany roślin lub rasy zwierząt oraz czysto biologiczne sposoby hodowli roślin lub zwierząt, a także wytwory uzyskiwane takimi sposobami;
- 3) sposoby oddziaływania na ludzi i zwierzęta metodami chirurgicznymi lub terapeutycznymi oraz sposoby diagnostyki stosowane na ludziach lub zwierzętach.

2. Nie uważa się za sprzeczne z porządkiem publicznym korzystanie z wynalazku tylko dlatego, że jest zabronione przez prawo.

3. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się do sposobów mikrobiologicznych, innych sposobów technicznych oraz wytworów uzyskiwanych takimi sposobami, o ile nie są to odmiany roślin albo rasy zwierząt.

4. Sposób hodowli roślin lub zwierząt, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest czysto biologiczny, jeżeli w całości składa się ze zjawisk naturalnych, takich jak krzyżowanie lub selekcjonowanie.

5. Przepis ust. 1 pkt 3 nie dotyczy produktów, a w szczególności substancji lub mieszanin stosowanych w diagnostyce lub leczeniu.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia wynalazku

Art. 34. 1. Zgłoszenie wynalazku w celu uzyskania patentu obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie patentu albo patentu dodatkowego;
- 2) opis wynalazku ujawniający jego istotę;
- 3) zastrzeżenie albo zastrzeżenia patentowe;
- 4) skrót opisu wynalazku.

2. Zgłoszenie wynalazku, o którym mowa w ust. 1, zawiera także rysunki, jeżeli są one niezbędne do zrozumienia wynalazku.

3. Zgłoszenie wynalazku, które obejmuje, sporządzone w języku polskim, co najmniej podanie oraz opis wynalazku i zastrzeżenie albo zastrzeżenia patentowe, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski uważa się za niezłożone.

4. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 3. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Zgłoszenie wynalazku uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o którym mowa w ust. 3.

6. Urząd Patentowy, jeżeli stwierdzi, że zgłoszenie wynalazku nie zawiera rysunków, na które w zgłoszeniu powołuje się zgłaszający, wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem uznania za niebyłe powołania się na rysunki, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, zgłoszenie wynalazku uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego rysunku.

Art. 35. 1. Opis wynalazku przedstawia wynalazek na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wynalazek urzeczywistnić. W szczególności opis zawiera tytuł odpowiadający przedmiotowi wynalazku, określa dziedzinę techniki, której wynalazek dotyczy, znany zgłaszającemu stan techniki oraz wskazuje problem techniczny do rozwiązania, a także przedstawia w sposób szczegółowy przedmiot rozwiązania, z objaśnieniem figur rysunków, jeżeli zgłoszenie zawiera rysunki, i przykładem albo przykładami realizacji lub stosowania wynalazku.

2. Zastrzeżenie patentowe określa zastrzegany wynalazek i zakres żądanej ochrony przez wskazanie cech technicznych lub innych cech przyczyniających się do powstawania efektu technicznego tego rozwiązania.

3. Zastrzeżenie patentowe jest jasne i zwarte oraz w całości poparte opisem wynalazku. Zastrzeżenie patentowe jest ujęte w jednym zdaniu lub równoważniku zdania.

4. Oprócz zastrzeżenia niezależnego albo zastrzeżeń niezależnych, które przedstawiają ogół cech zgłaszanego wynalazku w zgłoszeniu może występować odpowiednia liczba zastrzeżeń zależnych dla przedstawienia wariantów wynalazku lub sprecyzowania cech wymienionych w zastrzeżeniu niezależnym lub innym zastrzeżeniu zależnym.

5. Wzajemne powiązanie w układzie zastrzeżenia niezależnego i zastrzeżeń zależnych przedstawia się wyraźnie w zgłoszeniu wynalazku.

6. Skrót opisu zawiera zwięzłą i jasną informację określającą przedmiot i charakterystyczne cechy techniczne wynalazku oraz wskazanie jego przeznaczenia, jeżeli nie wynika to z określenia samego przedmiotu.

7. Rysunki przedstawiają w sposób czytelny, w połączeniu z opisem i zastrzeżeniami patentowymi, przedmiot wynalazku w ujęciu schematycznym, bez tekstu, z wyjątkiem pojedynczych wyrazów, gdy są one konieczne.

Art. 36. 1. Zgłoszenie wynalazku może obejmować jeden lub więcej wynalazków połączonych ze sobą w taki sposób, że stanowią wyraźnie jeden pomysł wynalazczy (jednolitość zgłoszenia wynalazku).

2. Wynalazki ujęte w jednym zgłoszeniu spełniają warunek jednolitości, jeżeli istnieje między nimi związek techniczny oparty na jednej cesze technicznej lub wielu wspólnych, lub wzajemnie sobie odpowiadających cechach technicznych spośród tych, które określają wkład wnoszony przez każdy z wynalazków do stanu techniki.

Art. 37. 1. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia patentu zgłaszający może wprowadzać uzupełnienia i poprawki do zgłoszenia wynalazku, które nie mogą wykraczać poza to, co zostało ujawnione w dniu dokonania zgłoszenia jako przedmiot rozwiązania w opisie zgłoszeniowym wynalazku.

2. W przypadku dokonania uzupełnień i poprawek, o których mowa w ust 1, zgłaszający wskazuje ich podstawę w dokonanym zgłoszeniu.

Art. 38. 1. W toku rozpatrywania zgłoszenia wynalazku lub w okresie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji o odmowie udzielenia patentu zgłaszający może złożyć wniosek o przekształcenie zgłoszenia wynalazku w zgłoszenie wzoru użytkowego. Takie zgłoszenie wzoru użytkowego uważa się za dokonane w dniu zgłoszenia wynalazku.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający dołącza:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) opis wzoru użytkowego ujawniający jego istotę;
- 3) zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne;
- 4) rysunek albo rysunki przedstawiające istotne cechy techniczne wzoru;
- 5) skrót opisu wzoru użytkowego.

3. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 2, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do uzupełnienia wniosku w wyznaczonym terminie.

Art. 39. 1. Po wpłynięciu zgłoszenia wynalazku Urząd Patentowy nadaje mu kolejny numer, stwierdza datę wpływu oraz zawiadamia o tym zgłaszającego.

2. Oznaczenie daty dokonania zgłoszenia, w przypadkach, o których mowa w art. 34 ust. 4–7, następuje w drodze postanowienia. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 40. Po dokonaniu zgłoszenia wynalazku Urząd Patentowy w toku jego rozpatrywania wzywa, w drodze postanowienia, do uzupełnienia zgłoszenia lub usunięcia, w wyznaczonym terminie, wskazanych braków i istotnych usterek, pod rygorem umorzenia postępowania. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 41. 1. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszenie wynalazku zostało dokonane z naruszeniem warunku jednolitości zgłoszenia wynalazku, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, do złożenia, w wyznaczonym terminie, oddzielnych zgłoszeń (zgłoszenie wydzielone). Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Jeżeli zgłoszenie wydzielone nie wpłynie w wyznaczonym terminie, uważa się, że zgłoszenie pierwotne dotyczy wynalazku określonego na pierwszym miejscu w zastrzeżeniach patentowych oraz innych wynalazków spełniających warunek jednolitości, a pozostałe wynalazki zostały wycofane przez zgłaszającego.

Art. 42. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 41 ust. 1, zgłoszenie wydzielone uważa się za dokonane w dniu zgłoszenia pierwotnego.

2. Jeżeli zgłaszający złoży zgłoszenie wydzielone bez wezwania Urzędu Patentowego, w przypadku, gdy zgłoszenie pierwotne zostało dokonane z naruszeniem przepisu o jednolitości zgłoszenia wynalazku, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, przyznania zgłoszeniu wydzielonemu daty zgłoszenia pierwotnego, jeżeli uzna, że zgłoszenie to nie dotyczy wynalazku ujawnionego w zgłoszeniu pierwotnym albo zgłoszenie to spełniało warunek jednolitości. Przepisy art. 37 oraz art. 52 ust. 2 stosuje się odpowiednio. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie przyznania zgłoszeniu wydzielonemu dacie zgłoszenia pierwotnego, postępowanie w sprawie zgłoszenia wydzielonego podlega umorzeniu.

Art. 43. 1. Do zgłoszenia wydzielonego przepisy art. 34 ust. 1 i 2 stosuje się.

2. W przypadku gdy zgłaszający chce skorzystać z uprzedniego pierwszeństwa dla zgłoszenia wydzielonego, a oświadczenia w tej sprawie i dowód, o których mowa w art. 24 ust. 1, wraz z tłumaczeniem, o ile było ono wymagane, zostały złożone w przewidzianym terminie do aktu zgłoszenia pierwotnego, z którego zgłoszenie zostało wydzielone, w podaniu potwierdza on te oświadczenia, a także składa wraz ze zgłoszeniem wydzielonym kopię dowodu, o którym mowa w art. 24 ust. 1, lub kopię jego tłumaczenia, o ile jest ono wymagane. Przepisy art. 24 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem odmowy przyznania uprzedniego pierwszeństwa dla zgłoszenia wydzielonego, do uzupełnienia zgłoszenia wynalazku w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono kopii dowodu, o którym mowa w art. 24 ust. 1.

Art. 44. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie po upływie 18 miesięcy od daty pierwszeństwa do uzyskania patentu ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” o zgłoszeniu wynalazku. Zgłaszający może w okresie 12 miesięcy od daty pierwszeństwa złożyć wniosek o dokonanie ogłoszenia w terminie wcześniejszym.

2. Po ogłoszeniu o zgłoszeniu wynalazku, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości opis zgłoszeniowy wynalazku z daty dokonania zgłoszenia.

3. W ogłoszeniu o zgłoszeniu wynalazku zamieszcza się informację o zmienionych zastrzeżeniach patentowych, z określeniem daty ich wprowadzenia, jeżeli wpłynęły one do Urzędu Patentowego co najmniej na miesiąc przed dniem ogłoszenia o zgłoszeniu wynalazku.

4. Zmienione zastrzeżenia patentowe, o których mowa w ust. 3, Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości, jeżeli zastrzeżenia te wpłynęły do Urzędu Patentowego, co najmniej na miesiąc przed dniem ogłoszenia o zgłoszeniu wynalazku.

5. Nie ogłasza się o zgłoszeniu wynalazku, jeżeli:

- 1) dotyczy ono wynalazku niejawnego;
- 2) przed terminem ogłoszenia została wydana decyzja ostateczna o umorzeniu postępowania albo o odmowie udzielenia patentu.

6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, w razie ustania przyczyn uzasadniających nieogłaszanie o zgłoszeniu wynalazku, Urząd Patentowy dokona ogłoszenia niezwłocznie po wszczęciu lub wznowieniu postępowania w sprawie.

Art. 45. Od dnia ogłoszenia o zgłoszeniu wynalazku osoby trzecie mogą do czasu wydania decyzji w sprawie udzielenia patentu zgłaszać do Urzędu Patentowego uwagi co do istnienia okoliczności uniemożliwiających jego udzielenie.

Art. 46. 1. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy, badając, czy zostały spełnione warunki wymagane do udzielenia patentu, może wezwać, w drodze postanowienia, do złożenia, w wyznaczonym terminie, pod rygorem umorzenia postępowania, dokumentów i wyjaśnień dotyczących tego zgłoszenia oraz do wprowadzenia określonych zmian w dokumentacji zgłoszenia. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Jeżeli po wszczęciu postępowania zgłaszający wprowadził do zgłoszenia wynalazku zmiany niezgodne z ustawą, Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, uwzględnienia tych zmian. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Urząd Patentowy może wprowadzić poprawki w opisie zgłoszeniowym wynalazku jedynie w celu usunięcia oczywistych pomyłek i błędów językowych.

4. W skrócie opisu wynalazku Urząd Patentowy może wprowadzić również inne niż określone w ust. 3 poprawki.

Art. 47. 1. Urząd Patentowy sporządza, w terminie 6 miesięcy od daty wpływu zgłoszenia wynalazku do Urzędu Patentowego, dla każdego zgłoszenia wynalazku podlegającego ogłoszeniu, sprawozdanie o stanie techniki, obejmujące wykaz publikacji, które będą brane pod uwagę przy ocenie zgłoszonego wynalazku. Sprawozdanie sporządza się w oparciu o zastrzeżenia patentowe. Sprawozdanie jest przekazywane zgłaszającemu niezwłocznie po jego sporządzeniu.

2. Wraz ze sprawozdaniem o stanie techniki Urząd Patentowy sporządza wstępną ocenę dotyczącą jednolitości zgłoszenia i spełnienia warunków wymaganych do udzielenia patentu. Wstępna ocena przekazywana jest zgłaszającemu niezwłocznie po sporządzeniu.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w zakresie, w jakim dokumentacja zgłoszenia nie pozwala na przeprowadzenie poszukiwań w stanie techniki. W takim przypadku Urząd Patentowy powiadamia zgłaszającego we wstępnej ocenie o przyczynach niesporządzenia w tym zakresie sprawozdania.

4. Po ogłoszeniu o zgłoszeniu wynalazku Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości sprawozdanie o stanie techniki.

Art. 48. Zgłaszający może wystąpić do Urzędu Patentowego, działającego jako Międzynarodowy Organ Poszukiwań, z wnioskiem o przeprowadzenie poszukiwania typu międzynarodowego, o którym mowa w art. 15 ust. 5 Układu o współpracy patentowej, oraz o sporządzenie sprawozdania z tego poszukiwania.

Art. 49. Urząd Patentowy bierze pod uwagę przy ocenie zgłoszonego wynalazku sprawozdanie z poszukiwania typu międzynarodowego, o którym mowa w art. 15 ust. 5 Układu o współpracy patentowej, o ile sprawozdanie to zostanie złożone do akt zgłoszenia wynalazku przez zgłaszającego przed zakończeniem postępowania w sprawie udzielenia patentu.

Art. 50. Na wynalazek udziela się patentu.

Art. 51. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu patentu, jeżeli:

- 1) zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 28, oraz nie zachodzą przeszkody, o których mowa w art. 32, art. 33 i art. 78;
- 2) wynalazek został przedstawiony na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wynalazek urzeczywistnić;
- 3) zastrzeżenia patentowe określają przedmiot żądanej ochrony w sposób jasny i zwięzły oraz są w całości poparte opisem wynalazku.

Art. 52. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi, że nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 51, wydaje decyzję o odmowie udzielenia patentu.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia patentu i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się zgłaszającemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia i mogą one wykraczać poza wykaz objęty sprawozdaniem o stanie techniki.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy może wydać przed ogłoszeniem o zgłoszeniu wynalazku.

Art. 53. 1. W przypadku gdy niespełnienie warunków, o których mowa w art. 51, dotyczy tylko niektórych wynalazków, ujętych w jednym zgłoszeniu, a zgłaszający nie ograniczy zakresu żądanej ochrony, Urząd Patentowy w pierwszej kolejności odmawia udzielenia patentu na te wynalazki. Przepis art. 52 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Po uprawomocnieniu się decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, w wyznaczonym terminie, pod rygorem umorzenia postępowania, do dokonania wskazanych zmian w opisie zgłoszeniowym wynalazku.

Art. 54. Udzielony patent podlega wpisowi do rejestru patentów.

Art. 55. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki jakim powinno odpowiadać zgłoszenie wynalazku oraz wnioski o walidację patentu europejskiego, szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania oraz badania zgłoszeń wynalazków oraz wniosków o walidację patentu europejskiego, uwzględniając w szczególności sposób i formę ogłoszenia o zgłoszeniu wynalazku, zakres, w jakim Urząd Patentowy może dokonywać zmian w skrócie opisu, formę sporządzanego sprawozdania o stanie techniki i sposób oraz termin udostępniania go osobom trzecim. Określenie warunków zgłoszenia wynalazku oraz wniosku o walidację patentu europejskiego, nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Faza krajowa międzynarodowego zgłoszenia

Art. 56. 1. Urząd Patentowy podejmuje postępowanie w sprawie międzynarodowego zgłoszenia, jako urząd wyznaczony albo urząd wybrany, po otrzymaniu, w terminie przewidzianym w Układzie o współpracy patentowej, wniosku o podjęcie takiego postępowania. Do wniosku dołącza się kopię międzynarodowego zgłoszenia, o ile nie została przekazana przez Biuro Międzynarodowe, a także tłumaczenie międzynarodowego zgłoszenia na język polski oraz opłatę krajową.

2. Tłumaczenie międzynarodowego zgłoszenia na język polski obejmuje:

- 1) opis wynalazku lub wzoru użytkowego;
- 2) zastrzeżenie albo zastrzeżenia patentowe lub ochronne;
- 3) tekst zamieszczony na rysunku oraz wykazy sekwencji nukleotydów i aminokwasów jeżeli były zawarte w międzynarodowym zgłoszeniu;
- 4) skrót opisu wynalazku lub wzoru użytkowego.

3. Tłumaczenie międzynarodowego zgłoszenia na język polski, obejmujące części, o których mowa w ust. 2 pkt 1-3 może być złożone również w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku o podjęcie postępowania. Termin do złożenia tłumaczenia międzynarodowego zgłoszenia nie podlega przywróceniu.

4. Tłumaczenie zastrzeżeń, o których mowa w ust. 2 pkt 2, obejmuje tłumaczenie na język polski wersji pierwotnej zastrzeżeń i ich wersji zmienionej w trybie artykułu 19 Układu o współpracy patentowej oraz tłumaczenie oświadczenia, o którym mowa w artykule 19 ust. 1 zdanie drugie tego Układu.

5. Jeżeli części międzynarodowego zgłoszenia wymienione w ust. 2 zmieniono na podstawie art. 34 ust. 2 Układu o współpracy patentowej, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Jeżeli części międzynarodowego zgłoszenia wymienione w ust. 2 zmieniono na podstawie art. 28 albo art. 41 Układu o współpracy patentowej, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio. Tłumaczenie międzynarodowego zgłoszenia na język polski, składa się wraz z wnioskiem o podjęcie postępowania w sprawie międzynarodowego zgłoszenia lub w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia tego wniosku.

7. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do nadesłania kopii międzynarodowego zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie została ona złożona albo przekazana przez Biuro Międzynarodowe.

Art. 57. 1. Zgłaszający chcąc skorzystać z uprzedniego pierwszeństwa, wraz z tłumaczeniem, o którym mowa w art. 56 ust. 1, składa:

- 1) dowód pierwszeństwa;
- 2) tłumaczenie dowodu pierwszeństwa, jeżeli jest wymagane;
- 3) oświadczenie o podstawie korzystania z uprzedniego pierwszeństwa, jeżeli jest wymagane;
- 4) poświadczenie instytucji depozytowej, w przypadku, o którym mowa w art. 81 ust. 1.

2. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem odmowy przyznania uprzedniego pierwszeństwa, do uzupełnienia wniosku o podjęcie postępowania w sprawie międzynarodowego zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem uznania zdeponowania materiału biologicznego za nieujawnione, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.

4. Dowodu pierwszeństwa nie składa się w przypadku, gdy dotyczy on zgłoszenia dokonanego wcześniej w Urzędzie Patentowym albo gdy dowód taki, dostarczony Urzędowi

Patentowemu, zgodnie z Regulaminem do Układu o Współpracy Patentowej, przez Biuro Międzynarodowe, jest sporządzony w języku angielskim, francuskim, niemieckim lub rosyjskim, lub zostało załączone do tego dokumentu tłumaczenie na jeden z tych języków.

Art. 58. 1. Jeżeli w międzynarodowym zgłoszeniu brak jest sprawozdania z międzynarodowego poszukiwania, o którym mowa w art. 18 Układu o współpracy patentowej, Urząd Patentowy zawiadamia o tym zgłaszającego, wyznaczając termin do złożenia wniosku o rozpatrzenie tego zgłoszenia jako zgłoszenia krajowego oraz do uzupełnienia opłaty do wysokości, jaka jest wymagana od dokonania zgłoszenia w trybie krajowym.

2. W przypadku gdy zgłaszający nie wystąpi z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, postępowanie w sprawie międzynarodowego zgłoszenia umarza się.

3. Jeżeli w międzynarodowym zgłoszeniu brak jest sprawozdania z międzynarodowego poszukiwania, o którym mowa w art. 18 Układu o współpracy patentowej, w odniesieniu do niektórych części zgłoszenia, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Wynalazek niejawnny

Art. 59. 1. Wynalazek zgłoszony przez obywatela polskiego lub jednostkę organizacyjną, o której mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych może być uznany za niejawnny, jeżeli dotyczy obronności lub bezpieczeństwa państwa.

2. Wynalazkami dotyczącymi obronności państwa są w szczególności rodzaje broni lub sprzętu wojskowego oraz sposoby walki.

3. Wynalazkami dotyczącymi bezpieczeństwa państwa są w szczególności środki techniczne, stosowane przez służby państwowe uprawnione do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, a także nowe rodzaje wyposażenia i sprzętu oraz sposoby ich wykorzystywania przez te służby.

Art. 60. 1. Wynalazkiem niejawnym jest wynalazek stanowiący informację niejawną, której nadano klauzule: „ściśle tajne”, „tajne”, „poufne” lub „zastrzeżone”.

2. O niejawności wynalazku dotyczącego obronności lub bezpieczeństwa państwa postanawia odpowiednio Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Art. 61. 1. Zgłoszenia wynalazku niejawnego w Urzędzie Patentowym można dokonać wyłącznie w celu zastrzeżenia pierwszeństwa do uzyskania patentu. W okresie, w jakim zgłoszony wynalazek pozostaje niejawny, Urząd Patentowy nie rozpatruje tego zgłoszenia.

2. Jeżeli postanowienie o niejawności wynalazku zostało podjęte po wpłynięciu zgłoszenia do Urzędu Patentowego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 62. 1. Prawo do uzyskania patentu na wynalazek niejawny zgłoszony w Urzędzie Patentowym w celu zastrzeżenia pierwszeństwa przechodzi, za odszkodowaniem, na Skarb Państwa reprezentowany przez odpowiednio Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

2. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, określa się według wartości rynkowej wynalazku.

3. Jeżeli strony nie uzgodniły wysokości i warunków wypłaty odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, odszkodowanie to ustala odpowiednio Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

4. Odszkodowanie wypłaca się ze środków budżetu państwa jednorazowo lub w częściach wypłacanych raz w roku, jednak nie dłużej niż przez okres 5 lat.

Art. 63. 1. O uznaniu, że wynalazek przestał być wynalazkiem niejawnym, postanawia odpowiednio Minister Obrony Narodowej, minister właściwy do spraw wewnętrznych lub Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. W tym przypadku, na wniosek właściwego organu, Urząd Patentowy wszczyna albo wznawia postępowanie o udzielenie patentu, jeżeli nie upłynął okres 20 lat od daty zgłoszenia wynalazku.

2. Zgłoszenia wynalazków niejawnych uważa się za niebyłe po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 64. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje wynalazków dotyczących obronności lub bezpieczeństwa państwa oraz tryb postępowania z takimi wynalazkami, zarówno przed stwierdzeniem przez właściwy organ, że są to wynalazki niejawne, jak też po wydaniu postanowienia o ich niejawności, uwzględniając potrzebę zapewnienia ochrony praw zgłaszających oraz skutecznego zabezpieczenia obronności lub bezpieczeństwa państwa.

Art. 65. 1. Urząd Patentowy przesyła Ministrowi Obrony Narodowej, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w zakresie dokonanych uzgodnień, opisy i rysunki zgłoszonych wynalazków mogących

dotyczyć obronności lub bezpieczeństwa państwa. Osoby mające dostęp do przekazywanych informacji są obowiązane do nieujawniania danych dotyczących zgłoszenia.

2. Akta dotyczące zgłoszenia wynalazku niejawnego mogą być udostępnione do wglądu tylko osobom upoważnionym przez Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Rozdział 5

Patent

Art. 66. 1. Przez uzyskanie patentu nabywa się prawo wyłącznego korzystania z wynalazku w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Zakres przedmiotowy patentu określają zastrzeżenia patentowe zawarte w opisie patentowym. Opis wynalazku i rysunki mogą służyć do wykładni zastrzeżeń patentowych.

3. Czas trwania patentu wynosi 20 lat od daty dokonania zgłoszenia wynalazku w Urzędzie Patentowym.

4. Uprawniony z patentu może wskazać, w szczególności przez stosowne oznaczenie na towarach, że jego wynalazek korzysta z ochrony.

Art. 67. 1. Patent na wynalazek dotyczący sposobu wytwarzania obejmuje także wytwory uzyskane bezpośrednio tym sposobem.

2. W stosunku do nowych wytworów albo gdy uprawniony wykaże, że nie mógł ustalić, mimo podjęcia należytych wysiłków, rzeczywiście zastosowanego przez inną osobę sposobu wytwarzania wytworu, domniemywa się, że wytwór, który może być uzyskany opatentowanym sposobem, został tym sposobem wytworzony.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, przy przeprowadzaniu dowodu przeciwnego należy brać pod uwagę prawnie uzasadniony interes pozwanego w zakresie ochrony jego tajemnic produkcyjnych i handlowych.

Art. 68. Uprawniony z patentu może zakazać osobie trzeciej korzystania z wynalazku w sposób zarobkowy lub zawodowy polegający na:

- 1) wytwarzaniu, używaniu, oferowaniu, wprowadzaniu do obrotu, przechowywaniu lub składowaniu produktów będących przedmiotem wynalazku, eksportowaniu lub importowaniu ich do tych celów, lub
- 2) stosowaniu sposobu będącego przedmiotem wynalazku, jak też używaniu, oferowaniu, wprowadzaniu do obrotu, przechowywaniu lub składowaniu produktów otrzymanych bezpośrednio takim sposobem, eksportowaniu lub importowaniu ich do tych celów.

Art. 69. 1. Uprawniony z patentu lub z licencji nie może nadużywać swego prawa, w szczególności przez uniemożliwianie korzystania z wynalazku przez osobę trzecią, jeżeli jest ono konieczne do zaspokojenia potrzeb rynku krajowego, a zwłaszcza, gdy wymaga tego interes publiczny, a wytwór jest dostępny społeczeństwu w niedostatecznej ilości lub jakości albo po nadmiernie wysokich cenach.

2. Nie uważa się za nadużycie prawa, o którym mowa w ust. 1, uniemożliwiania korzystania z wynalazku przez osoby trzecie w okresie 3 lat od dnia udzielenia patentu.

3. Urząd Patentowy może żądać od uprawnionego z patentu lub z licencji wyjaśnień dotyczących zakresu korzystania z wynalazku w celu stwierdzenia, czy patent nie jest nadużywany.

Art. 70. 1. Nie narusza się patentu przez:

- 1) korzystanie z wynalazku dotyczącego środków komunikacji i ich części lub urządzeń, które znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czasowo, a także przedmiotów, które znajdują się na tym terytorium w komunikacji tranzytowej;
- 2) korzystanie z wynalazku dla celów państwowych w niezbędnym wymiarze, bez prawa wyłączności, jeżeli jest to konieczne do zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia ważnych interesów państwa, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 3) stosowanie wynalazku do celów badawczych i doświadczalnych, dla dokonania jego oceny, analizy albo nauczania;
- 4) wykonanie leku w aptece na podstawie indywidualnej recepty lekarskiej;
- 5) korzystanie z materiału biologicznego do celów hodowli lub odkrywania i wyprowadzania nowych odmian roślin.

2. Nie narusza się patentu także przez korzystanie z wynalazku w celu przeprowadzenia badań, analiz i innych czynności, które są wymagane do:

- 1) uzyskania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych, w szczególności generycznych, biopodobnych, hybrydowych lub biohybrydowych produktów leczniczych oraz na potrzeby zmian danych stanowiących podstawę wydania pozwolenia;
- 2) prowadzenia oceny technologii medycznych zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2282 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie oceny technologii medycznych i zmiany dyrektywy 2011/24/UE (Dz. Urz. UE L 458 z 22.12.2021 r., str. 1);

- 3) ustalania cen i refundacji;
- 4) spełnienia praktycznych wymagań związanych z działaniami, o których mowa w pkt 1-3;
- 5) składania wniosków o udzielenie zamówienia publicznego w zakresie, w jakim nie wiąże się to ze sprzedażą, oferowaniem do sprzedaży lub wprowadzaniem do obrotu danego produktu leczniczego w okresie trwania ochrony wynikającej z patentu.

3. Decyzję o korzystaniu z wynalazku w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, podejmuje w zależności od okoliczności minister właściwy lub wojewoda i niezwłocznie zawiadamia o tym uprawnionego. W decyzji określa się zakres i okres korzystania z wynalazku.

4. Na decyzję, o której mowa w ust. 3, służy skarga do sądu administracyjnego.

5. Osobie, której wynalazek jest wykorzystywany dla celów państwowych, przysługuje prawo do wynagrodzenia ze środków budżetu państwa, w wysokości odpowiadającej wartości rynkowej licencji.

6. Uzyskanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, decyzji w sprawie ustalenia ceny, decyzji w sprawie objęcia refundacją lub udzielenia zamówienia publicznego, o których mowa w ust. 2, nie wpływa na odpowiedzialność cywilną za wprowadzenie wytworów do obrotu bez zgody uprawnionego, jeżeli taka zgoda jest potrzebna.

Art. 71. 1. Patent nie rozciąga się na działania dotyczące wytworu według wynalazku lub wytworzonego sposobem według wynalazku, polegające w szczególności na jego oferowaniu do sprzedaży lub dalszym wprowadzaniu do obrotu, jeżeli wytwór ten został uprzednio wprowadzony do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez uprawnionego lub za jego zgodą.

2. Nie stanowi również naruszenia patentu import na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz inne działania, o których mowa w ust. 1, dotyczące wytworu wprowadzonego uprzednio do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego lub za jego zgodą.

Art. 72. 1. Korzystający w dobrej wierze z wynalazku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w chwili stanowiącej o pierwszeństwie do uzyskania patentu, może z niego nadal bezpłatnie korzystać w swoim przedsiębiorstwie w zakresie, w jakim korzystał dotychczas. Prawo to przysługuje również temu, kto w tej samej chwili przygotował już wszystkie istotne urządzenia potrzebne do korzystania z wynalazku.

2. Prawo określone w ust. 1 podlega, na wniosek zainteresowanego, wpisowi do rejestru patentów. Prawo to może zostać przeniesione tylko łącznie z przedsiębiorstwem.

Art. 73. W przypadku zgłoszenia wynalazku albo uzyskania patentu na wynalazek przez osobę nieuprawnioną, uprawniony do uzyskania patentu może żądać umorzenia postępowania albo unieważnienia patentu. Może również żądać udzielenia mu patentu albo przeniesienia na niego już udzielonego patentu za zwrotem kosztów zgłoszenia wynalazku lub uzyskania patentu.

Art. 74. 1. Osoba, która w dobrej wierze uzyskała albo nabyła patent, przeniesiony następnie na podstawie art. 73 na rzecz osoby uprawnionej, albo uzyskała w dobrej wierze licencję, a korzystała z wynalazku co najmniej przez rok przed wszczęciem postępowania o przeniesienie patentu lub w tym okresie przygotowała wszystkie istotne urządzenia potrzebne do korzystania z wynalazku, może z tego wynalazku korzystać w swoim przedsiębiorstwie w zakresie, w jakim z niego korzystała w chwili wszczęcia tego postępowania, z tym że jest obowiązana do uiszczania uprawnionemu ustalonego wynagrodzenia.

2. Prawo do korzystania z wynalazku określone w ust. 1 podlega, na wniosek zainteresowanego, wpisowi do rejestru patentów. Prawo to może zostać przeniesione tylko łącznie z przedsiębiorstwem.

Art. 75. 1. Współuprawniony z patentu może, bez zgody pozostałych współuprawnionych, korzystać z wynalazku we własnym zakresie oraz dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia patentu.

2. W razie uzyskania korzyści z wynalazku przez jednego ze współuprawnionych każdy z pozostałych współuprawnionych ma prawo, o ile umowa o wspólności patentu nie stanowi inaczej, do odpowiedniej części z jednej czwartej tych korzyści po potrąceniu nakładów, stosownie do swego udziału w patencie.

3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2, o ile umowa o wspólności patentu nie stanowi inaczej, przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071, 1172, 1508, z 2026 r. poz. 184) o współwłasności w częściach ułamkowych stosuje się odpowiednio.

4. Do wspólności prawa do uzyskania patentu przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Wynalazek biotechnologiczny

Art. 76. Ilekroć w rozdziale jest mowa o:

- 1) wynalazku biotechnologicznym – rozumie się przez to wynalazek w rozumieniu art. 28, dotyczący wytworu składającego się z materiału biologicznego lub zawierającego taki

materiał albo sposobu, za pomocą którego materiał biologiczny jest wytwarzany, przetwarzany lub wykorzystywany;

- 2) materiale biologicznym – rozumie się przez to materiał zawierający informację genetyczną i zdolny do samoreprodukcji albo nadający się do reprodukcji w systemie biologicznym;
- 3) sposobie mikrobiologicznym – rozumie się przez to sposób, w którym bierze udział lub który został dokonany na materiale mikrobiologicznym albo wynikiem którego jest ten materiał.

Art. 77. 1. Za wynalazki biotechnologiczne, na które mogą być udzielane patenty, uważa się w szczególności:

- 1) stanowiące materiał biologiczny, który jest wyizolowany ze swojego naturalnego środowiska lub wytworzony sposobem technicznym, nawet jeżeli poprzednio występował w naturze;
- 2) stanowiące element wyizolowany z ciała ludzkiego lub w inny sposób wytworzony sposobem technicznym, włącznie z sekwencją lub częściową sekwencją genu, nawet jeżeli budowa tego elementu jest identyczna z budową elementu naturalnego;
- 3) dotyczące roślin lub zwierząt, jeżeli możliwości techniczne stosowania wynalazku nie ograniczają się do szczególnej odmiany roślin lub rasy zwierząt.

2. W zgłoszeniu wynalazku dotyczącym sekwencji lub częściowej sekwencji genu, w opisie wynalazku, ujawnia się funkcję takiej sekwencji i jej przemysłowe zastosowanie.

3. W celu spełnienia kryterium przemysłowego zastosowania w przypadku wykorzystania sekwencji lub częściowej sekwencji genu do produkcji białka lub części białka, w opisie wynalazku określa się, jakie białko lub jaka jego część są wytwarzane i jaką spełniają funkcję.

4. Jeżeli zgłoszenie wynalazku, o którym mowa w ust. 2, ujawnia sekwencje nukleotydów lub aminokwasów, zgłaszający przesyła w postaci elektronicznej, w formacie umożliwiającym dalsze elektroniczne tekstowe przetwarzanie danych, wykaz sekwencji zgodnie z obowiązującą normą Światowej Organizacji Własności Intelektualnej, wskazaną na stronie internetowej Urzędu Patentowego. Wykaz sekwencji stanowi część opisu wynalazku.

Art. 78. 1. Za wynalazek nie uważa się ciała ludzkiego, w różnych jego stadiach formowania się i rozwoju oraz zwykłego odkrycia jednego z jego elementów, włącznie z sekwencją lub częściową sekwencją genu.

2. Za wynalazki biotechnologiczne, których wykorzystywanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym, dobrymi obyczajami lub moralnością publiczną, uważa się w szczególności:

- 1) sposoby klonowania ludzi;
- 2) sposoby modyfikacji tożsamości genetycznej linii zarodkowej człowieka;
- 3) stosowanie embrionów ludzkich do celów przemysłowych lub handlowych;
- 4) sposoby modyfikacji tożsamości genetycznej zwierząt, które mogą powodować u nich cierpienia, nie przynosząc żadnych istotnych korzyści medycznych dla człowieka lub zwierzęcia, oraz zwierzęta będące wynikiem zastosowania takich sposobów.

Art. 79. 1. Patent na materiał biologiczny posiadający określone w zastrzeżeniu lub zastrzeżeniach patentowych cechy charakterystyczne będące wynikiem wynalazku, obejmuje każdy materiał biologiczny otrzymany z danego materiału biologicznego przez reprodukcję w identycznej albo odmiennej formie, i posiadający te same cechy charakterystyczne.

2. Patent na sposób, który umożliwia wytworzenie materiału biologicznego posiadającego określone w zastrzeżeniu lub zastrzeżeniach patentowych cechy charakterystyczne będące wynikiem wynalazku, obejmuje także materiał biologiczny otrzymany bezpośrednio tym sposobem oraz każdy inny materiał biologiczny pochodzący z materiału biologicznego uzyskanego bezpośrednio przez reprodukcję w identycznej albo odmiennej formie i posiadający te same cechy charakterystyczne.

3. Patent na wytwór zawierający lub posiadający informację genetyczną obejmuje wszystkie materiały, do których został włączony wytwór, i w których została zawarta informacja genetyczna spełniająca w tym materiale swoją funkcję, z wyjątkiem materiałów, o których mowa w art. 78 ust. 1.

Art. 80. 1. Patent nie rozciąga się na materiał biologiczny otrzymany przez jednokrotną reprodukcję materiału biologicznego wprowadzonego do obrotu przez uprawnionego z patentu lub za jego zgodą, jeżeli reprodukcja jest nieodzownym następstwem wykorzystywania materiału biologicznego.

2. Osoba, która nabyła lub w inny sposób uzyskała od uprawnionego z patentu, lub za jego zgodą, chroniony patentem materiał roślinny do wykorzystania w działalności rolniczej, jest upoważniona do jego wykorzystywania dla wielokrotnej reprodukcji w ramach własnego gospodarstwa rolnego, z uwzględnieniem takich samych ograniczeń, jakie są przewidziane dla korzystania, bez zgody hodowcy, z materiału siewnego odmiany rośliny chronionej na

podstawie przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. z 2021 r. poz. 213, z 2025 r. poz. 1709).

3. Do inwentarza hodowlanego i innego zwierzęcego materiału zarodowego przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 81. 1. Jeżeli do urzeczywistnienia wynalazku jest potrzebne użycie materiału biologicznego, który nie jest powszechnie dostępny oraz nie może być przedstawiony w opisie zgłoszeniowym wynalazku w taki sposób, aby umożliwić znawcy zastosowanie wynalazku, ujawnienie go może polegać na powołaniu się na dokonane, najpóźniej w dacie zgłoszenia, zdeponowanie tego materiału w kolekcji uznanej na podstawie umowy międzynarodowej lub w kolekcji krajowej, wskazanej przez Prezesa Urzędu Patentowego w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. W przypadku dokonania depozytu, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający dołącza do zgłoszenia poświadczenie instytucji depozytowej. Poświadczenie takie zawiera co najmniej nazwę instytucji, datę zdeponowania oraz numer, pod którym jest dostępny materiał biologiczny.

3. Poświadczenie instytucji depozytowej może być złożone w terminie 6 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku. W przypadku późniejszego złożenia poświadczenia uznanie zdeponowania materiału biologicznego nie jest równoznaczne z jego ujawnieniem w zgłoszeniu.

4. Dostęp do depozytu, o którym mowa w ust. 1, przed ogłoszeniem o zgłoszeniu wynalazku, jest ograniczony do osób wskazanych w art. 417 ust. 2.

5. Dostęp do depozytu, o którym mowa w ust. 1, po ogłoszeniu o zgłoszeniu wynalazku do udzielenia patentu, przysługuje każdemu, jeżeli zgłaszający przed ogłoszeniem o zgłoszeniu wynalazku nie złoży wniosku o ograniczenie dostępu do niezależnych ekspertów.

6. Po ogłoszeniu o zgłoszeniu wynalazku, jeżeli nie został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 5, oraz po udzieleniu patentu nie można odmówić dostępu do depozytu osobie trzeciej, z zachowaniem warunku, o którym mowa w ust. 7.

7. Warunkiem udostępnienia próbki materiału biologicznego ubiegającej się o to osobie jest zobowiązanie się jej na piśmie wobec zgłaszającego lub uprawnionego z patentu, że w trakcie pozostawania patentu w mocy:

- 1) nie udostępni osobom trzecim próbki ani żadnej substancji z niej pochodzącej;
- 2) będzie wykorzystywała próbkę lub substancję z niej pochodzącą jedynie do celów doświadczalnych

– chyba że zgłaszający lub uprawniony z patentu wyraźnie odstąpi od tego zobowiązania.

8. W przypadku wydania przez Urząd Patentowy decyzji o odmowie udzielenia patentu lub o umorzeniu postępowania, dostęp do depozytu materiału biologicznego może być, na wniosek zgłaszającego, złożony w terminie określonym w ust. 5, ograniczony do osób, o których mowa w ust. 5, przez okres 20 lat od dnia dokonania zgłoszenia. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio.

9. Niezależnym ekspertem, o którym mowa w ust. 5, może być osoba, która:

1) posiada wykształcenie, wiedzę, doświadczenie naukowe i praktyczne wystarczające do wydawania opinii w dziedzinie biotechnologii w zakresie dotyczącym zdeponowanego materiału biologicznego;

2) ma dostęp do sprzętu, urządzeń i obiektów niezbędnych do wydawania takich opinii.

10. Niezależny ekspert zachowuje bezstronność i neutralność. Niezależny ekspert odmawia wydania opinii, jeżeli istnieją okoliczności, które mogą budzić uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności.

11. Wydawanie opinii przez niezależnych ekspertów określa umowa między ekspertem a osobą ubiegającą się o dostęp do depozytu. W zakresie nieuregulowanym w umowie przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, stosuje się odpowiednio.

Art. 82. Jeżeli materiał biologiczny zdeponowany w sposób określony w art. 81 przestał być dostępny w kolekcji, nowego depozytu można dokonać na warunkach określonych w umowie międzynarodowej.

Art. 83. O nadaniu statusu kolekcji krajowej, o której mowa w art. 81 ust. 1, Prezes Urzędu Patentowego obwieszcza po uzyskaniu, na wniosek zainteresowanej instytucji, pozytywnego stanowiska ministra właściwego ze względu na przedmiot deponowanych materiałów biologicznych.

Rozdział 7

Ograniczenie, unieważnienie i wygaśnięcie patentu

Art. 84. 1. Na wniosek uprawnionego z patentu, patent może być ograniczony przez zmianę zastrzeżeń patentowych. Przepisy art. 34 ust. 1 pkt 2 i 3, ust. 2 oraz art. 35 stosuje się odpowiednio.

2. Wniosek nie może zostać złożony w trakcie toczącego się postępowania w sprawie o unieważnienie patentu, którego dotyczy wniosek. W takim przypadku wniosek o ograniczenie patentu pozostawia się bez rozpoznania.

3. Do rozpatrzenia wniosku o ograniczenie patentu Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

4. Stroną postępowania o ograniczenie patentu jest wyłącznie uprawniony.

5. Do rozpatrzenia wniosku o ograniczenie patentu przepisy art. 37, art. 46 ust. 1 i 2 oraz art. 52 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

6. Po rozpoznaniu wniosku o ograniczenie patentu Urząd Patentowy wydaje decyzję o ograniczeniu patentu, odmowie ograniczenia patentu albo umorzeniu postępowania. Decyzję o ograniczeniu patentu wydaje się po złożeniu przez uprawnionego opisu wynalazku dostosowanego do wprowadzonych zmian.

7. Ograniczenie patentu podlega wpisowi w rejestrze patentów. Informacja o ograniczeniu patentu, a także zmieniony opis patentowy, są publikowane przez Urząd Patentowy.

8. Ograniczenie patentu wywołuje skutek od daty zgłoszenia wynalazku.

Art. 85. 1. Patent może zostać unieważniony w całości albo części na wniosek każdego, kto wykaże, że:

- 1) nie zostały spełnione warunki wymagane do jego udzielenia, o których mowa w art. 28-32;
- 2) wynalazek nie został przedstawiony na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wynalazek urzeczywistnić;
- 3) patent został udzielony na wynalazek nieobjęty treścią zgłoszenia lub zgłoszenia pierwotnego;
- 4) zastrzeżenia patentowe nie określają przedmiotu żądanej ochrony w sposób jasny i zwięzły lub nie są w całości poparte opisem wynalazku.

2. Prokurator Generalny lub Prezes Urzędu Patentowego może w interesie publicznym wystąpić z wnioskiem o unieważnienie patentu albo przystąpić do toczącego się postępowania w sprawie.

Art. 86. 1. Patent wygasa na skutek:

- 1) upływu okresu, na który został udzielony;
- 2) zrzeczenia się patentu przez uprawnionego przed Urzędem Patentowym, za zgodą osób, którym służą prawa na patencie;
- 3) nieuiszczenia w przewidzianym terminie opłaty okresowej;
- 4) trwałej utraty możliwości korzystania z wynalazku biotechnologicznego z braku potrzebnego do tego materiału biologicznego, który stał się niedostępny i nie może być

odtworzony na podstawie opisu, chyba że nowy depozyt zostanie dokonany zgodnie z art. 82.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4, Urząd Patentowy wydaje decyzje stwierdzające wygaśnięcie patentu.

3. Patent wygasa w dniu, w którym nastąpiło zdarzenie, z jakim ustawa wiąże skutek wygaśnięcia patentu. Datę wygaśnięcia patentu potwierdza się w decyzji.

4. Wygaśnięcie patentu z powodu nieuiszczenia w przewidzianym terminie opłaty okresowej następuje w dniu, w którym upłynął poprzedni okres ochrony wynalazku.

Art. 87. 1. Unieważnienie, wygaśnięcie oraz ograniczenie patentu podlega wpisowi w rejestrze patentów.

2. Wpisu unieważnienia, wygaśnięcia w sprawach o których mowa w art. 86 ust. 1 pkt 2-4 oraz ograniczenia patentu dokonuje się na podstawie prawomocnej decyzji.

Rozdział 8

Patent dodatkowy

Art. 88. Uprawniony z patentu (patent główny) może uzyskać patent na ulepszenie lub uzupełnienie wynalazku, które posiada cechy wynalazku, a nie może być stosowane samoistnie (patent dodatkowy). Można również uzyskać patent dodatkowy do już udzielonego patentu dodatkowego.

Art. 89. 1. Wraz z patentem głównym tracą moc patenty dodatkowe.

2. Jeżeli patent główny traci moc z przyczyny niemającej wpływu na wynalazek będący przedmiotem patentu dodatkowego, patent dodatkowy może zostać przekształcony w patent samoistny i zachować moc przez okres, na który został udzielony patent główny.

3. W terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji o wygaśnięciu patentu głównego uprawniony może złożyć wniosek o przekształcenie patentu dodatkowego w patent samoistny.

4. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 3, należy uiścić opłatę okresową, poczynając od okresu ochrony następującego po ustaniu patentu głównego, w wysokości, jaka przypadaby za ten okres i za dalsze okresy ochrony wynalazku stanowiącego przedmiot patentu głównego, o ile te są należne.

5. Urząd Patentowy w sprawie przekształcenia patentu dodatkowego w patent samoistny wydaje postanowienie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

6. Przekształcenie patentu dodatkowego w patent samoistny podlega wpisowi w rejestrze patentów.

DZIAŁ II

Patent europejski

Rozdział 1

Europejskie zgłoszenie patentowe

Art. 90. 1. Do europejskiego zgłoszenia patentowego i patentu europejskiego, w których Rzeczpospolita Polska została wyznaczona jako kraj ochrony, stosuje się Konwencję o patencie europejskim oraz przepisy ustawy.

2. Europejskie zgłoszenie patentowe, z wyjątkiem europejskiego zgłoszenia wydzielonego, może być dokonane w Urzędzie Patentowym.

3. Europejskie zgłoszenie patentowe, dokonane w Urzędzie Patentowym przez osoby wymienione w art. 6, zawiera skrót opisu w języku polskim albo jego tłumaczenie na język polski.

Art. 91. 1. Do europejskiego zgłoszenia patentowego ogłoszonego w sposób określony w Konwencji o patencie europejskim, w którym Rzeczpospolita Polska została wyznaczona jako kraj ochrony, przepisy art. 29 ust. 3 i art. 30 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Urząd Patentowy, niezwłocznie po otrzymaniu tłumaczenia na język polski zastrzeżeń patentowych europejskiego zgłoszenia patentowego, ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o złożeniu tego tłumaczenia. Przepisy art. 94 ust. 2 i 5 oraz art. 95 stosuje się odpowiednio.

3. Informacja, o której mowa w ust. 2, zawiera tytuł wynalazku oraz wskazanie klas według międzynarodowej klasyfikacji patentowej.

4. Osoby trzecie mogą zapoznawać się z tłumaczeniem, o którym mowa w ust. 2, od dnia publikacji informacji o złożeniu tego tłumaczenia.

Art. 92. 1. W przypadku gdy europejskie zgłoszenie patentowe zostanie odrzucone, wycofane albo uznane za wycofane, może ono być, na warunkach określonych w Konwencji o patencie europejskim, uznane za zgłoszenie wynalazku albo wzoru użytkowego.

2. W przypadkach określonych w ust. 1, zgłaszający jest obowiązany uiścić, najpóźniej w terminie 2 miesięcy od daty doręczenia wezwania, opłaty przewidziane dla europejskich zgłoszeń patentowych dokonanych za pośrednictwem Urzędu Patentowego, oraz dostarczyć tłumaczenie na język polski europejskiego zgłoszenia patentowego.

3. Tłumaczenie europejskiego zgłoszenia patentowego, o którym mowa w ust. 2, w części obejmującej opis zgłoszeniowy wynalazku, a także skrót opisu, składa się w jednym egzemplarzu.

Rozdział 2

Skutki patentu europejskiego

Art. 93. 1. Przez uzyskanie patentu europejskiego, w którym Rzeczpospolita Polska została wyznaczona jako kraj ochrony, nabywa się takie same prawa, jakie przyznaje patent.

2. Uprawniony z patentu europejskiego jest obowiązany złożyć w Urzędzie Patentowym wniosek o walidację patentu europejskiego wraz z tłumaczeniem patentu europejskiego na język polski w terminie 3 miesięcy od daty opublikowania przez Europejski Urząd Patentowy informacji o jego udzieleniu. Termin nie podlega przywróceniu.

3. Jeżeli patent europejski walidowany uprzednio na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostanie zmieniony w wyniku rozpatrzenia sprzeciwu przez Europejski Urząd Patentowy albo, na wniosek uprawnionego, ograniczony, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 2 lub 3, patent europejski jest nieważny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od daty jego udzielenia.

5. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 2 lub 3, został złożony z uchybieniem terminu, Urząd Patentowy stwierdza, w drodze postanowienia, to uchybienie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 94. 1. Tłumaczenie patentu europejskiego Urząd Patentowy publikuje niezwłocznie po jego złożeniu, zamieszczając datę publikacji przez Europejski Urząd Patentowy w informacji o udzieleniu patentu europejskiego.

2. W każdym czasie uprawniony z patentu europejskiego może złożyć poprawione tłumaczenie patentu europejskiego, które wywołuje skutek prawny po dokonaniu jego publikacji przez Urząd Patentowy. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli w tłumaczeniu patentu europejskiego uprawniony stwierdzi błędy i oczywiste omyłki, przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli publikacja tłumaczenia patentu europejskiego nie jest zgodna z tekstem tłumaczenia złożonym przez uprawnionego, przepisy art. 402 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

5. Po dacie publikacji poprawionego tłumaczenia patentu europejskiego, osoba, która w dobrej wierze stosuje wynalazek lub poczyniła rzeczywiste i poważne przygotowania do jego stosowania w sposób niepowodujący naruszenia patentu europejskiego, o którym mowa w art.

95, może nadal stosować wynalazek nieodpłatnie w ramach swojego przedsiębiorstwa lub dla swoich potrzeb.

6. Uprawniony z patentu europejskiego jest obowiązany uiścić opłatę za publikację tłumaczenia patentu europejskiego w terminie 3 miesięcy od daty doręczenia wezwania.

7. Przepis ust. 6 stosuje się również w przypadku złożenia przez uprawnionego tłumaczenia zmienionego lub ograniczonego w wyniku złożenia sprzeciwu oraz każdego tłumaczenia poprawionego.

Art. 95. W przypadku gdy zakres przedmiotowy patentu europejskiego określony w tłumaczeniu jest węższy od jego zakresu określonego w języku postępowania przed Europejskim Urzędem Patentowym, przyjmuje się, że tekstem autentycznym patentu europejskiego jest, z wyjątkiem postępowania o unieważnienie patentu europejskiego, jego tłumaczenie.

Art. 96. Po złożeniu wniosku, o którym mowa w art. 93 ust. 2, 3 lub art. 94 ust. 2, Urząd Patentowy w toku jego rozpatrywania wzywa, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do uzupełnienia wniosku lub wprowadzenia wskazanych w wezwaniu zmian w wyznaczonym terminie.

Art. 97. Za ochronę wynalazku, na który został udzielony patent europejski, Urząd Patentowy pobiera opłaty okresowe, począwszy od roku następującego po roku, w którym Europejski Urząd Patentowy opublikował informację o jego udzieleniu. Opłat okresowych nie pobiera się w przypadku, o którym mowa w art. 93 ust. 4.

Art. 98. Patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlega wpisowi do rejestru patentów europejskich.

Art. 99. Do unieważnienia i wygaśnięcia patentu europejskiego udzielonego w trybie określonym w Konwencji o patencie europejskim przepisy art. 84–87 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ III

Dodatkowe Prawo Ochronne

Art. 100. Wniosek o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego na produkty lecznicze oraz wniosek o przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego na produkty lecznicze stosowane w pediatrii może złożyć wnioskodawca w rozumieniu art. 6 rozporządzenia 469/2009.

Art. 101. Wniosek o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego na środki ochrony roślin może złożyć wnioskodawca w rozumieniu art. 6 rozporządzenia 1610/96.

Art. 102. 1. Wniosek o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego na produkty lecznicze lub wniosek o przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego na produkty lecznicze stosowane w pediatrii składa się w Urzędzie Patentowym w terminie określonym w art. 7 rozporządzenia 469/2009 zgodnie z wymogami zawartymi w art. 8 rozporządzenia 469/2009.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, uważa się za złożony w dniu, w którym wpłynął do Urzędu Patentowego na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.

Art. 103. 1. Wniosek o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego na środki ochrony roślin składa się w Urzędzie Patentowym w terminie określonym w art. 7 rozporządzenia 1610/96 zgodnie z wymogami zawartymi w art. 8 rozporządzenia 1610/96.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, uważa się za złożony w dniu, w którym wpłynął do Urzędu Patentowego na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.

Art. 104. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużeniu obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego po stwierdzeniu, że zostały spełnione warunki do jego udzielenia określone odpowiednio w art. 3 rozporządzenia 469/2009 albo art. 3 rozporządzenia 1610/96.

Art. 105. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi, że nie zostały spełnione warunki do udzielenia dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego albo wniosek został złożony z uchybieniem terminu określonego odpowiednio w art. 7 rozporządzenia 469/2009 albo art. 7 rozporządzenia 1610/96, wydaje decyzję o odmowie udzielenia dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje wnioskodawcę o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego i wyznacza termin do zajęcia stanowiska.

Art. 106. Udzielone dodatkowe prawo ochronne, przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, unieważnienie albo wygaśnięcie dodatkowego prawa ochronnego, a także uchylenie przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego podlegają wpisowi w rejestrze dodatkowych praw ochronnych.

Art. 107. 1. Do dodatkowych praw ochronnych przepisy art. 17 ust. 3-5, art. 39 ust. 1, art. 40, art. 46 ust. 1, art. 66 ust. 4, art. 73, art. 74, art. 85 ust. 2, art. 86 ust. 2-4 i art. 87 stosuje się odpowiednio.

2. Do postępowań wszczętych na podstawie wniosku, o którym mowa w art. 102 ust. 1 i art. 103, nie stosuje się przepisu art. 98 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), jeżeli od dnia złożenia wniosku o zawieszenie postępowania do wygaśnięcia patentu podstawowego na skutek upływu terminu, o którym mowa w art. 86 ust. 1 pkt 1, zostało nie więcej niż 4 lata.

Art. 108. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wniosku o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego, przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego oraz szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania wniosków, uwzględniając w szczególności miejsce i sposób ogłoszenia informacji o złożeniu wniosku, a także dane, jakie ma zawierać dodatkowe świadectwo ochronne. Określenie warunków, jakim ma odpowiadać wniosek, nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla wnioskodawcy.

DZIAŁ IV

Wzory użytkowe

Rozdział 1

Wzór użytkowy

Art. 109. Prawa z rejestracji na wzory użytkowe są udzielane na rozwiązania o charakterze technicznym, które są nowe i nadają się do przemysłowego stosowania.

Art. 110. 1. Za wzory użytkowe nie uważa się:

- 1) odkryć, teorii naukowych i metod matematycznych;
- 2) wytworów o charakterze wyłącznie estetycznym;
- 3) schematów, zasad i metod przeprowadzania procesów myślowych, rozgrywania gier lub prowadzenia działalności gospodarczej;
- 4) wytworów, których:
 - a) możliwość wykorzystania nie może być wykazana, lub
 - b) wykorzystanie nie przyniesie rezultatu spodziewanego przez zgłaszającego – w świetle powszechnie przyjętych i uznanych zasad nauki;
- 5) programów komputerowych;

6) przedstawienia informacji.

2. Przedmiotu lub działalności, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, 5 i 6, nie uważa się za wzory użytkowe, o ile zgłoszenie dotyczy przedmiotu lub działalności jako takich.

Art. 111. 1. Praw z rejestracji nie udziela się na:

- 1) wzory użytkowe, których wykorzystywanie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 2) odmiany roślin lub rasy zwierząt;
- 3) sposoby;
- 4) zastosowania wytworów;
- 5) wynalazki biotechnologiczne, o których mowa w art. 76;
- 6) mieszaniny związków;
- 7) substancje lub mieszaniny do zastosowania w sposobach leczenia lub diagnostyki, o których mowa w art. 29 ust.4;
- 8) kompozycje farmaceutyczne;
- 9) żywność i środki spożywcze.

2. Nie uważa się za sprzeczne z porządkiem publicznym korzystanie ze wzoru użytkowego tylko dlatego, że jest zabronione przez prawo.

Art. 112. Do wzoru użytkowego art. 29 ust. 1–3 i 5 oraz art. 31 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia wzoru użytkowego

Art. 113. 1. Zgłoszenie wzoru użytkowego w celu uzyskania prawa z rejestracji obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) opis wzoru użytkowego ujawniający jego istotę;
- 3) zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne;
- 4) rysunek albo rysunki przedstawiające istotne cechy techniczne wzoru;
- 5) skrót opisu.

2. Zgłoszenie wzoru użytkowego obejmuje tylko jedno rozwiązanie.

3. Zgłoszenie wzoru użytkowego obejmuje tylko jedno zastrzeżenie ochronne niezależne.

Art. 114. 1. Zgłoszenie wzoru użytkowego, które obejmuje, sporządzone w języku polskim, podanie oraz opis wzoru użytkowego, zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne i

rysunek albo rysunki, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski uważa się za niezłożone.

2. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia, w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 1. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Zgłoszenie wzoru użytkowego uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 115. 1. Opis wzoru użytkowego przedstawia wzór na tyle jasno i wyczerpująco, aby znawca mógł ten wzór urzeczywistnić, w szczególności opis zawiera tytuł odpowiadający przedmiotowi wzoru, określa dziedzinę techniki, której wzór dotyczy, znany zgłaszającemu stan techniki, jego przemysłowe zastosowanie, a także przedstawia w sposób szczegółowy przedmiot wzoru, z objaśnieniem figur rysunku albo rysunków.

2. Zastrzeżenie ochronne określa zastrzegany wzór użytkowy i zakres żądanej ochrony przez wskazanie cech technicznych rozwiązania.

3. Zastrzeżenie ochronne jest jasne i zwarte oraz w całości poparte opisem wzoru. Każde zastrzeżenie ochronne jest ujęte w jednym zdaniu lub równoważniku zdania.

4. Oprócz zastrzeżenia niezależnego, które przedstawia istotne cechy techniczne i wyznacza zakres żądanej ochrony zgłaszanego wzoru użytkowego, w zgłoszeniu może występować odpowiednia liczba zastrzeżeń zależnych dla sprecyzowania cech wymienionych w zastrzeżeniu niezależnym lub innym zastrzeżeniu zależnym.

Art. 116. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego zgłaszający może dokonywać w zgłoszeniu uzupełnień i poprawek, jedynie w celu usunięcia oczywistych pomyłek i błędów językowych..

Art. 117. 1. Urząd Patentowy sporządza dla każdego zgłoszenia wzoru użytkowego sprawozdanie o stanie techniki obejmujące wykaz publikacji wskazujących najbliższy stan techniki lub podważających nowość zgłoszonego wzoru użytkowego (sprawozdanie podstawowe o stanie techniki). Sprawozdanie sporządza się w oparciu o zastrzeżenia ochronne. Sprawozdanie jest przekazywane zgłaszającemu niezwłocznie po sporządzeniu.

2. Urząd Patentowy sporządza dla każdego zgłoszenia wzoru użytkowego wstępną opinię dotyczącą warunku jednego rozwiązania, nowości oraz stosowności przemysłowej. Wstępna opinia przekazywana jest zgłaszającemu niezwłocznie po sporządzeniu.

3. Sprawozdanie podstawowe o stanie techniki oraz wstępna opinia przygotowywane są w oparciu o dokumentację zgłoszenia oraz stan techniki obejmujący:

- 1) wszystko to, co przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji, zostało udostępnione do wiadomości powszechnej w formie pisemnego lub ustnego opisu, przez stosowanie, wystawienie lub ujawnienie w inny sposób;
- 2) informacje zawarte w zgłoszeniach wynalazków lub wzorów użytkowych, korzystających z wcześniejszego pierwszeństwa, pod warunkiem ich ogłoszenia w sposób określony w ustawie do dnia sporządzenia sprawozdania o stanie techniki oraz wstępnej opinii.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w zakresie, w jakim dokumentacja zgłoszenia nie pozwala na przeprowadzenie poszukiwań w stanie techniki. W takim przypadku Urząd Patentowy powiadamia zgłaszającego we wstępnej opinii o przyczynach niesporządzenia w tym zakresie sprawozdania.

5. Po publikacji informacji o udzieleniu prawa z rejestracji wzoru użytkowego Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości sprawozdanie podstawowe o stanie techniki.

Art. 118. 1. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszenie wzoru użytkowego zawiera więcej niż jedno rozwiązanie, Urząd Patentowy sporządza wstępną opinię oraz sprawozdanie podstawowe o stanie techniki dla rozwiązania określonego na pierwszym miejscu w zastrzeżeniu niezależnym (zgłoszenie pierwotne).

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 zgłaszający w terminie miesiąca od dnia doręczenia wstępnej opinii lub sprawozdania podstawowego o stanie techniki, może dokonać podziału zgłoszenia, z zachowaniem daty zgłoszenia pierwotnego (zgłoszenie podzielone).

3. Zgłaszający, w przypadku, o którym mowa w ust. 2, składa wniosek o podział zgłoszenia.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, zgłaszający dołącza:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) opis wzoru użytkowego ujawniający jego istotę;
- 3) zastrzeżenie albo zastrzeżenia ochronne;
- 4) rysunek albo rysunki przedstawiające istotne cechy techniczne wzoru;
- 5) skrót opisu.

5. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 4, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do uzupełnienia wniosku w wyznaczonym terminie.

6. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 3, zgłaszający składa dokumenty, o których mowa w art. 113 ust. 1 pkt 2-5, dotyczące wzoru użytkowego objętego zgłoszeniem pierwotnym.

Art. 119. 1. Po dokonaniu zgłoszenia podzielonego Urząd Patentowy nadaje mu kolejny numer, stwierdza datę wpływu oraz zawiadamia o tym zgłaszającego.

2. Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, przyznania zgłoszeniu podzielonemu daty zgłoszenia pierwotnego, jeżeli uzna, że zgłoszenie to nie dotyczy wzoru użytkowego ujawnionego w dacie zgłoszenia pierwotnego. Przepis art. 116 stosuje się odpowiednio. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Po uprawomocnieniu się postanowienia o odmowie przyznania zgłoszeniu podzielonemu daty zgłoszenia pierwotnego, przyjmuje się, że zgłoszenie podzielone zostało dokonane w dniu, w którym wpłynęło do Urzędu Patentowego.

4. Do zgłoszenia podzielonego przepisy art. 43 ust. 2-3 stosuje się odpowiednio.

5. Do zgłoszenia podzielonego przepisy art. 116 i art. 117 stosuje się.

Art. 120. 1. Po wydaniu decyzji o udzieleniu prawa z rejestracji wzoru użytkowego każdy może złożyć wniosek o sporządzenie uzupełniającego sprawozdania o stanie techniki obejmującego wykaz publikacji wskazujących najbliższy stan techniki lub podważających nowość zgłoszonego wzoru użytkowego.

2. Uzupełniające sprawozdanie o stanie techniki przygotowywane jest w oparciu o stan techniki ujawniony od dnia sporządzenia sprawozdania podstawowego do dnia sporządzenia sprawozdania uzupełniającego. Art. 117 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 121. Na wzór użytkowy udziela się prawa z rejestracji.

Art. 122. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego, jeżeli:

- 1) w przypadku, o którym mowa w art. 117 ust. 4, zgłaszający w terminie miesiąca od dnia doręczenia wstępnej opinii nie wycofa zgłoszenia, albo
- 2) ze wstępnej opinii lub ze sprawozdania podstawowego o stanie techniki wynika, że zgłoszony wzór nie spełnia warunków, o których mowa w art. 109 – 112 i zgłaszający w terminie miesiąca od dnia doręczenia wstępnej opinii lub sprawozdania podstawowego o stanie techniki nie wycofa zgłoszenia, albo
- 3) w przypadku niespełnienia warunku jednego rozwiązania, zgłaszający w terminie, o którym mowa w art. 118 ust. 2, nie dokona podziału zgłoszenia.

2. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji wzoru użytkowego jeżeli po sprawdzeniu, że zgłoszenie spełnia warunki, o których mowa w art. 113–115, stwierdzi, że nie zachodzą przeszkody, o których mowa w ust. 1.

Art. 123. Udzielone prawo z rejestracji wzoru użytkowego podlega wpisowi do rejestru wzorów użytkowych.

Art. 124. Do rozpatrywania zgłoszenia wzoru użytkowego przepisy art. 6, 35 ust. 5–7, art. 39, art. 40, art. 46 i art. 56–58 stosuje się odpowiednio.

Art. 125. 1. Wzór użytkowy może być uznany za niejawny, jeżeli jest zgłoszony przez obywatela polskiego lub jednostkę organizacyjną, o której mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych i dotyczy obronności lub bezpieczeństwa państwa. Do wzoru użytkowego niejawnego przepisy art. 59 ust. 2 i 3, art. 60–63 i art. 65 stosuje się odpowiednio.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje wzorów użytkowych dotyczących obronności lub bezpieczeństwa państwa oraz tryb postępowania z takimi wzorami użytkowymi, zarówno przed stwierdzeniem przez właściwy organ, że są to wzory użytkowe niejawne, jak też po wydaniu postanowienia o ich niejawności, uwzględniając potrzebę zapewnienia ochrony praw zgłaszających oraz skutecznego zabezpieczenia obronności lub bezpieczeństwa państwa.

Art. 126. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki jakim powinno odpowiadać zgłoszenie wzoru użytkowego, szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania oraz badania zgłoszeń, uwzględniając w szczególności zakres, w jakim Urząd Patentowy może dokonywać zmian w skrócie opisu, a także formę sprawozdania o stanie techniki i wstępnej oceny oraz sposób udostępniania i rozpowszechniania opisów ochronnych wzorów użytkowych. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Prawo z rejestracji wzoru użytkowego

Art. 127. 1. Przez uzyskanie prawa z rejestracji wzoru użytkowego nabywa się prawo wyłącznego korzystania z wzoru w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Zakres przedmiotowy prawa z rejestracji wzoru użytkowego określają zastrzeżenia ochronne zawarte w opisie ochronnym. Opis wzoru użytkowego i rysunki mogą służyć do wykładni zastrzeżeń ochronnych.

3. Czas trwania prawa z rejestracji wynosi 10 lat od daty dokonania zgłoszenia w Urzędzie Patentowym.

Art. 128. Do prawa z rejestracji wzoru użytkowego przepisy art. 66 ust. 4, art. 68 pkt 1 i art. 69–75 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Ograniczenie, unieważnienie i wygaśnięcie prawa z rejestracji wzoru użytkowego

Art. 129. 1 Na wniosek uprawnionego z prawa z rejestracji wzoru użytkowego, prawo z rejestracji tego wzoru może być ograniczone przez zmianę zastrzeżeń ochronnych. Przepisy art. 113 ust. 1 pkt 2–4 oraz art. 115 stosuje się odpowiednio.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, nie może zostać złożony w czasie, gdy toczy się postępowanie w sprawie unieważnienia prawa z rejestracji wzoru użytkowego. W takim przypadku wniosek o ograniczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego pozostawia się bez rozpoznania.

3. Przed wydaniem decyzji w sprawie ograniczenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego Urząd Patentowy informuje uprawnionego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do ograniczenia prawa z rejestracji i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się uprawnionemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia.

4. Do rozpatrzenia wniosku o ograniczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego przepisy art. 46 ust. 1 i 2, art. 84 ust. 3, 4 i 6–8 i art. 116 stosuje się odpowiednio.

Art. 130. Do unieważnienia i wygaśnięcia prawa z rejestracji wzoru użytkowego przepisy art. 85–87 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ V

Topografie układów scalonych

Rozdział 1

Topografia układu scalonego

Art. 131. 1. Topografią jest rozwiązanie polegające na przestrzennym, wyrażonym w dowolny sposób, rozplanowaniu elementów, z których co najmniej jeden jest elementem aktywnym, oraz wszystkich lub części połączeń układu scalonego.

2. Przez układ scalony rozumie się jedno- lub wielowarstwowy wytwór przestrzenny, utworzony z elementów z materiału półprzewodnikowego tworzącego ciągłą warstwę, ich wzajemnych połączeń przewodzących i obszarów izolujących, nierozdzielnie ze sobą sprzężonych, w celu spełniania funkcji elektronicznych.

Art. 132. 1. Prawa z rejestracji topografii udziela się na topografię oryginalną.

2. Topografię uznaje się za oryginalną, jeżeli jest wynikiem pracy intelektualnej twórcy i nie jest powszechnie znana w chwili jej powstania.

3. Na topografię składającą się z elementów powszechnie znanych udziela się prawa z rejestracji topografii tylko w takim zakresie, w jakim kombinacja tych elementów jest oryginalna.

Art. 133. Nie udziela się prawa z rejestracji topografii, jeżeli:

- 1) przed zgłoszeniem w Urzędzie Patentowym była ona wykorzystywana jawnie w celach handlowych w okresie dłuższym niż 2 lata;
- 2) od jej dokonania i utrwalenia w dowolnej formie minęło 15 lat i nie była ona wykorzystywana w celach handlowych;
- 3) jednoznacznie wynika ona z funkcji układu scalonego, w którym jest stosowana.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia topografii

Art. 134. 1. Zgłoszenie topografii w celu uzyskania prawa z rejestracji obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) materiał identyfikujący topografię, zawierający niezbędne dane do jednoznacznego określenia topografii, w szczególności rysunki lub fotografie;

- 3) oświadczenie dotyczące daty wprowadzenia topografii do obrotu, jeżeli miało ono miejsce przed dokonaniem zgłoszenia;
- 4) oświadczenie wskazujące datę utrwalenia topografii.

2. Zgłoszenie topografii, które obejmuje, sporządzone w języku polskim, co najmniej podanie oraz materiał identyfikujący topografię, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski uważa się za niezłożone.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 2. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Zgłoszenie uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o którym mowa w ust. 2.

Art. 135. W zgłoszeniu topografii zgłaszający nie ma obowiązku ujawniania informacji, które stanowią tajemnicę produkcyjną lub handlową, chyba że są one niezbędne do identyfikacji topografii.

Art. 136. Zgłoszenie topografii obejmuje tylko jedno rozwiązanie.

Art. 137. W przypadku dokonania zgłoszenia topografii zawierającej więcej niż jedno rozwiązanie, przepisy art. 41–43 stosuje się odpowiednio.

Art. 138. Na topografię udziela się prawa z rejestracji.

Art. 139. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji topografii, jeżeli:

- 1) zgłoszona topografia w sposób oczywisty nie spełnia warunków, o których mowa w art. 131;
- 2) w sposób oczywisty zachodzą przeszkody, o których mowa w art. 133.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa z rejestracji topografii i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się zgłaszającemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia.

3. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji topografii jeżeli po sprawdzeniu, że zgłoszenie spełnia warunki, o których mowa w art. 134, stwierdzi, że nie zachodzą przeszkody, o których mowa w ust. 1.

Art. 140. Udzielone prawo z rejestracji topografii podlega wpisowi do rejestru topografii układów scalonych.

Art. 141. 1. Do zgłoszenia i rozpatrywania zgłoszenia topografii przepisy art. 6, art. 17 ust. 3–5, art. 37, art. 39, art. 40 i art. 46 stosuje się odpowiednio.

2. Wprowadzanie zmian w zgłoszeniu w toku jego rozpatrywania nie może dotyczyć zmian dokonanych w samej topografii.

Art. 142. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki jakim powinno odpowiadać zgłoszenia topografii, uwzględniając w szczególności formę materiału identyfikującego topografię, a także szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania zgłoszeń. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Prawo z rejestracji topografii układu scalonego

Art. 143. 1. Przez uzyskanie prawa z rejestracji topografii nabywa się prawo do wyłącznego korzystania z topografii w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Uprawniony z prawa z rejestracji topografii przez umieszczenie na topografii lub produkcie zawierającym chronioną topografię litery „T” wpisanej w okrąg, może wskazać, że jego topografia korzysta z ochrony.

Art. 144. 1. Prawo z rejestracji narusza osoba trzecia, która bez zgody uprawnionego:

- 1) reprodukuje w całości lub części zarejestrowaną topografię, z wyjątkiem reprodukowania tej części, która nie spełnia warunku oryginalności określonego w art. 132;
- 2) importuje, sprzedaje lub w jakikolwiek inny sposób wprowadza do obrotu kopię chronionej topografii, układy scalone wytworzone przy użyciu takiej kopii, a także wyroby zawierające takie układy scalone.

2. Reprodukowanie topografii polega na jej odtworzeniu w układzie scalonym na podstawie wzorca, dokumentacji lub analizy.

Art. 145. 1. Nie narusza się prawa z rejestracji topografii przez:

- 1) zastosowanie topografii w środkach komunikacji i ich częściach lub urządzeniach, które znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czasowo, a także w produktach, które znajdują się na tym terytorium w komunikacji tranzytowej;

- 2) kopiowanie bez zgody uprawnionego chronionej topografii, jeżeli jest to czynione do użytku prywatnego albo wyłącznie w celu oceny, analizy, badania lub nauczania;
- 3) opracowanie, na podstawie oceny lub analizy chronionej topografii, topografii spełniającej wymóg oryginalności, o którym mowa w art. 132 ust. 3;
- 4) korzystanie, w niezbędnym wymiarze, z topografii dla celów państwowych bez prawa wyłączności, jeżeli jest to konieczne dla zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia ważnych interesów państwa, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa i porządku publicznego;
- 5) import lub wprowadzenie do obrotu produktu zawierającego bezprawnie wykorzystaną topografię przez osobę działającą w dobrej wierze.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, przepisy art. 70 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, po uzyskaniu informacji o istnieniu ochrony tej topografii dalsze korzystanie z topografii w tym zakresie jest możliwe tylko za zgodą uprawnionego. Produkty posiadane lub zamówione przed uzyskaniem takiej informacji można wprowadzić do obrotu pod warunkiem zapłaty uprawnionemu kwoty odpowiadającej opłacie licencyjnej.

Art. 146. 1. Prawo z rejestracji topografii nie rozciąga się na działania dotyczące kopii zarejestrowanej topografii, układów scalonych wytworzonych przy użyciu takiej kopii, a także wyrobów zawierających takie układy scalone, polegające w szczególności na ich oferowaniu do sprzedaży lub dalszym wprowadzaniu do obrotu, jeżeli zostały one uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez uprawnionego lub za jego zgodą.

2. Nie stanowi również naruszenia prawa z rejestracji topografii import oraz inne działania, o których mowa w ust. 1, dotyczące kopii chronionej topografii, układów scalonych wytworzonych przy użyciu takiej kopii, a także wyrobów zawierających takie układy scalone, jeżeli zostały one uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego lub za jego zgodą.

Art. 147. 1. Uprawniony nie może dochodzić swoich praw w odniesieniu do innej identycznej topografii, jeżeli została ona stworzona niezależnie przez osobę trzecią.

2. Jeżeli dwie topografie są identyczne w całości lub części, domniemywa się, że topografia, która mogła być reprodukcją topografii wcześniej zgłoszonej w Urzędzie Patentowym lub wcześniej jawnie wprowadzonej do obrotu, jest jej reprodukcją.

Art. 148. Ochrona topografii wygasa:

- 1) po 10 latach od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym topografia lub układ scalony zawierający taką topografię był wprowadzony do obrotu, albo ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym dokonano zgłoszenia topografii w Urzędzie Patentowym, w zależności od tego, który z tych terminów upływa wcześniej;
- 2) po 15 latach od jej utrwalenia, jeżeli okres ten upływa wcześniej niż okres, na jaki zostało udzielone prawo z rejestracji topografii, a topografia nie była w tym czasie wprowadzona do obrotu.

Art. 149. Do prawa z rejestracji topografii przepisy art. 69, art. 73–75 i art. 85–87 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ VI

Wzory przemysłowe

Rozdział 1

Wzór przemysłowy

Art. 150. 1. Wzorem przemysłowym jest postać całego produktu albo jego części wynikająca z cech, w szczególności z linii, konturów, kolorystyki, kształtu, faktury, materiału samego produktu lub jego dekoracji, włączając w to ruch, przechodzenie lub inny rodzaj animacji tych cech.

2. Produktem jest każdy przedmiot przemysłowy lub rękodzielniczy inny niż program komputerowy, niezależnie od tego, czy jest zawarty w przedmiocie materialnym, czy też przyjmuje formę niefizyczną, w tym:

- 1) opakowanie, zestaw artykułów, przestrzenne rozmieszczenie elementów mających tworzyć środowisko wewnętrzne lub zewnętrzne, a także części przeznaczone do złożenia produktu złożonego;
- 2) praca graficzna lub symbol graficzny, logo, powierzchniowy motyw zdobniczy, krój pisma typograficznego oraz graficzny interfejs użytkownika.

3. Produktem złożonym jest produkt składający się z wielu części, które mogą być zastępowane w sposób pozwalający na rozłożenie i ponowne złożenie tego produktu.

Art. 151. 1. Prawo z rejestracji jest udzielane na wzór przemysłowy, który jest nowy i posiada indywidualny charakter.

2. Wzór przemysłowy zastosowany lub zawarty w produkcie, który stanowi część składową produktu złożonego, jest uważany za nowy i posiadający indywidualny charakter, wyłącznie jeżeli część składowa zawarta w produkcie złożonym pozostaje widoczna podczas zwykłego używania produktu złożonego oraz w zakresie, w jakim te widoczne cechy części składowej spełniają warunki nowości i indywidualnego charakteru.

3. Zwykłym używaniem, o którym mowa w ust. 2, jest używanie produktu przez użytkownika końcowego, z wyłączeniem konserwacji, obsługi lub naprawy.

Art. 152. Wzór przemysłowy uważa się za nowy, jeżeli identyczny wzór nie został udostępniony publicznie przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji. Wzory uważa się za identyczne, jeżeli różnią się jedynie nieistotnymi szczegółami.

Art. 153. 1. Wzór przemysłowy uważa się za mający indywidualny charakter, jeżeli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od całościowego wrażenia wywołanego na nim przez wzór udostępniony publicznie przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji.

2. Przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru przemysłowego bierze się pod uwagę zakres swobody twórczej przy opracowywaniu wzoru.

Art. 154. 1. Wzór przemysłowy uznaje się za udostępniony publicznie, jeżeli został opublikowany, stosowany, wystawiony lub ujawniony w inny sposób.

2. Wzoru przemysłowego nie uznaje się za udostępniony publicznie, w rozumieniu ust. 1, jeżeli, przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji:

- 1) osoby wyspecjalizowane w danej dziedzinie działające na terytorium Unii Europejskiej, w toku zwykłego prowadzenia działalności, nie mogły się z nim zapoznać w dostateczny sposób;
- 2) został udostępniony osobie trzeciej, która w sposób wyraźny albo dorozumiany była zobowiązana do zachowania poufności.

3. Wzoru przemysłowego nie uznaje się za udostępniony publicznie, w rozumieniu ust. 1, również w przypadku, gdy wzór identyczny lub nie różniący się od niego pod względem całościowego wrażenia został udostępniony publicznie:

- 1) przez twórcę, jego następcę prawnego lub osobę trzecią w wyniku dostarczonej informacji lub działania podjętego przez twórcę lub jego następcę prawnego;

2) w terminie 12 miesięcy przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji.

4. Przepis ust. 3 stosuje się również w przypadku, gdy ujawnienie nastąpiło w wyniku nadużycia popełnionego wobec twórcy lub jego następcy prawnego.

Rozdział 2

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia wzoru przemysłowego

Art. 155. 1. Zgłoszenie wzoru przemysłowego w celu uzyskania prawa z rejestracji obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotu zgłoszenia oraz wnioski o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) przedstawienie wzoru przemysłowego;
- 3) wskazanie produktów, w których wzór ma być zawarty lub zastosowany.

2. Wskazanie produktów, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 nie wpływa na zakres ochrony wzoru.

3. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający może dołączyć opis wyjaśniający przedstawienie wzoru przemysłowego. Treść opisu oraz zawarte w nim wszelkie pisemne formy dysklamacji wyjaśniające przedstawienie wzoru przemysłowego nie wpływają na zakres ochrony wzoru.

4. Zgłoszenie wzoru przemysłowego, które obejmuje, sporządzone w języku polskim, co najmniej podanie oraz przedstawienie wzoru przemysłowego, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski uważa się za niezłożone.

5. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 4. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

6. Zgłoszenie uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o którym mowa w ust. 4.

Art. 156. 1. Przedstawienie wzoru przemysłowego jest dostatecznie jasne, tak aby możliwe było określenie zakresu żądanej ochrony.

2. Przedstawia się wzór z wyłączeniem innych elementów.

3. Wzór może być przedstawiony za pomocą dowolnej reprodukcji czarno-białej albo w kolorze. Reprodukacja może być statyczna, dynamiczna lub animowana i może być wykonana za pomocą wszelkich odpowiednich środków, z wykorzystaniem ogólnie dostępnej technologii, w tym rysunków, fotografii, filmów wideo, czy też obrazowania lub modelowania komputerowego.

4. Reprodukacja pokazuje wszystkie elementy wzoru, w odniesieniu do których występuje się o ochronę, w jednym lub większej liczbie widoków.

5. W przypadku, gdy przedstawienie zawiera różne reprodukcje wzoru przemysłowego lub zawiera więcej niż jeden widok, muszą one być ze sobą spójne. Przedmiot żądanej ochrony określa się na podstawie wszystkich cech wizualnych tych reprodukcji lub widoków łącznie.

6. Elementy, w odniesieniu do których nie występuje się o ochronę, wskazuje się za pomocą wizualnych dysklamacji. Dysklamacji używa się w zgłoszeniu w sposób spójny.

7. Przedstawienie wzoru umieszcza się w rejestrze wzorów przemysłowych.

Art. 157. 1. W zgłoszeniu można ująć więcej niż jeden wzór przemysłowy (zgłoszenie zbiorowe).

2. Zgłoszenie zbiorowe obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego, określenie przedmiotów objętych zgłoszeniem oraz wniosek o udzielenie prawa z rejestracji;
- 2) przedstawienia wzorów przemysłowych objętych zgłoszeniem;
- 3) wskazanie produktów, w których wzory mają być zawarte lub zastosowane.

3. Przepisy art. 155 ust. 2–6 i art. 156 stosuje się odpowiednio.

4. Każdy z wzorów ujętych w zgłoszeniu zbiorowym jest rozpatrywany oddzielnie i stanowi odrębny przedmiot ochrony.

Art. 158. 1. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że zgłoszenie nie spełnia warunków wskazanych w art. 156. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. W przypadku gdy do zgłoszenia został dołączony opis wykraczający poza wyjaśnienie przedstawienia wzoru przemysłowego, Urząd Patentowy wzywa do jego zmiany, pod rygorem pominięcia opisu w opisie ochronnym wzoru przemysłowego.

Art. 159. 1. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszenie wzoru przemysłowego, nie będące zgłoszeniem zbiorowym, zawiera więcej niż jeden wzór przemysłowy, Urząd Patentowy

zawiadamia o tym zgłaszającego i wzywa do złożenia, w wyznaczonym terminie, oświadczenia potwierdzającego dokonanie zgłoszenia zbiorowego.

2. Zgłaszający wraz z oświadczeniem, o którym mowa w ust. 1, uiszcza opłatę za zgłoszenie zbiorowe. Art. 158 stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, nie wpłynie w wyznaczonym terminie, uważa się, że zgłoszenie dotyczy wzoru przemysłowego określonego na pierwszym miejscu w zgłoszeniu, a pozostałe wzory przemysłowe zostały wycofane przez zgłaszającego.

Art. 160. Na wzór przemysłowy udziela się prawa z rejestracji.

Art. 161. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego albo decyzję o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego, jeżeli:

- 1) zgłoszony wzór nie spełnia warunków, o których mowa w art. 150 ust. 1;
- 2) zgłoszony wzór jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 3) zgłoszony wzór zawiera niewłaściwie użyte elementy, o których mowa w art. 6ter Konwencji paryskiej, chyba że zgłaszający wykaże się zezwoleniem właściwego organu, które uprawnia go do używania takiego elementu w obrocie;
- 4) zgłoszony wzór zawiera niewłaściwie użyte znaki, godła i herby inne niż objęte art. 6ter Konwencji paryskiej, a będące przedmiotem ważnego interesu publicznego, chyba że zgłaszający wykaże się zezwoleniem właściwego organu, które uprawnia go do używania takiego oznaczenia w obrocie;
- 5) zgłoszony wzór w całości lub w części odtwarza elementy należące do dziedzictwa kulturowego będące przedmiotem interesu narodowego.

2. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa z rejestracji albo uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska. Dowody udostępnia się zgłaszającemu, na jego wniosek, w języku ich sporządzenia.

3. Doręczenia decyzji o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego dokonuje się wyłącznie na wniosek uprawnionego z rejestracji międzynarodowego wzoru przemysłowego złożony w terminie

dwóch miesięcy od dnia doręczenia mu kopii powiadomienia o odmowie, na podstawie art. 12 ust. 3 Aktu genewskiego.

4. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, jeżeli po sprawdzeniu, że zgłoszenie spełnia warunki, o których mowa w art. 155, art. 156 lub art. 157, stwierdzi, że nie zachodzą przeszkody, o których mowa w ust.1.

Art. 162. Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Akcie genewskim, powiadomienie o prawomocnej decyzji o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.

Art. 163. Udzielone prawo z rejestracji wzoru przemysłowego podlega wpisowi do rejestru wzorów przemysłowych.

Art. 164. 1. Zgłaszający może wraz ze zgłoszeniem złożyć wniosek o odroczenie publikacji informacji o udzieleniu prawa z rejestracji na okres do 30 miesięcy od daty według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji.

2. W przypadku odroczenia, o którym mowa w ust. 1, nie udostępnia się publicznie przedstawić wzoru ani pozostałych dokumentów związanych ze zgłoszeniem wzoru, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

3. Urząd publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informację o odroczeniu, o którym mowa w ust. 1.

4. Urząd publikuje informację o udzieleniu prawa z rejestracji, upublicznia rejestr i może udostępnić dokumenty, o których mowa w ust. 2, po upływie okresu odroczenia albo na wcześniejsze żądanie uprawnionego.

5. Urząd nie publikuje informacji o udzieleniu prawa z rejestracji, jeżeli uprawniony przed upływem terminu o którym mowa w ust. 4, zrzeknie się prawa z rejestracji.

Art. 165. Do zgłoszenia i rozpatrywania zgłoszenia wzoru przemysłowego przepisy art. 37, art. 39, art. 40 i art. 46 stosuje się odpowiednio.

Art. 166. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki jakim powinno odpowiadać zgłoszenie wzoru przemysłowego i zgłoszenia zbiorowego, oraz szczegółowy sposób i tryb rozpatrywania zgłoszeń, uwzględniając w szczególności sposób udostępniania i rozpowszechniania opisów ochronnych wzorów przemysłowych. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 3

Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego

Art. 167. 1. Przez uzyskanie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego uprawniony nabywa prawo wyłącznego korzystania z wzoru przemysłowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego obejmuje każdy wzór, który na poinformowanym użytkowniku nie wywołuje odmiennego całościowego wrażenia. Przy ocenie zakresu ochrony bierze się pod uwagę zakres swobody twórczej przy opracowywaniu wzoru.

3. Czas trwania prawa z rejestracji wzoru przemysłowego wynosi 5 lat od daty dokonania zgłoszenia wzoru przemysłowego w Urzędzie Patentowym.

4. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego przez umieszczenie na produkcie, w którym wzór jest zawarty lub zastosowany, litery „D” wpisanej w okrąg, może wskazać, że jego wzór korzysta z ochrony. Informacji może towarzyszyć numer rejestracji wzoru lub hiperłącze odsyłające do wpisu w rejestrze.

Art. 168. 1. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego może być przedłużane na dalsze 5 -letnie okresy ochrony. Łączny okres ochrony wzoru przemysłowego nie może przekraczać 25 lat od daty zgłoszenia wzoru przemysłowego w Urzędzie Patentowym.

2. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego przedłuża się, jeżeli w terminie, o którym mowa w art. 393, zostanie uiszczona opłata za dalsze 5 lat ochrony.

3. W przypadku wątpliwości co do wysokości opłaty lub uprawnienia do jej wniesienia, Urząd Patentowy wzywa wnoszącego opłatę do złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli złożone wyjaśnienia nie usuwają wątpliwości, Urząd Patentowy zwraca wniesioną opłatę.

4. Przedłużenie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego podlega wpisowi w rejestrze wzorów przemysłowych.

5. Urząd Patentowy, z urzędu lub na wniosek uprawnionego do prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, w drodze postanowienia, wykreśla z rejestru wzorów przemysłowych błędny wpis dotyczący przedłużenia prawa z rejestracji. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 169. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego obejmuje te cechy postaci wzoru, które w widoczny sposób zostały przedstawione w zgłoszeniu.

Art. 170. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego nie obejmuje wzoru przemysłowego sprzecznego z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami.

Art. 171. 1. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego nie obejmuje cech postaci produktu, które wynikają wyłącznie z jego funkcji technicznej.

2. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego nie obejmuje cech postaci produktu, które muszą być odtworzone w dokładnej formie i wymiarach w celu umożliwienia mechanicznego połączenia lub współdziałania produktu, w którym wzór jest zawarty lub zastosowany z innym produktem, tak aby oba produkty mogły spełniać swoją funkcję. Współdziałanie produktu realizuje się przez umieszczenie produktu, w którym zastosowano wzór, w innym produkcie, na nim, lub dookoła niego.

3. Przepis ust. 2 nie stoi na przeszkodzie rejestracji wzoru przemysłowego przeznaczonego do wielokrotnego składania lub łączenia wzajemnie wymiennych produktów w ramach systemu modułowego.

Art. 172. 1. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego może zakazać osobie trzeciej korzystania z wzoru przemysłowego w sposób zarobkowy lub zawodowy, w szczególności polegający na:

- 1) wytwarzaniu, oferowaniu, wprowadzaniu do obrotu, imporcie, eksporcie lub używaniu produktu, w którym wzór jest zawarty lub zastosowany, a także składowaniu takiego produktu w powyższych celach;
- 2) tworzeniu, pobieraniu, kopiowaniu i udostępnianiu innym osobom lub rozpowszechnianiu wśród innych osób nośnika lub oprogramowania komputerowego rejestrującego wzór w celu umożliwienia wykonania produktu, w którym wzór jest zawarty lub zastosowany.

2. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego może zakazać osobom trzecim wprowadzania produktów do obrotu, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu, w przypadku gdy produkty te pochodzą z państw trzecich i, bez zezwolenia uprawnionego, jest w nich zawarty lub zastosowany wzór identyczny lub wzór, którego nie można odróżnić pod względem istotnych cech od tych produktów.

3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2, wygasa, jeżeli w postępowaniu służącym ustaleniu, czy prawo do zarejestrowanego wzoru przemysłowego zostało naruszone, wszczętym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy

celne oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz. Urz. UE L 181 z 29.6.2013, str. 15), wnioskodawca lub posiadacz produktów udowodni, że uprawnionemu z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego nie przysługuje prawo zakazania wprowadzenia produktów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.

Art. 173. 1. Uprawniony z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego nie może zakazać osobie trzeciej korzystania z wzoru przemysłowego:

- 1) do użytku prywatnego, niezarobkowego i niezwiązanego z działalnością gospodarczą;
- 2) w celach doświadczalnych;
- 3) polegającego na jego odtworzeniu do celów cytowania lub nauczania;
- 4) na potrzeby komentarza, krytyki lub parodii;
- 5) w celu wskazania, że dany produkt jest produktem należącym do konkretnego uprawnionego z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego lub w celu odniesienia się do danego produktu jako do produktu należącego do konkretnego uprawnionego z prawa z rejestracji wzoru przemysłowego;
- 6) zawartego w urządzeniach znajdujących się na statkach lub statkach powietrznych zarejestrowanych w innym państwie, które czasowo znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 7) przez import, w celu napraw statków, o których mowa w pkt 6, części zamiennych i akcesoriów, w których wzór jest zawarty;
- 8) w celu wykonywania napraw statków, o których mowa w pkt 6.

2. Przepisy ust. 1 pkt 3 - 5 stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy działania te są zgodne z uczciwymi praktykami handlowymi i nie utrudniają nadmiernie zwykłego korzystania ze wzoru, przy czym w przypadku odtworzenia do celów cytowania i nauczania, gdy wskazane jest źródło pochodzenia produktu, w którym wzór jest zawarty lub zastosowany.

Art. 174. 1. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego nie obejmuje produktu, który stanowi część składową produktu złożonego, którego postać warunkuje wzór części składowej, używanej wyłącznie do naprawy tego produktu złożonego w taki sposób, by przywrócić mu jego wygląd początkowy.

2. Na ust. 1 nie może się powoływać wytwórca lub sprzedawca części składowej produktu złożonego, który nie poinformował należycie konsumentów, za pomocą wyraźnego i widocznego oznaczenia na produkcie, lub w innej stosownej formie, o komercyjnym pochodzeniu produktu i tożsamości wytwórcy produktu, który ma być wykorzystany do celów

naprawy produktu złożonego, tak aby konsumenci mogli dokonać świadomego wyboru między konkurującymi produktami, które mogą być użyte do naprawy.

3. Wytwórca lub sprzedawca części składowej produktu złożonego nie jest zobowiązany do zagwarantowania, że wytwarzane lub sprzedawane przez niego części składowe zostaną docelowo wykorzystane przez użytkowników końcowych wyłącznie w celu naprawy mającej na celu przywrócenie wyglądu początkowego.

Art. 175. 1. Osoba trzecia ma prawo uprzedniego używania wzoru, o ile może udowodnić, że przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji, używała w dobrej wierze lub poczyniła poważne i skuteczne przygotowania do używania wzoru objętego zakresem ochrony prawa z rejestracji niestanowiącego naśladownictwa tego zarejestrowanego wzoru przemysłowego.

2. Prawo uprzedniego używania uprawnia osobę trzecią do wykorzystywania wzoru w celach, w których z niego korzystano lub do których poczyniono poważne i skuteczne przygotowania, przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji.

3. Prawo określone w ust. 1 podlega, na wniosek zainteresowanego, wpisowi w rejestrze wzorów przemysłowych. Prawo to może zostać przeniesione tylko łącznie z przedsiębiorstwem.

Art. 176. Zarejestrowany wzór przemysłowy może być również chroniony na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 24), jeżeli spełni wymogi prawa autorskiego.

Art. 177. Do prawa z rejestracji wzoru przemysłowego przepisy art. 69, art. 71 i art. 75 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Unieważnienie i wygaśnięcie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego

Art. 178. 1. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego albo uznanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego może zostać unieważnione na wniosek, w całości albo części, jeżeli zostanie wykazane, że:

- 1) wzór nie spełnia warunków, o których mowa w art. 150 ust. 1, art. 151-154 i art.171;
- 2) wzór jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 3) wzór został zarejestrowany z naruszeniem art. 161 ust. 1 pkt 3 i 4;

- 4) prawo z rejestracji wzoru przemysłowego zostało udzielone na rzecz podmiotu nieuprawnionego, co zostało potwierdzone we właściwym postępowaniu;
- 5) wzór koliduje z wcześniejszym wzorem przemysłowym, który został udostępniony publicznie przed lub po dacie według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa z rejestracji i który jest chroniony z datą wcześniejszą;
- 6) w późniejszym wzorze użyto oznaczenia odróżniającego, a uprawniony z prawa do tego oznaczenia może zakazać jego używania;
- 7) wzór stanowi niedozwolone używanie chronionego prawem autorskim utworu;
- 8) wzór w całości lub w części odtwarza elementy należące do dziedzictwa kulturowego będące przedmiotem interesu narodowego.

2. Podstawą unieważnienia mogą być również zgłoszenia wcześniejszych wzorów przemysłowych, o których mowa w ust. 1 pkt 5, o ile zostanie udzielone na nie prawo z rejestracji.

Art. 179. Przepis art. 178 ust. 1 pkt 5 stosuje się także:

- 1) w przypadku gdy wcześniejszy wzór przemysłowy został zgłoszony lub zarejestrowany w trybie określonym w art. 4;
- 2) do międzynarodowych wzorów przemysłowych wyznaczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 180. 1 W przypadku, gdy podstawą wniosku, o którym mowa w art. 178 ust. 1 jest:

- 1) art. 178 ust. 1 pkt 3, może się na nią powołać organ właściwy do wyrażenia zgody na używanie oznaczenia, znaku, godła lub herbu, o których mowa w art. 161 ust. 1 pkt 3 i 4 i osoba, która uzyskała zgodę tego organu na używanie;
- 2) art. 178 ust. 1 pkt 4, może się na nią powołać uprawniony do wzoru przemysłowego;
- 3) art. 178 ust. 1 pkt 5-7, może się na nią powołać uprawniony z wcześniejszego prawa, osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z tego prawa lub licencjobiorca upoważniony przez uprawnionego z wcześniejszego prawa.

2. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego nie może zostać unieważnione, jeżeli uprawniony z wcześniejszego wzoru przemysłowego, o którym mowa w art. 178 ust. 1 pkt 5-7, przed złożeniem wniosku o unieważnienie lub powództwa wzajemnego, o którym mowa w art. 479¹²² ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 468 i 473), wyraził zgodę na rejestrację.

Art. 181. Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Akcie genewskim, powiadomienie o prawomocnej decyzji o unieważnieniu uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego.

Art. 182. 1. Prawo z rejestracji wzoru przemysłowego wygasa na skutek:

- 1) upływu okresu, na który zostało udzielone;
- 2) zrzeczenia się prawa przez uprawnionego przed Urzędem Patentowym, w szczególności w przypadku o którym mowa w art. 164 ust. 5, za zgodą osób, którym służą na nim prawa.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Urząd Patentowy wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa z rejestracji na wzór przemysłowy.

Art. 183. Do unieważnienia i wygaśnięcia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego przepisy art. 85 ust. 2 i art. 87 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ VII

Znaki towarowe

Rozdział 1

Znak towarowy

Oddział 1

Definicja

Art. 184. Znakiem towarowym może być każde oznaczenie, w szczególności wyraz, włącznie z nazwiskiem, rysunek, litera, cyfra, kolor, forma przestrzenna, w tym kształt towaru lub opakowania, a także dźwięk, umożliwiające odróżnienie towarów jednego przedsiębiorcy od towarów innego przedsiębiorcy oraz możliwe do przedstawienia w rejestrze znaków towarowych w sposób pozwalający na ustalenie jednoznacznego i dokładnego przedmiotu udzielonej ochrony.

Oddział 2

Bezwzględne przeszkody do udzielenia prawa ochronnego

Art. 185. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na oznaczenie, które:

- 1) nie może być znakiem towarowym;

- 2) nie nadaje się do odróżniania w obrocie towarów, dla których zostało zgłoszone;
- 3) składa się wyłącznie z elementów mogących służyć w obrocie do wskazania, w szczególności rodzaju towaru, jego pochodzenia, jakości, ilości, wartości, przeznaczenia, sposobu wytwarzania, składu, funkcji lub przydatności;
- 4) składa się wyłącznie z elementów, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych;
- 5) składa się wyłącznie z kształtu lub innej właściwości towaru, wynikającej z charakteru samego towaru, niezbędnej do uzyskania efektu technicznego lub zwiększającej znacznie wartość towaru;
- 6) zostało zgłoszone w złej wierze;
- 7) jest sprzeczne z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 8) zawiera element o wysokiej wartości symbolicznej, w szczególności o charakterze religijnym, patriotycznym lub kulturowym, którego używanie obrażałoby uczucia religijne, patriotyczne lub tradycję narodową;
- 9) zawiera symbol Rzeczypospolitej Polskiej (godło, barwy lub hymn), znak sił zbrojnych, organizacji paramilitarnej lub sił porządkowych, reprodukcję polskiego orderu, odznaczenia lub odznaki honorowej, odznaki, oznaki wojskowej lub innego oficjalnego lub powszechnie używanego odznaczenia lub odznaki, w szczególności administracji rządowej lub samorządu terytorialnego, chyba że zgłaszający wykaże się zezwoleniem właściwego organu, które uprawnia go do używania takiego oznaczenia w obrocie;
- 10) zawiera symbol powszechnie używanego oznaczenia lub odznaki organizacji społecznej działającej w ważnym interesie publicznym, gdy obszar działania tej organizacji obejmuje terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub znaczną jej część, chyba że zgłaszający wykaże się zezwoleniem właściwego organu, które uprawnia go do używania takiego oznaczenia w obrocie;
- 11) zawiera elementy, o których mowa w art. 6ter. Konwencji Paryskiej, chyba że zgłaszający wykaże się zezwoleniem właściwego organu, które uprawnia go do używania takiego elementu w obrocie;
- 12) zawiera urzędowo uznane oznaczenie przyjęte do stosowania w obrocie, w szczególności znak bezpieczeństwa, znak jakości lub cechę legalizacji, w zakresie, w jakim mogłoby to wprowadzić odbiorców w błąd co do charakteru takiego oznaczenia, chyba że zgłaszający wykaże, że jest uprawniony do jego używania;

- 13) ze swojej istoty może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, jakości lub pochodzenia geograficznego towaru;
- 14) stanowi lub odtwarza w swoich zasadniczych elementach nazwę odmiany roślin zarejestrowaną z wcześniejszym pierwszeństwem w Rzeczypospolitej Polskiej lub na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej albo wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej, przewidujących ochronę praw do odmiany roślin, i odnosi się do odmian roślin tego samego gatunku lub gatunków ściśle spokrewnionych.

2. W odniesieniu do wyrobów alkoholowych, znak towarowy zawierający element geograficzny niezgodny z pochodzeniem wyrobu uważa się za znak wprowadzający odbiorców w błąd.

3. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy zawierający element geograficzny prawdziwy w sensie dosłownym co do terytorium, regionu lub miejsca, z którego towar pochodzi, który mógłby wprowadzić odbiorców w błąd, że towar pochodzi z innego, słynącego z danych wyrobów terenu. W przypadku homonimicznych oznaczeń geograficznych dla wina i piwa ochrona może być przyznana, z tym, że Urząd Patentowy wezwie osobę, która dokonała zgłoszenia później, do dokonania w znaku odpowiednich zmian pozwalających na odróżnienie go od wcześniejszego znaku.

4. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy wyłączony z rejestracji na podstawie przepisów prawa krajowego, prawa Unii Europejskiej lub umowy międzynarodowej przewidujących ochronę oznaczenia geograficznego, nazwy pochodzenia, określenia tradycyjnego dla wina lub gwarantowanej tradycyjnej specjalności, w zakresie w nich przewidzianych.

Art. 186. Odmowa udzielenia prawa ochronnego na oznaczenie na podstawie art. 185 ust. 1 pkt 2–4 nie może nastąpić, jeżeli przed datą zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym znak ten nabył, w następstwie jego używania, charakteru odróżniającego w zwykłych warunkach obrotu.

Oddział 3

Względne przeszkody do udzielenia prawa ochronnego

Art. 187. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na skutek uznania sprzeciwu za zasadny, jeżeli:

- 1) używanie znaku towarowego może naruszać prawa osobiste lub majątkowe osób trzecich;

- 2) znak towarowy jest identyczny ze znakiem towarowym, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz innej osoby dla identycznych towarów;
- 3) znak towarowy jest identyczny albo podobny do znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz innej osoby dla towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku zgłoszonego z wcześniejszym znakiem;
- 4) znak towarowy jest identyczny albo podobny do renomowanego znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz innej osoby dla jakichkolwiek towarów, jeżeli używanie zgłoszonego znaku bez uzasadnionej przyczyny mogłoby przynieść zgłaszającemu nienależną korzyść lub być szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku;
- 5) znak towarowy jest identyczny albo podobny do znaku towarowego, który przed datą według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania prawa ochronnego był w Rzeczypospolitej Polskiej powszechnie znany i używany jako znak towarowy przeznaczony do oznaczania towarów identycznych lub podobnych pochodzących od innej osoby, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje, w szczególności ryzyko skojarzenia znaku zgłoszonego ze znakiem powszechnie znanym.

2. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy na skutek uznania sprzeciwu za zasadny również w przypadku, gdy na podstawie przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej przewidujących ochronę oznaczenia geograficznego lub nazwy pochodzenia osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z wcześniejszego ich zgłoszenia może zakazać używania późniejszego znaku towarowego, o ile to oznaczenie lub nazwa zostanie zarejestrowane.

3. Podstawą sprzeciwu mogą być również zgłoszenia znaków towarowych z wcześniejszym pierwszeństwem, o których mowa w ust. 1 pkt 2–4, o ile zostanie udzielone na nie prawo ochronne.

Art. 188. Przepis art. 187 stosuje się także:

- 1) w przypadku gdy wcześniejszy znak towarowy został zgłoszony lub zarejestrowany w trybie określonym w art. 4;
- 2) do międzynarodowych znaków towarowych wyznaczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 2

Wspólny znak towarowy i znak towarowy gwarancyjny

Art. 189. 1. Organizacja, będąca osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, powołana do reprezentowania interesów przedsiębiorców lub osoba prawna działająca na podstawie przepisów prawa publicznego mogą uzyskać prawo ochronne na wspólny znak towarowy.

2. Wspólny znak towarowy jest przeznaczony do odróżniania towarów w przypadku:

- 1) organizacji – jej członków;
- 2) osoby prawnej działającej na podstawie przepisów prawa publicznego – osób upoważnionych do używania tego znaku na podstawie regulaminu używania wspólnego znaku towarowego

– od towarów innych przedsiębiorców.

3. Prawo używania wspólnego znaku towarowego przysługuje, w przypadku:

- 1) organizacji – tej organizacji lub jej członkom;
- 2) osoby prawnej działającej na podstawie przepisów prawa publicznego – tej osobie lub osobom upoważnionym do używania tego znaku na podstawie regulaminu używania wspólnego znaku towarowego.

Art. 190. 1. Zasady używania wspólnego znaku towarowego określa przyjęty przez zgłaszającego regulamin używania wspólnego znaku towarowego. Regulamin ten dołącza się do zgłoszenia wspólnego znaku towarowego.

2. Regulamin używania wspólnego znaku towarowego w sposób jasny i precyzyjny określa co najmniej warunki używania wspólnego znaku towarowego, warunki członkostwa w organizacji albo osoby upoważnione do używania wspólnego znaku towarowego, a także skutki naruszenia postanowień tego regulaminu.

Art. 191. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na wspólny znak towarowy w przypadku, gdy nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 189, lub w przypadku, gdy:

- 1) regulamin używania wspólnego znaku towarowego nie odpowiada warunkom, o których mowa w art. 190, lub jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;
- 2) istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności, jeżeli może on być uznany za oznaczenie inne niż wspólny znak towarowy.

2. W przypadku, gdy w wyniku zmiany regulaminu używania wspólnego znaku towarowego nie zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1, oraz zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 189 i art. 190, udziela się prawa ochronnego na wspólny znak towarowy.

Art. 192. 1. Osoba fizyczna lub prawna, w tym instytucje, organy lub podmioty prawa publicznego, która nie prowadzi działalności gospodarczej obejmującej dostarczanie towarów tego samego rodzaju co towary certyfikowane, może uzyskać prawo ochronne na znak towarowy gwarancyjny.

2. Znak towarowy gwarancyjny jest przeznaczony do odróżniania towarów, które zostały certyfikowane przez uprawnionego do tego znaku, w szczególności w zakresie materiału, sposobu produkcji towarów, jakości, precyzji lub innych właściwości, od towarów, które nie są w ten sposób certyfikowane.

Art. 193. 1. Zasady używania znaku towarowego gwarancyjnego określa przyjęty przez zgłaszającego regulamin używania znaku towarowego gwarancyjnego. Regulamin ten dołącza się do zgłoszenia znaku towarowego gwarancyjnego.

2. Regulamin używania znaku towarowego gwarancyjnego w sposób jasny i precyzyjny określa co najmniej:

- 1) osoby uprawnione do używania znaku towarowego gwarancyjnego;
- 2) właściwości, które mają być certyfikowane znakiem towarowym i sposób badania tych właściwości;
- 3) warunki używania znaku towarowego gwarancyjnego;
- 4) skutki naruszenia postanowień regulaminu;
- 5) sposób nadzorowania używania znaku towarowego gwarancyjnego.

3. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny nie może odmówić, bez ważnych powodów, prawa używania tego znaku osobom, które spełniają warunki określone w regulaminie, o którym mowa w ust. 1.

Art. 194. 1. Nie udziela się prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny, w przypadku, gdy nie zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 192, lub w przypadku, gdy:

- 1) regulamin używania znaku towarowego gwarancyjnego nie odpowiada warunkom, o których mowa w art. 193, lub jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub dobrymi obyczajami;

2) istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności, jeżeli może on być uznany za oznaczenie inne niż znak towarowy gwarancyjny.

2. W przypadku, gdy w wyniku zmiany regulaminu używania znaku towarowego gwarancyjnego nie zachodzą okoliczności, o których mowa w ust. 1, oraz zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 192 i art. 193, udziela się prawa ochronnego na znak towarowy gwarancyjny.

Art. 195. 1. W rejestrze znaków towarowych dokonuje się wpisu regulaminu używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego, a także wpisu zmienionych regulaminów.

2. Zmiany regulaminu używania wspólnego znaku towarowego lub regulaminu używania znaku towarowego gwarancyjnego stają się skuteczne z dniem dokonania wpisu w rejestrze znaków towarowych.

Rozdział 3

Zgłoszenie i rozpatrywanie zgłoszenia znaku towarowego

Art. 196. 1. Zgłoszenie znaku towarowego w celu uzyskania prawa ochronnego obejmuje:

- 1) podanie zawierające co najmniej oznaczenie zgłaszającego oraz wniosek o udzielenie prawa ochronnego;
- 2) przedstawienie znaku towarowego;
- 3) wykaz towarów, dla których znak ten jest przeznaczony.

2. Zgłoszenie znaku towarowego, które obejmuje, sporządzone w języku polskim, podanie, przedstawienie znaku towarowego oraz wykaz towarów, stanowi podstawę do uznania zgłoszenia za dokonane. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski uważa się za niezłożone.

3. Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do uzupełnienia zgłoszenia w wyznaczonym terminie, jeżeli stwierdzi, że nie zawiera ono wszystkich dokumentów, o których mowa w ust. 2. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Zgłoszenie znaku towarowego uważa się za dokonane w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego ostatniego brakującego dokumentu, o których mowa w ust. 2.

Art. 197. Zgłoszenie znaku towarowego obejmuje tylko jeden znak towarowy (jednolitość zgłoszenia znaku towarowego). W przypadku znaków barwnych za jeden znak uważa się oznaczenie obejmujące jedno zestawienie kolorów.

Art. 198. W przypadku złożenia wniosku o konwersję zgłoszenia albo rejestracji unijnego znaku towarowego, datą wszczęcia postępowania jest data złożenia wniosku o konwersję.

Art. 199. 1. Wniosek o przekształcenie międzynarodowego znaku towarowego zawiera:

- 1) numer międzynarodowego znaku towarowego;
- 2) oryginał albo uwierzytelnioną kopię pisemnego oświadczenia Światowej Organizacji Własności Intelektualnej wskazującego znak towarowy oraz towary, na które została uznana ochrona na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu wykreślenia znaku z rejestru Biura Międzynarodowego Światowej Organizacji Własności Intelektualnej w rozumieniu Protokołu (Rejestru Międzynarodowego);
- 3) tłumaczenie dokumentów na język polski.

2. W przypadku złożenia wniosku o przekształcenie międzynarodowego znaku towarowego, datą wszczęcia postępowania jest data złożenia wniosku o przekształcenie.

3. W przypadku braku tłumaczenia dokumentów na język polski Urząd Patentowy wzywa, pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

4. W uzasadnionych przypadkach, pod rygorem obciążenia kosztami tłumaczenia, Urząd Patentowy może wezwać do złożenia tłumaczenia poświadczonego dokonanego przez tłumacza przysięgłego wpisanego na listę tłumaczy przysięgłych prowadzoną przez Ministra Sprawiedliwości.

Art. 200. 1. W zgłoszeniu znaku towarowego, wskazując towary, dla których znak jest przeznaczony, używa się określeń jasnych i precyzyjnych, a wykaz towarów przedstawia w formie uporządkowanej, według klas towarowych stosownie do przyjętej klasyfikacji.

2. Jeżeli zgłoszenie znaku towarowego nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania w całości albo części, do wprowadzenia, w wyznaczonym terminie, wskazanych zmian. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. W przypadku, gdy zmiany, o których mowa w ust. 2, prowadzą do przyporządkowania towarów do klas towarowych nie wskazanych w zgłoszeniu, Urząd Patentowy wzywa zgłaszającego do uiszczenia opłaty za dodatkowe klasy towarowe, pod rygorem uznania zgłoszenia znaku towarowego za wycofane w tym zakresie.

4. W postępowaniu dotyczącym uznawania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych brak spełnienia warunków, o których mowa w ust. 1, stanowi przesłankę odmowy uznania ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

Art. 201. W przypadku stwierdzenia, że zgłoszenie zostało dokonane z naruszeniem przepisu o jednolitości zgłoszenia znaku towarowego, przepisy art. 41–43 stosuje się odpowiednio.

Art. 202. 1. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy zgłaszający może dokonywać w zgłoszeniu zmian, które nie mogą prowadzić do zmiany istoty znaku towarowego lub rozszerzać wykazu towarów, dla których znak ten został zgłoszony.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zgłaszający składa dostosowane do wprowadzonych zmian przedstawienie znaku towarowego lub wykaz towarów, dla których znak ten jest przeznaczony.

Art. 203. Jeżeli po wszczęciu postępowania zgłaszający wprowadził do zgłoszenia znaku towarowego zmiany niezgodne z ustawą, Urząd Patentowy odmawia, w drodze postanowienia, uwzględnienia takich zmian. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 204. 1. Urząd Patentowy może wprowadzić poprawki w dokumentacji zgłoszenia znaku towarowego jedynie w celu usunięcia oczywistych pomyłek i błędów językowych.

2. W wykazie towarów i ich klasyfikacji, a także w wykazie użytych kolorów, Urząd Patentowy może wprowadzić również inne, niż określone w ust. 1 poprawki, pod warunkiem, że nie będą prowadzić do zmiany zakresu ochrony.

Art. 205. 1. Do czasu wydania przez Urząd Patentowy decyzji ostatecznej w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, zgłaszający może podzielić zgłoszenie w stosunku do wskazanych towarów, z zachowaniem daty pierwszeństwa.

2. Zgłaszający, w przypadku o którym mowa ust. 1, składa wniosek o podział zgłoszenia.

3. Wniosek o podział zgłoszenia jest niedopuszczalny w odniesieniu do towarów, co do których toczy się postępowanie w sprawie sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego.

4. Do wniosku o podział zgłoszenia przepis art. 196 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku, gdy wniosek o podział zgłoszenia zostanie złożony po ogłoszeniu o zgłoszeniu znaku, którego dotyczy wniosek, Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o wydzielonym zgłoszeniu znaku towarowego. Ogłoszenie

informacji o wydzielonym zgłoszeniu nie rozpoczyna biegu nowego terminu do wniesienia sprzeciwu.

6. W sprawie podziału zgłoszenia Urząd Patentowy wydaje postanowienie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 206. 1. Jeżeli regulamin używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego nie spełnia warunków określonych w art. 190 lub art. 193, Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do wprowadzenia w nim zmian w wyznaczonym terminie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. W postępowaniu dotyczącym uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych brak regulaminu, o którym mowa w art. 190 lub art. 193, lub brak spełnienia wymogów określonych w tych przepisach, stanowi przesłankę odmowy uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

Art. 207. Osoby trzecie do czasu wydania decyzji w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy mogą zgłaszać uwagi co do istnienia okoliczności, o których mowa w art. 185, art. 191 i art. 194.

Art. 208. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie po dokonaniu zgłoszenia znaku towarowego ujawnia informacje o znaku towarowym, dacie pierwszeństwa, dacie i numerze zgłoszenia, wykazie towarów, imieniu i nazwisku lub nazwie zgłaszającego, jego miejscu zamieszkania albo siedzibie oraz kodzie państwa.

2. W postępowaniu dotyczącym uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych, publikacja wyznaczenia międzynarodowego znaku towarowego w oficjalnym biuletynie przez Biuro Międzynarodowe zastępuje ujawnienie, o którym mowa w ust. 1.

Art. 209. Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego.

Art. 210. Urząd Patentowy niezwłocznie ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o zgłoszeniu znaku towarowego, co do którego nie zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 185, i są spełnione warunki, o których mowa w art. 191 i art. 194.

Art. 211. Na znak towarowy udziela się prawa ochronnego.

Art. 212. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa ochronnego na znak towarowy, jeżeli nie zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 185, są spełnione warunki, o których mowa w art. 191 i art. 194, oraz po bezskutecznym upływie terminu na złożenie sprzeciwu.

2. W postępowaniu dotyczącym uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowych znaków towarowych Urząd Patentowy wydaje decyzję o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, jeżeli nie zachodzą przeszkody do uznania ochrony, o których mowa w art. 185, są spełnione warunki, o których mowa w art. 191, art. 194, art. 200 ust. 4 i art. 206 ust. 2, oraz po bezskutecznym upływie terminu na złożenie sprzeciwu.

3. Decyzja o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego jest wysyłana bezpośrednio do Biura Międzynarodowego i do pełnomocnika strony, jeżeli został ustanowiony.

Art. 213. 1. Jeżeli Urząd Patentowy stwierdzi, że zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 185, lub nie są spełnione warunki, o których mowa w art. 191, art. 194, art. 200 ust. 4 i art. 206 ust. 2, wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo decyzję o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

2. W przypadku stwierdzenia, że zachodzą przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 185, lub nie są spełnione warunki, o których mowa w art. 191, art. 194, art. 200 ust. 4 i art. 206 ust. 2, Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo decyzję o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, także po ogłoszeniu o zgłoszeniu znaku towarowego albo wyznaczeniu międzynarodowego znaku towarowego.

3. Jeżeli przeszkody do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa w art. 185, lub brak spełnienia warunków, o których mowa w 191, art. 194 i art. 200 ust. 4, dotyczą tylko części towarów, Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy dla tych towarów albo decyzję o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego dla tych towarów.

4. Przed wydaniem decyzji o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo decyzji o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, Urząd Patentowy informuje zgłaszającego o zebranych dowodach i okolicznościach mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego i wyznacza mu termin do zajęcia stanowiska.

5. W przypadku międzynarodowego znaku towarowego termin do zajęcia stanowiska, o którym mowa w ust. 4, biegnie od dnia wysłania do uprawnionego przez Biuro Międzynarodowe informacji o wstępnej odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony tego znaku.

Art. 214. 1. Po uprawomocnieniu się decyzji o odmowie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy dla części towarów z przyczyn, o których mowa w art. 185, art. 191 i art. 194, Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o zgłoszeniu znaku towarowego dla pozostałych towarów, o ile informacja o zgłoszeniu znaku towarowego nie została wcześniej ogłoszona.

2. Po uprawomocnieniu się decyzji o odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego dla części towarów, z przyczyn, o których mowa w art. 185, art. 191 i art. 194, art. 200 ust. 4, art. 206 ust. 2 oraz bezskutecznym upływie terminu na wniesienie sprzeciwu wobec międzynarodowego znaku towarowego, Urząd Patentowy uznaje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochronę międzynarodowego znaku towarowego dla pozostałych towarów.

Art. 215. 1. Po prawomocnym zakończeniu ostatniego z postępowań w sprawie sprzeciwu Urząd Patentowy odmawia udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy albo odmawia uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego w zakresie, w którym sprzeciwy zostały uznane za zasadne, a w pozostałym zakresie udziela prawa ochronnego na znak towarowy albo uznaje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochronę międzynarodowego znaku towarowego. Art. 212 ust. 3 stosuje się.

2. W przypadku wniesienia więcej niż jednego sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego i uznania za zasadny w całości sprzeciwu złożonego wobec wszystkich towarów

i usług znaku zgłoszonego, Urząd Patentowy odmawia udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy.

3. Po uprawomocnieniu decyzji o odmowie udzielenia prawa ochronnego, o której mowa w ust. 2, Urząd Patentowy wydaje decyzje o umorzeniu pozostałych postępowań w sprawie sprzeciwów.

Art. 216. Udzielone prawo ochronne na znak towarowy podlega wpisowi do rejestru znaków towarowych.

Art. 217. Do rozpatrywania zgłoszeń znaków towarowych przepisy art. 39, art. 40, art. 44 ust.5 pkt 2 i ust. 6 oraz art. 46 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 218. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczególne warunki jakim powinno odpowiadać zgłoszenie znaku towarowego, szczególny sposób i tryb rozpatrywania zgłoszeń, uwzględniając w szczególności zakres informacji podawanych do publicznej wiadomości, sposób ich udostępniania oraz zakres, w jakim Urząd Patentowy może wprowadzać poprawki w wykazie towarów i ich klasyfikacji. Określenie warunków zgłoszenia nie może prowadzić do tworzenia nadmiernych, ponad potrzebę, utrudnień dla zgłaszającego.

Rozdział 4

Sprzeciw

Art. 219. 1. Sprzeciw wobec zgłoszenia znaku towarowego może wnieść uprawniony:

- 1) z wcześniejszego prawa osobistego lub majątkowego;
- 2) z prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy;
- 3) do wykonywania praw wynikających z rejestracji chronionej nazwy pochodzenia albo oznaczenia geograficznego z przyczyn, o których mowa w art. 187 ust. 2.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, sprzeciw wobec zgłoszenia znaku towarowego może wnieść także licencjobiorca upoważniony przez uprawnionego.

3. Sprzeciw wnosi się w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia o zgłoszeniu znaku towarowego. Termin do wniesienia sprzeciwu nie podlega przywróceniu.

4. Podstawę sprzeciwu stanowią przesłanki odmowy udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 187.

5. Sprzeciw może dotyczyć jednego zgłoszenia znaku towarowego.

6. Sprzeciw uważa się za wniesiony w dniu, w którym wpłynął do Urzędu Patentowego na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej.

7. Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o wniesieniu sprzeciwu.

Art. 220. Stronami postępowania w sprawie sprzeciwu są zgłaszający znak towarowy i wnoszący sprzeciw.

Art. 221. Do rozpatrzenia sprzeciwu Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

Art. 222. 1 Sprzeciw zawiera:

- 1) oznaczenie stron;
- 2) wskazanie zgłoszenia znaku towarowego albo międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wobec którego sprzeciw jest wnoszony;
- 3) wskazanie zakresu sprzeciwu;
- 4) wskazanie podstawy prawnej i zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych, w szczególności wskazanie wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 187;
- 5) podpis wnoszącego sprzeciw albo pełnomocnika;
- 6) dowód uiszczenia opłaty od sprzeciwu.

2. Sprzeciw wnosi się wraz z odpisem dla zgłaszającego znak towarowy.

3. W przypadku sprzeciwu wniesionego w postaci elektronicznej odpisu nie dołącza się, chyba że zgłaszający znak towarowy nie stosuje środków komunikacji elektronicznej do odbioru pism. W uzasadnionym przypadku Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do złożenia odpisu w postaci papierowej w wyznaczonym terminie.

4. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski. W przypadku braku tłumaczenia tych dokumentów Urząd Patentowy wzywa, pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

5. W sprawach międzynarodowych znaków towarowych określenie zakresu sprzeciwu zawiera wskazanie towarów, wobec których sprzeciw jest wnoszony, w języku właściwym dla międzynarodowego znaku towarowego wraz z tłumaczeniem na język polski.

Art. 223. 1. Urząd Patentowy pozostawia sprzeciw bez rozpoznania w przypadku, gdy został wniesiony po terminie.

2. Urząd Patentowy pozostawia sprzeciw bez rozpoznania także w przypadku, gdy:

- 1) nie wskazano w nim zgłoszenia znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wobec którego sprzeciw jest wnoszony;
- 2) nie wskazano w nim oznaczenia geograficznego, nazwy pochodzenia lub wcześniejszego prawa, o którym mowa w art. 187

– chyba że brak zostanie uzupełniony z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 219 ust. 3.

3. Jeżeli sprzeciw nie spełnia warunków innych niż określone w ust. 2, Urząd Patentowy wzywa wnoszącego sprzeciw, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia braków w terminie miesiąca. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 224. W przypadku wniesienia sprzeciwu przed ogłoszeniem o zgłoszeniu znaku towarowego, Urząd Patentowy uznaje go za wniesiony z dniem ogłoszenia o zgłoszeniu znaku towarowego.

Art. 225. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie zawiadamia zgłaszającego znak towarowy o wniesieniu sprzeciwu i doręcza mu odpis sprzeciwu oraz informuje strony o możliwości ugodowego rozstrzygnięcia sporu w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia informacji.

2. Oświadczenie strony o odstąpieniu od ugodowego rozstrzygnięcia sporu jest równoznaczne z upływem terminu, o którym mowa w ust. 1.

3. Na zgodny wniosek stron termin, o którym mowa w ust. 1, może zostać przedłużony jednokrotnie, na okres nie dłuższy niż 2 miesiące. Wniosek o przedłużenie terminu składa się przed upływem terminu do ugodowego rozstrzygnięcia sporu. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 albo 3, Urząd Patentowy wyznacza wnoszącemu sprzeciw termin do przedstawienia wszystkich pozostałych okoliczności faktycznych i dowodów (uzupełnienie sprzeciwu).

5. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 4, Urząd Patentowy doręcza zgłaszającemu znak towarowy odpis uzupełnienia sprzeciwu i wyznacza termin do udzielenia odpowiedzi na sprzeciw. W odpowiedzi zgłaszający znak towarowy zajmuje stanowisko oraz przedstawia wszystkie okoliczności faktyczne i dowody.

Art. 226. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na sprzeciw, zgłaszający znak towarowy może podnieść zarzut nieużywania wcześniejszego znaku towarowego w

sposób rzeczywisty, w ciągu nieprzerwanego okresu 5 lat, przed datą dokonania zgłoszenia znaku towarowego będącego przedmiotem sprzeciwu w odniesieniu do towarów, dla których udzielono ochrony na wcześniejszy znak towarowy, w zakresie, w jakim stanowią one podstawę sprzeciwu, chyba, że istnieją ważne powody tego nieużywania lub nie upłynął okres 5 lat liczony od dnia następującego po dniu wydania decyzji o udzieleniu prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy. Przepisy art. 257 ust. 7 i art. 260 ust. 2 i 5 stosuje się odpowiednio. Zarzut podniesiony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. W przypadku niewykazania rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego, Urząd Patentowy oddala sprzeciw.

3. W przypadku wykazania rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego co do części towarów, dla których udzielono prawa ochronnego na znak towarowy, uznaje się go – do celu rozpatrywania sprzeciwu – za chroniony tylko dla tej części towarów.

Art. 227. W przypadku podniesienia przez zgłaszającego zarzutu nieużywania wcześniejszego międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w sposób rzeczywisty, okres 5 lat liczony od dnia udzielenia ochrony na wcześniejszy międzynarodowy znak towarowy biegnie od daty publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony wcześniejszego międzynarodowego znaku towarowego. Przepisy art. 226 ust. 1 zdanie 2 i 3 oraz ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 228. 1. Urząd Patentowy doręcza wnoszącemu sprzeciw odpowiedź na sprzeciw oraz wyznacza mu termin na zajęcie stanowiska. W przypadku podniesienia zarzutu nieużywania wcześniejszego znaku towarowego, o którym mowa w art. 226 lub art. 227, wnoszący sprzeciw, w tym terminie, przedstawia dowody tego używania.

2. Zgłaszający znak towarowy może odnieść się do stanowiska i dowodów, przedstawionych na podstawie ust. 1, w terminie wyznaczonym przez Urząd Patentowy.

3. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy może wezwać stronę do złożenia, w wyznaczonym terminie, dodatkowych wyjaśnień.

4. Przed wydaniem decyzji w sprawie sprzeciwu Urząd Patentowy informuje strony o zebraniu całego materiału dowodowego w sprawie.

Art. 229. 1. Do odpowiedzi na sprzeciw i innych pism w postępowaniu w sprawie sprzeciwu przepisy art. 222 ust. 1 pkt 1 i 5 oraz ust. 2 - 4 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli odpowiedź na sprzeciw lub inne pisma nie spełniają wymogów formalnych, Urząd Patentowy wzywa, pod rygorem pominięcia, do usunięcia braków w wyznaczonym terminie.

Art. 230. Urząd Patentowy rozpatruje sprzeciw w jego granicach i jest związany podstawą prawną wskazaną przez wnoszącego sprzeciw.

Art. 231. Urząd Patentowy pomija okoliczności faktyczne i dowody niezgłoszone w wyznaczonym terminie, chyba że strona wykaże, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikła później. Dalsze okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie powołuje się w terminie miesiąca od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikła potrzeba ich powołania.

Art. 232. 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania w sprawie sprzeciwu Urząd Patentowy wyznacza stronie termin miesiąca dla dokonania określonych czynności.

2. W uzasadnionym przypadku, w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wyznacza odpowiednio dłuższy termin, lecz nie więcej niż o 2 miesiące.

Art. 233. 1. W przypadku gdy zgłaszający znak towarowy w terminie wyznaczonym do udzielenia odpowiedzi na sprzeciw uzna go za zasadny w całości, Urząd Patentowy umarza postępowanie w sprawie sprzeciwu.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wniosek o udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy, wobec którego wniesiono sprzeciw, uznaje się za wycofany w zakresie towarów, których sprzeciw dotyczył i umarza się w całości albo części postępowanie w sprawie zgłoszenia znaku towarowego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, gdy sprzeciw został wniesiony wobec międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Urząd Patentowy odmawia uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego w zakresie towarów, których ten sprzeciw dotyczył.

Art. 234. Po rozpatrzeniu sprzeciwu, Urząd Patentowy wydaje decyzję o oddaleniu sprzeciwu albo uznaniu go za zasadny w całości albo części.

Art. 235. 1. Na decyzję Urzędu Patentowego wydaną po rozpatrzeniu sprzeciwu stronom służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Nowe okoliczności faktyczne i dowody mogą być powołane tylko, jeżeli ich powołanie nie było wcześniej możliwe albo potrzeba ich powołania wynikła później.

2. Urząd Patentowy doręcza stronie odpis wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i wyznacza termin do złożenia odpowiedzi na wniosek. Przepis ust. 1 zdanie 2 stosuje się odpowiednio.

3. Przed wydaniem decyzji w sprawie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Urząd Patentowy informuje strony o zebraniu całego materiału dowodowego w sprawie i dołącza odpowiedź na wniosek, o której mowa w ust. 2.

Art. 236. Jeżeli wobec tego samego zgłoszenia znaku towarowego wniesiono więcej niż jeden sprzeciw, Urząd Patentowy może połączyć kilka spraw w celu ich łącznego rozpoznania, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia lub usprawnienia postępowania.

Art. 237. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 187 ust. 3, postępowanie w sprawie sprzeciwu zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia wcześniejszego postępowania zgłoszeniowego.

2. Urząd Patentowy podejmuje postępowanie z urzędu lub na żądanie strony, po ustąpieniu przyczyn uzasadniających zawieszenie postępowania, o których mowa w ust. 1.

3. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania albo odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 238. 1. Urząd Patentowy zwraca wnoszącemu sprzeciw całą uiszczoną opłatę od sprzeciwu, w przypadku:

- 1) pozostawienia sprzeciwu bez rozpoznania;
- 2) cofnięcia sprzeciwu do czasu wyznaczenia terminu, o którym mowa w art. 225 ust. 4;
- 3) wycofania zgłoszenia znaku towarowego w całości albo w zakresie towarów, których sprzeciw dotyczył, do czasu wyznaczenia terminu, o którym mowa w art. 225 ust. 4;
- 4) umorzenia postępowania, o którym mowa w art. 215 ust. 3 oraz art. 233.

2. Do kosztów postępowania w sprawie sprzeciwu stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące w postępowaniu cywilnym.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, 3 lub 4, nie orzeka się o kosztach postępowania w sprawie sprzeciwu.

4. W przypadku umorzenia postępowania po wyznaczeniu terminu, o którym mowa w art. 225 ust. 4, koszty postępowania znosi się między stronami.

Art. 239. Do postępowania w sprawie sprzeciwu przepisów art. 350 i art. 352 nie stosuje się.

Art. 240. 1. W przypadku gdy sprzeciw został wniesiony wobec wyznaczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego, przepisy art. 219–239 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, termin na wniesienie sprzeciwu wynosi 3 miesiące od dnia ogłoszenia informacji o wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego. Termin do wniesienia sprzeciwu nie podlega przywróceniu.

Art. 241. 1. W przypadku wniesienia sprzeciwu wobec wyznaczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego, Urząd Patentowy informuje Biuro Międzynarodowe o odmowie wstępnej uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego.

2. Odmowa wstępna uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego zastępuje zawiadomienie o wniesieniu sprzeciwu.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, uprawniony do międzynarodowego znaku towarowego wyznacza, pod rygorem pozostawienia korespondencji w aktach ze skutkiem doręczenia, pełnomocnika do doręczeń. Termin biegnie od dnia wysłania do uprawnionego przez Biuro Międzynarodowe informacji o odmowie wstępnej uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony tego znaku.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, uprawniony do międzynarodowego znaku towarowego mający miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, jeżeli nie wyznaczył pełnomocnika, wskazuje adres dla doręczeń, pod rygorem pozostawienia korespondencji w aktach ze skutkiem doręczenia.

Rozdział 5

Prawo ochronne na znak towarowy

Art. 242. 1. Przez uzyskanie prawa ochronnego na znak towarowy nabywa się prawo wyłącznego używania znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Czas trwania prawa ochronnego na znak towarowy wynosi 10 lat od daty zgłoszenia znaku towarowego w Urzędzie Patentowym.

3. Uprawniony z prawa ochronnego przez umieszczenie w sąsiedztwie znaku towarowego litery „R” wpisanej w okrąg może wskazać, że jego znak towarowy korzysta z ochrony.

Art. 243. 1. Prawo ochronne na znak towarowy może być przedłużane na dalsze 10-letnie okresy ochrony.

2. Prawo ochronne na znak towarowy przedłuża się, jeżeli w terminie, o którym mowa w art. 393, zostanie uiszczona opłata za dalsze 10 lat ochrony.

3. W przypadku wątpliwości co do wysokości opłaty, uprawnienia do jej wniesienia lub zakresu ochrony podlegającej przedłużeniu, Urząd Patentowy wzywa wnoszącego opłatę do złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli złożone wyjaśnienia nie usuwają wątpliwości, Urząd Patentowy zwraca wniesioną opłatę.

4. Przedłużenie prawa ochronnego na znak towarowy podlega wpisowi w rejestrze znaków towarowych.

5. Urząd Patentowy, z urzędu lub na wniosek uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy, w drodze postanowienia, wykreśla z rejestru znaków towarowych błędny wpis dotyczący przedłużenia prawa ochronnego. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 244. Jeżeli złożenie wniosku o konwersję unijnego znaku towarowego nastąpiło w trakcie okresu ochrony, opłatę za dalszy 10-letni okres ochrony należy uiścić z upływem tego okresu ochronnego.

Art. 245. Prawo ochronne na znak towarowy może zostać podzielone na wniosek uprawnionego w stosunku do wskazanych towarów, z zachowaniem daty pierwszeństwa. Przepis art. 205 stosuje się odpowiednio. Składając wniosek, uprawniony uiszcza opłatę za podział prawa ochronnego na znak towarowy.

Art. 246. Datą pierwszeństwa unijnych znaków towarowych, o których mowa w art. 198, zgłoszonych przed przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej jest 1 maja 2004 r.

Art. 247. Używanie znaku towarowego polega w szczególności na:

- 1) umieszczaniu tego znaku na towarach objętych prawem ochronnym lub ich opakowaniach, oferowaniu i wprowadzaniu tych towarów do obrotu, ich imporcie lub eksporcie oraz składowaniu w celu oferowania i wprowadzania do obrotu, a także oferowaniu lub świadczeniu usług pod tym znakiem;

- 2) umieszczaniu tego znaku na dokumentach związanych z wprowadzaniem towarów do obrotu lub związanych ze świadczeniem usług;
- 3) posługiwaniu się nim w celu reklamy.

Art. 248. 1. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem, może zakazać osobie trzeciej bezprawnego używania w obrocie oznaczenia:

- 1) identycznego ze znakiem towarowym, na który udzielono prawa ochronnego na znak towarowy z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do identycznych towarów; albo
- 2) identycznego albo podobnego do znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego na znak towarowy z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do towarów identycznych lub podobnych, jeżeli zachodzi ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje w szczególności ryzyko skojarzenia znaku ze znakiem towarowym, na który udzielono prawa ochronnego z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego; albo
- 3) identycznego albo podobnego do renomowanego znaku towarowego, na który udzielono prawa ochronnego na znak towarowy z wcześniejszym pierwszeństwem na rzecz tego uprawnionego w odniesieniu do jakichkolwiek towarów, jeżeli używanie tego znaku bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku.

2. Bezprawne używanie znaku towarowego polega także na używaniu tego znaku:

- 1) jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa albo jako części tych nazw, chyba że pozostaje ono bez wpływu na możliwość odróżnienia towarów w obrocie;
- 2) w reklamie stanowiącej czyn nieuczciwej konkurencji zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2026 r. poz.85).

3. Bez uszczerbku dla praw nabytych przez osoby trzecie przed datą zgłoszenia lub datą uprzedniego pierwszeństwa znaku towarowego, uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy przysługuje prawo zakazania osobom trzecim wprowadzenia towarów do obrotu, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu, w przypadku, gdy towary te lub ich opakowania pochodzą z państw trzecich i są opatrzone, bez zezwolenia uprawnionego, znakiem towarowym, który jest identyczny ze znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do tych towarów lub którego nie można odróżnić pod względem jego istotnych cech od tego znaku towarowego.

4. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 3, wygasa, jeżeli w postępowaniu służącym ustaleniu, czy prawo do zarejestrowanego znaku towarowego zostało naruszone, wszczętym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz. Urz. UE L 181 z 29.6.2013, str. 15), zgłaszający lub posiadacz towarów udowodni, że uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy nie przysługuje prawo zakazania wprowadzenia towarów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.

5. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 3, nie przysługuje, jeżeli identyczność lub podobieństwo znaków towarowych, odnoszących się do leków, wynika wyłącznie z identyczności lub podobieństwa do międzynarodowej niezastrzeżonej nazwy aktywnego składnika leków (INN).

Art. 249. 1. Prawo ochronne na znak towarowy nie rozciąga się na działania dotyczące towarów ze znakiem, polegające w szczególności na ich oferowaniu do sprzedaży lub dalszym wprowadzaniu do obrotu towarów oznaczonych tym znakiem, jeżeli towary te zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez uprawnionego lub za jego zgodą.

2. Nie stanowi również bezprawnego używania znaku towarowego import oraz inne działania, o których mowa w ust. 1, dotyczące towarów oznaczonych tym znakiem towarowym, jeżeli towary te zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez uprawnionego lub za jego zgodą.

3. Jeżeli przemawiają za tym uzasadnione względy, które pozwalają uprawnionemu sprzeciwić się dalszej dystrybucji towarów, w szczególności jeżeli po wprowadzeniu do obrotu zmieni się lub pogorszy stan towarów, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.

Art. 250. 1. Prawo ochronne na znak towarowy nie daje uprawnionemu prawa zakazywania używania w obrocie przez osoby trzecie:

- 1) ich nazwisk lub adresów, w przypadku, gdy osoby te są osobami fizycznymi;
- 2) oznaczeń, które nie mają odróżniającego charakteru lub które dotyczą rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji lub innych właściwości towarów;
- 3) zarejestrowanego znaku towarowego do celów wskazania albo odniesienia się do towarów jako pochodzących od uprawnionego do danego zarejestrowanego znaku

towarowego, w szczególności jeżeli jest to niezbędne dla wskazania przeznaczenia towaru, zwłaszcza gdy chodzi o oferowane części zamienne lub akcesoria.

2. Używanie oznaczeń, o których mowa w ust. 1, jest dozwolone tylko wówczas, gdy jest zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu.

Art. 251. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy nie może zakazać osobie trzeciej używania tego znaku towarowego albo podobnego oznaczenia w obrocie, jeżeli znaku towarowego nie używał w rozumieniu art. 260 ust. 1 pkt 1 i ust. 2.

Art. 252. 1. Współuprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy może, bez zgody pozostałych współuprawnionych, używać znaku towarowego we własnym zakresie oraz dochodzić roszczeń z powodu naruszenia tego prawa ochronnego.

2. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1, o ile umowa o wspólności prawa ochronnego nie stanowi inaczej, przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, o współwłasności w częściach ułamkowych stosuje się odpowiednio.

Art. 253. 1. Osoba, która prowadząc lokalną działalność gospodarczą w niewielkim rozmiarze, używała w dobrej wierze oznaczenia zarejestrowanego następnie jako znak towarowy na rzecz innej osoby, jest uprawniona nadal do bezpłatnego używania tego oznaczenia w nie większym niż dotychczas zakresie.

2. Prawo, o którym mowa w ust. 1, podlega na wniosek zainteresowanego, wpisowi do rejestru znaków towarowych. Prawo to może zostać przeniesione tylko łącznie z przedsiębiorstwem.

Art. 254. 1. W przypadku zgłoszenia na swoją rzecz znaku towarowego albo uzyskania prawa ochronnego na znak towarowy przez agenta lub przedstawiciela, uprawniony, jeżeli agent lub przedstawiciel działał bez jego zgody i nie uzasadnił swojego działania, może żądać umorzenia postępowania albo unieważnienia prawa ochronnego na ten znak, a także udzielenia mu prawa ochronnego na ten znak albo przeniesienia na niego już udzielonego prawa. Uprawniony może żądać także zakazania używania znaku towarowego przez agenta lub przedstawiciela.

2. Z żądaniem unieważnienia albo przeniesienia prawa ochronnego na znak towarowy nie można wystąpić, jeżeli przez okres 5 kolejnych lat używania zarejestrowanego znaku uprawniony, o którym mowa w ust. 1, będąc świadomy tego używania, nie sprzeciwił się temu.

3. Do osoby, która nie będąc do tego uprawniona, zgłosiła na swoją rzecz znak towarowy albo uzyskała na niego prawo ochronne, przepis ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6

Unieważnienie i wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy

Art. 255. 1. Prawo ochronne na znak towarowy albo uznanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego może być unieważnione na wniosek, w całości albo części, jeżeli zachodziły przeszkody do udzielenia tego prawa, o których mowa w art. 185 lub art. 187, lub nie były spełnione warunki, o których mowa w art. 191 lub art. 194.

2. W przypadku gdy podstawą wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest prawo ochronne z wcześniejszym pierwszeństwem, o którym mowa w art. 187, na prawo to może powoływać się jedynie uprawniony z tego prawa ochronnego lub osoba uprawniona do wykonywania praw wynikających z tego prawa.

Art. 256. 1. Prawo ochronne na znak towarowy albo uznanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego nie może być unieważnione:

- 1) z powodu kolizji z wcześniejszym znakiem lub naruszenia praw osobistych lub majątkowych wnioskodawcy, jeżeli przez okres 5 kolejnych lat używania zarejestrowanego znaku wnioskodawca, będąc świadomym jego używania, nie sprzeciwiał się temu;
- 2) jeżeli na znak towarowy udzielono prawa ochronnego z naruszeniem art. 185 ust. 1 pkt 2–4, a do dnia złożenia wniosku znak ten nabrał, w następstwie jego używania, charakteru odróżniającego w zwykłych warunkach obrotu;
- 3) z powodu kolizji ze znakiem towarowym powszechnie znanym, jeżeli przez okres 5 kolejnych lat używania zarejestrowanego znaku towarowego, uprawniony do znaku towarowego powszechnie znanego, będąc świadomym jego używania, nie sprzeciwiał się temu;
- 4) jeżeli sprzeciw oparty na tym samym prawie wcześniejszym i na tej samej podstawie prawnej został prawomocnie oddalony.

2. Jeżeli uprawniony uzyskał prawo ochronne działając w złej wierze, przepisów ust. 1 pkt 1 i 3 nie stosuje się.

3. Prawo ochronne na znak towarowy albo uznanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego nie może być unieważnione na podstawie wcześniejszego znaku towarowego, gdy w dacie zgłoszenia lub dacie uprzedniego pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego wcześniejszy znak towarowy:

- 1) nie spełniał warunków określonych w art. 185 ust. 1 pkt 2–4, nie nabył jeszcze charakteru odróżniającego, o którym mowa w art. 186;
- 2) nie nabył jeszcze charakteru wystarczająco odróżniającego, aby możliwe było stwierdzenie ryzyka wprowadzenia odbiorców w błąd, o którym mowa w art. 187 ust. 1 pkt 3, o ile przepis ten stanowi podstawę wniosku o unieważnienie;
- 3) nie uzyskał jeszcze renomy, o której mowa w art. 187 ust. 1 pkt 4, o ile przepis ten stanowi podstawę wniosku o unieważnienie.

4. W przypadku gdy podstawę wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na wspólny znak towarowy albo znak towarowy gwarancyjny stanowi art. 191 lub art. 194, Urząd Patentowy odmawia unieważnienia prawa ochronnego na wspólny znak towarowy albo znak towarowy gwarancyjny, jeżeli po zmianie przez uprawnionego regulaminu używania znaku są spełnione warunki, o których mowa w tych przepisach.

5. Przeszkody unieważnienia prawa ochronnego albo uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3 i ust. 3, rozpatrywane są na zarzut uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy.

Art. 257. 1. W postępowaniu o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy na podstawie wcześniejszego znaku towarowego uprawniony do tego znaku jest obowiązany, na zarzut uprawnionego do późniejszego znaku towarowego, przedstawić dowód na to, że w okresie 5 lat poprzedzających datę wniosku o unieważnienie wcześniejszy znak towarowy był używany w rozumieniu art. 260 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, w odniesieniu do towarów, dla których został zarejestrowany, w zakresie, w jakim stanowią one podstawę wniosku o unieważnienie, lub że istnieją uzasadnione powody jego nieużywania, pod warunkiem, że w dacie wniosku o unieważnienie upłynęło co najmniej 5 lat liczone od dnia następującego po dniu wydania decyzji o udzieleniu prawa ochronnego.

2. Jeżeli w dacie pierwszeństwa późniejszego znaku towarowego upłynął już 5-letni okres, w którym miało nastąpić używanie wcześniejszego znaku towarowego w rozumieniu art. 260 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, uprawniony do wcześniejszego znaku towarowego jest obowiązany przedstawić, obok dowodu, o którym mowa ust. 1, dowód na to, że ten znak był używany w

rozumieniu art. 260 pkt 1 i ust. 2 w okresie 5 lat poprzedzających datę pierwszeństwa lub istniały uzasadnione powody jego nieużywania.

3. W przypadku nieprzedstawienia dowodów, o których mowa w ust. 1 i 2, oddala się wnioski o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy na podstawie wcześniejszego znaku towarowego.

4. Jeżeli wcześniejszy znak towarowy był używany w rozumieniu art. 260 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 wyłącznie w odniesieniu do części towarów dla których został zarejestrowany, uznaje się go, na użytek rozpatrywania wniosku o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy, za zarejestrowany tylko dla tej części towarów.

5. Prawo ochronne na znak towarowy nie może być unieważnione na tej podstawie, że znak jest identyczny albo podobny do wcześniejszego znaku towarowego, jeżeli toczy się postępowanie o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, Urząd Patentowy zawiesza postępowanie o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie prawa ochronnego na wcześniejszy znak towarowy.

7. W przypadku gdy wcześniejszy znak towarowy jest unijnym znakiem towarowym, przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio. W takim przypadku używanie unijnego znaku towarowego stwierdza się zgodnie z art. 18 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej.

8. Do czasu zakończenia postępowania o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie rejestracji unijnego znaku towarowego Urząd Patentowy zawiesza postępowanie o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy, wszczęte na tej podstawie, że znak ten jest identyczny albo podobny do unijnego znaku towarowego.

9. Urząd Patentowy podejmuje postępowanie z urzędu lub na żądanie strony, po ustąpieniu przyczyn uzasadniających zawieszenie postępowania, o których mowa w ust. 6 lub 8.

10. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania albo odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 258. W postępowaniu o unieważnienie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego na podstawie wcześniejszego znaku towarowego uprawniony do tego znaku jest obowiązany, na zarzut uprawnionego do

późniejszego znaku towarowego, przedstawić dowód na to, że w okresie 5 lat poprzedzających datę wniosku o unieważnienie wcześniejszy znak towarowy był używany w rozumieniu art. 260 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, w odniesieniu do towarów, dla których został zarejestrowany, w zakresie, w jakim stanowią one podstawę wniosku o unieważnienie, lub że istnieją uzasadnione powody jego nieużywania, pod warunkiem, że w dacie wniosku o unieważnienie upłynęło co najmniej 5 lat liczone od dnia następującego po dniu publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego wyznaczonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisy art. 257 ust. 2 - 10 stosuje się odpowiednio.

Art. 259. 1. Prawo ochronne na znak towarowy wygasa na skutek:

- 1) upływu okresu, na który zostało udzielone;
- 2) zrzeczenia się prawa przez uprawnionego przed Urzędem Patentowym, za zgodą osób, którym służą na nim prawa.

2. Zrzeczenie się prawa, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może również dotyczyć tylko części towarów, dla których prawo to zostało udzielone (ograniczenie wykazu towarów).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Urząd Patentowy wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy.

Art. 260. 1. Prawo ochronne na znak towarowy wygasa również na skutek:

- 1) nieużywania zarejestrowanego znaku towarowego w sposób rzeczywisty dla towarów objętych prawem ochronnym w ciągu nieprzerwanego okresu 5 lat, liczonego od dnia następującego po dniu wydania decyzji o udzieleniu prawa ochronnego, chyba że istnieją ważne powody jego nieużywania;
- 2) utraty przez znak towarowy znamion odróżniających przez to, że na skutek działań lub zaniechań uprawnionego stał się w obrocie zwyczajowym oznaczeniem składającym się wyłącznie z elementów, które mogą służyć w obrocie do oznaczania, w szczególności rodzaju towaru, jego jakości, ilości, ceny, przeznaczenia, sposobu, czasu lub miejsca wytworzenia, składu, funkcji lub przydatności - w stosunku do towarów, dla których był zarejestrowany;
- 3) działań uprawnionego lub, za jego zgodą, osób trzecich, jeżeli znak towarowy może wprowadzać odbiorców w błąd, w szczególności co do charakteru, właściwości lub pochodzenia geograficznego towaru;

- 4) wykreślenia z właściwego rejestru podmiotu, któremu przysługiwało prawo ochronne na znak towarowy, na skutek utraty przez niego zdolności prawnej;
- 5) niepodjęcia przez uprawnionego działań w celu uniemożliwienia używania wspólnego znaku towarowego albo znaku towarowego gwarancyjnego w sposób niezgodny z zasadami używania określonymi w regulaminie używania znaku;
- 6) używania wspólnego znaku towarowego albo znaku towarowego gwarancyjnego przez uprawnionego w sposób powodujący ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 2 albo art. 194 ust. 1 pkt 2;
- 7) zmiany regulaminu używania wspólnego znaku towarowego albo regulaminu używania znaku towarowego gwarancyjnego, w wyniku której regulamin ten nie spełnia wymagań określonych w art. 190 ust. 2 albo art. 193 ust. 2, albo ma do niego zastosowanie jedna z podstaw odmowy udzielenia prawa ochronnego, o których mowa w art. 191 ust. 1 lub art. 194 ust. 1, chyba że uprawniony przed wydaniem decyzji stwierdzającej wygaśnięcie prawa ochronnego dokona w regulaminie używania wspólnego znaku towarowego lub regulaminie używania znaku towarowego gwarancyjnego niezbędnych zmian pozwalających na usunięcie niezgodności z tymi przepisami.

2. Przez używanie znaku towarowego, w rozumieniu ust. 1 pkt 1, rozumie się również używanie znaku towarowego:

- 1) różniącego się od znaku, na który udzielono prawa ochronnego, w elementach, które nie zmieniają jego odróżniającego charakteru;
- 2) przez umieszczanie znaku na towarach lub ich opakowaniach wyłącznie dla celów eksportu;
- 3) przez osobę trzecią za zgodą uprawnionego;
- 4) przez osobę upoważnioną do używania wspólnego znaku towarowego lub znaku towarowego gwarancyjnego.

3. Data rozpoczęcia 5-letniego okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, podlega wpisowi w rejestrze znaków towarowych.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Urząd Patentowy, na wniosek każdej osoby wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy.

5. W przypadku wszczęcia postępowania w sprawie o wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy, obowiązek wykazania używania znaku towarowego albo istnienia ważnych powodów usprawiedliwiających nieużywanie znaku spoczywa na uprawnionym z tytułu prawa ochronnego.

Art. 261. 1. Urząd Patentowy oddala wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy w przypadku, o którym mowa w art. 260 ust. 1 pkt 1, jeżeli przed złożeniem tego wniosku rozpoczęło się albo zostało wznowione rzeczywiste używanie znaku.

2. Rozpoczęcie albo wznowienie używania znaku towarowego, po upływie nieprzerwanego 5-letniego okresu jego nieużywania i w okresie 3 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, nie zostanie uwzględnione, jeżeli przygotowania do rozpoczęcia albo wznowienia używania mają miejsce tuż po tym, jak uprawniony dowiedział się, że taki wniosek może być złożony.

3. Nie wydaje się decyzji stwierdzającej wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy z powodu utraty uprawnienia do używania zawartego w nim oznaczenia, o którym mowa w art. 185 ust. 1 pkt 6 i 8–12, jeżeli przed złożeniem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia tego prawa nastąpiło zaniechanie używania oznaczenia w znaku towarowym.

Art. 262. Jeżeli przyczyna wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy dotyczy jedynie części towarów, wygaśnięcie tego prawa odnosi się tylko do tych towarów.

Art. 263. Prawo ochronne na znak towarowy wygasa z dniem złożenia wniosku o stwierdzenie jego wygaśnięcia, z tym że na wniosek strony Urząd Patentowy stwierdza wygaśnięcie tego prawa z dniem, w którym nastąpiło zdarzenie, z którym ustawa wiąże skutek wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy. Datę wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy potwierdza się w decyzji.

Art. 264. Z wnioskiem o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, na podstawie którego zastrzeżone jest starszeństwo znaku towarowego unijnego, można również wystąpić, jeżeli uprawniony zrzekł się tego prawa albo zezwolił na jego wygaśnięcie, pod warunkiem że unieważnienia albo stwierdzenia wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy można było dokonać z chwilą, gdy uprawniony zrzekł się tego prawa albo zezwolił na jego wygaśnięcie. W przypadku uwzględnienia takiego wniosku starszeństwo przestaje wywierać swój skutek.

Art. 265. Prokurator Generalny lub Prezes Urzędu Patentowego może, w interesie publicznym, wystąpić z wnioskiem o unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy albo z wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia tego prawa, albo przystąpić do toczącego się postępowania.

Art. 266. Do stwierdzenia wygaśnięcia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego przepisy art. 260–265 stosuje się odpowiednio, jednakże termin, o którym mowa w art. 260 ust. 1 pkt 1, biegnie od daty publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informacji o uznaniu jego ochrony.

Art. 267. 1. Unieważnienie oraz wygaśnięcie prawa ochronnego na znak towarowy podlega wpisowi w rejestrze znaków towarowych.

2. Wpisu unieważnienia oraz wygaśnięcia w sprawach o których mowa w art. 259 ust. 1 pkt 2 i art. 260 dokonuje się na podstawie prawomocnej decyzji.

Art. 268. 1. Urząd Patentowy przekazuje do Biura Międzynarodowego, w trybie, formie i języku przewidzianych w Porozumieniu lub Protokole, notę o prawomocnej decyzji o unieważnieniu uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego albo stwierdzeniu wygaśnięcia tej ochrony.

2. W uzasadnionych przypadkach, pod rygorem obciążenia kosztami tłumaczenia, Urząd Patentowy może wezwać uprawnionego do międzynarodowego znaku towarowego, do złożenia tłumaczenia poświadczonego dokonanego przez tłumacza przysięgłego wpisanego na listę tłumaczy przysięgłych prowadzoną przez Ministra Sprawiedliwości, wykazu towarów międzynarodowego znaku towarowego objętego notą, o której mowa w ust. 1. Przepis ten stosuje się do odpisów wyroków przesyłanych Urzędowi Patentowemu na podstawie art. 479¹²⁸ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

DZIAŁ VIII

Oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Rozdział 1

Rozpatrywanie wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Art. 269. 1. Wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, może złożyć wnioskodawca w rozumieniu art. 8 rozporządzenia 2023/2411, zwany dalej „wnioskodawcą”.

2. Wnioskodawcą może być również wojewoda albo organ samorządu terytorialnego, właściwy ze względu na teren, do którego odnosi się oznaczenie geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

3. W przypadku, gdy oznaczenie geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych odnosi się do terenu pozostającego we właściwości więcej niż jednego wojewody albo organu samorządu terytorialnego, wyznaczenia dokonuje wspólny dla tych organów organ wyższego stopnia.

4. Wojewoda lub organ samorządu terytorialnego, właściwy ze względu na teren, do którego odnosi się oznaczenie geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych, może udzielić pomocy w przygotowaniu wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego oraz wniosku o zmianę specyfikacji produktu zgodnie z art. 31 rozporządzenia 2023/2411.

Art. 270. 1. Wnioskodawca składa wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych do Urzędu Patentowego za pomocą systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego. Wniosek złożony w inny sposób nie wywołuje skutków prawnych.

2. Wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych składa się zgodnie z wymogami zawartymi w art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2023/2411.

3. Do wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych dołącza się wzory etykiet produktu, jeżeli wnioskodawca w specyfikacji produktu, o której mowa w art. 9 rozporządzenia 2023/2411, zwaną dalej „specyfikacją produktu” lub jednolitym dokumencie, o którym mowa w art. 10 rozporządzenia 2023/2411, zwanym dalej „jednolitym dokumentem”, wskazał, że w odniesieniu do produktu będzie stosowana etykieta.

4. Materiały i dokumenty, o których mowa w ust. 2 i 3, sporządzone w języku obcym wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski.

5. Jeżeli wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2 – 4 Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia w wyznaczonym terminie, stwierdzonych usterek lub braków.

Art. 271. 1. Urząd Patentowy po stwierdzeniu, że wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych spełnia wymogi określone w art. 8 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2023/2411, przekazuje go Radzie.

2. Rada, w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, wydaje opinię o spełnieniu przez wniosek wymogów określonych w art. 6 rozporządzenia 2023/2411.

3. Urząd Patentowy, po uzyskaniu opinii, o której mowa w ust. 2, ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informacje o:

- 1) oznaczeniu geograficznym produktów rzemieślniczych i przemysłowych i rodzaju produktu, dla którego jest ono przeznaczone;
- 2) dacie złożenia wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 3) imieniu i nazwisku lub nazwie wnioskodawcy;
- 4) miejscu zamieszkania wnioskodawcy lub jego siedzibie;
- 5) podaniu do publicznej wiadomości specyfikacji produktu.

Art. 272. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzję o spełnianiu przez wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych wymogów wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej, w przypadku, gdy:

- 1) wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych spełnia wymogi określone w art. 6, art. 8 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 2023/2411 oraz
- 2) po bezskutecznym upływie terminu na wniesienie krajowego sprzeciwu, o którym mowa w art. 15 rozporządzenia 2023/2411, zwanym dalej „krajowym sprzeciwem”, albo
- 3) po uprawomocnieniu się decyzji o oddaleniu krajowego sprzeciwu.

2. Po uprawomocnieniu się decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy przekazuje niezwłocznie wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych do Urzędu Unii Europejskiej do spraw Własności Intelektualnej, o którym mowa w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 154 z 16.06.2017, str. 1 i Dz. Urz. UE L 2023/2411 z 27.10.2023, s. 1), zwanego dalej „EUIPO”.

3. Urząd Patentowy wydaje decyzję stwierdzającą niespełnienie przez wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych wymogów wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej w przypadku, gdy wniosek o rejestrację

oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych nie spełnia wymogów określonych w art. 6, art. 8 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2023/2411 lub po uprawomocnieniu się decyzji o uwzględnieniu krajowego sprzeciwu.

4. Urząd Patentowy publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informację o decyzji w sprawie wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych. W przypadku decyzji, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy udostępnia specyfikację produktu na stronie internetowej Urzędu Patentowego.

Art. 273. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 4 rozporządzenia 2023/2411, Urząd Patentowy, na wezwanie EUIPO, przekazuje informacje uzupełniające.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 23 ust. 6 rozporządzenia 2023/2411, Urząd Patentowy, na wezwanie EUIPO, uzupełnia lub poprawia wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, Urząd Patentowy może wezwać wnioskodawcę, w drodze postanowienia, do uzupełnienia lub poprawienia w wyznaczonym terminie wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, lub dostarczenia informacji uzupełniających.

4. W przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/1956 z dnia 29 września 2025 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych (Dz. Urz. UE L 2025/1956 z 28.11.2025 r., s. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2025/1956”, Urząd Patentowy aktualizuje jednolity dokument, ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o wprowadzonych zmianach i podaje do publicznej wiadomości zmienioną specyfikację produktu.

5. W przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2025/1956, Urząd Patentowy może przeprowadzić ponowną procedurę krajowego sprzeciwu. Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o wprowadzonych zmianach i podaje do publicznej wiadomości zmienioną specyfikację produktu. Art. 274 - 283 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 2

Krajowy sprzeciw

Art. 274. 1. Krajowy sprzeciw wnosi się do Urzędu Patentowego w terminie trzech miesięcy od daty ogłoszenia informacji, o której mowa w art. 271 ust. 3. Termin do wniesienia krajowego sprzeciwu nie podlega przywróceniu. Krajowy sprzeciw uważa się za wniesiony w dniu, w którym wpłynął do Urzędu Patentowego.

2. Krajowy sprzeciw wnosi osoba, o której mowa w art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2023/2411, zwana dalej „wnoszącym krajowy sprzeciw”, w przypadku, gdy zachodzi co najmniej jedna z przesłanek, o których mowa w art. 15 ust. 3 rozporządzenia 2023/2411.

3. Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o wniesieniu krajowego sprzeciwu.

Art. 275. Stronami postępowania w sprawie krajowego sprzeciwu są wnioskodawca i wnoszący krajowy sprzeciw.

Art. 276. 1. Krajowy sprzeciw zawiera:

- 1) oznaczenie stron;
- 2) wskazanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, wobec którego krajowy sprzeciw jest wnoszony;
- 3) wskazanie podstawy prawnej i zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów na ich poparcie, w tym wskazanie uzasadnionego interesu wnoszącego krajowy sprzeciw;
- 4) określenie zakresu krajowego sprzeciwu;
- 5) podpis wnoszącego krajowy sprzeciw albo pełnomocnika.

2. Do krajowego sprzeciwu dołącza się:

- 1) pełnomocnictwo, jeżeli wnoszący krajowy sprzeciw ustanowił pełnomocnika;
- 2) dowód uiszczenia opłaty od krajowego sprzeciwu.

3. Krajowy sprzeciw wnosi się wraz z odpisem dla strony przeciwnej.

4. W przypadku krajowego sprzeciwu wniesionego w postaci elektronicznej odpisu nie dołącza się, chyba że wnioskodawca nie stosuje środków komunikacji elektronicznej do odbioru pism. W uzasadnionym przypadku Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do złożenia odpisu w postaci papierowej w wyznaczonym terminie.

5. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski. W przypadku braku tłumaczenia tych dokumentów Urząd Patentowy wzywa, pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

Art. 277. Do rozpatrzenia krajowego sprzeciwu Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

Art. 278. 1. Urząd Patentowy pozostawia krajowy sprzeciw bez rozpoznania w przypadku, gdy został wniesiony po terminie.

2. Jeżeli krajowy sprzeciw nie spełnia wymogów określonych w art. 276, Urząd Patentowy wzywa wnoszącego krajowy sprzeciw, w drodze postanowienia, pod rygorem pozostawienia krajowego sprzeciwu bez rozpoznania, do usunięcia w wyznaczonym terminie, stwierdzonych usterek lub braków.

Art. 279. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie zawiadamia wnioskodawcę o wniesieniu krajowego sprzeciwu i wzywa strony do ugodowego rozstrzygnięcia sporu w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia.

2. Termin, o którym mowa w ust. 1, może zostać jednokrotnie przedłużony o kolejne trzy miesiące, na zgodny wniosek stron.

3. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 albo 2, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę do udzielenia odpowiedzi na krajowy sprzeciw w wyznaczonym terminie.

4. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 3, Urząd Patentowy wydaje decyzję o uznaniu krajowego sprzeciwu za zasadny.

Art. 280. Urząd Patentowy przekazuje Radzie krajowy sprzeciw wraz z odpowiedzią na sprzeciw w celu zasięgnięcia opinii. Przepis art. 271 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 281. 1. Urząd Patentowy, po uzyskaniu opinii Rady:

- 1) wydaje decyzję o uznaniu krajowego sprzeciwu za zasadny;
- 2) wydaje decyzję o oddaleniu krajowego sprzeciwu;
- 3) wzywa strony do złożenia, w wyznaczonym terminie, wspólnego wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych – w przypadku, gdy z opinii, o której mowa w art. 280, wynika, że wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych i krajowy sprzeciw są zasadne.

2. W przypadku niezłożenia w wyznaczonym terminie, wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, Urząd Patentowy umarza postępowanie w sprawie krajowego sprzeciwu i wydaje decyzję stwierdzającą niespełnienie przez wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych wymogów wskazanych w przepisach prawa Unii Europejskiej.

3. Do kosztów postępowania stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące w postępowaniu cywilnym, przy czym koszty znosi się pomiędzy stronami również w przypadku umorzenia postępowania w sprawie krajowego sprzeciwu.

Art. 282. Urząd Patentowy jest organem właściwym w sprawach, o których mowa w art. 25 ust. 2 oraz art. 27 ust. 1 rozporządzenia 2023/2411.

Art. 283. Wojewoda lub organ samorządu terytorialnego, właściwy ze względu na teren, do którego odnosi się oznaczenie geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych, może udzielić pomocy w przygotowaniu krajowego sprzeciwu oraz przygotowaniu zawiadomienia zawierającego uwagi, o którym mowa w art. 27 ust. 1 rozporządzenia 2023/2411.

Art. 284. W przypadku, o którym mowa w art. 16 ust. 15 rozporządzenia 2025/1956, Urząd Patentowy może przeprowadzić ponowną procedurę krajowego sprzeciwu. Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” informację o wprowadzonych zmianach i podaje do publicznej wiadomości zmienioną specyfikację produktu. Art. 274 - 283 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 3

Tymczasowa ochrona krajowa oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Art. 285. 1. Z dniem przekazania wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych do EUIPO, oznaczenie geograficzne podlega tymczasowej ochronie krajowej oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, zwanej dalej „tymczasową ochroną krajową”, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Urząd Patentowy publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informację o oznaczeniach geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych tymczasową ochroną krajową.

3. Tymczasowa ochrona krajowa ustaje z dniem, o którym mowa w art. 18 ust. 2 rozporządzenia 2023/2411.

Art. 286. Producent w rozumieniu art. 4 pkt 2 rozporządzenia 2023/2411, zwany dalej „producentem”, ma prawo używania oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętego tymczasową ochroną krajową, zgodnie z wymaganiami zawartymi w specyfikacji tego produktu.

Art. 287. Do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych tymczasową ochroną krajową, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się art. 40 rozporządzenia 2023/2411.

Rozdział 4

Zmiana specyfikacji produktu oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Art. 288. Urząd Patentowy rozpatruje wniosek o zmianę specyfikacji produktu:

- 1) unijną – w zakresie określonym w art. 31 ust. 3 i 4 rozporządzenia 2023/2411;
 - 2) standardową – w rozumieniu art. 31 ust. 5 rozporządzenia 2023/2411;
 - 3) tymczasową – w rozumieniu art. 31 ust. 6 rozporządzenia 2023/2411
- złożony przez podmiot, o którym mowa w art. 31 ust. 1 rozporządzenia 2023/2411.

Art. 289. Wniosek o zmianę standardową lub zmianę tymczasową specyfikacji produktu oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, o którym mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia 2025/1956, składa się w Urzędzie Patentowym.

Art. 290. 1. Wniosek o zmianę standardową lub zmianę tymczasową specyfikacji produktu oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych składa się zgodnie z wymogami zawartymi w art. 19 ust. 3 rozporządzenia 2025/1956.

2. Do wniosku o zmianę standardową lub zmianę tymczasową specyfikacji produktu oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych dołącza się:

- 1) pełnomocnictwo, jeżeli wnioskodawca ustanowił pełnomocnika;
- 2) dowód uiszczenia opłaty od wniosku o zmianę standardową lub tymczasową specyfikacji produktu.

3. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski. W przypadku braku tłumaczenia tych dokumentów Urząd Patentowy wzywa, pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

Art. 291. Jeżeli wniosek o zmianę standardową lub zmianę tymczasową specyfikacji produktu oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych nie spełnia wymogów określonych w art. 290, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia w wyznaczonym terminie, stwierdzonych usterek lub braków.

Art. 292. 1. Urząd Patentowy ogłasza w „Biuletynie Urzędu Patentowego” o złożeniu wniosku o zmianę unijną, zmianę standardową lub zmianę tymczasową specyfikacji produktu.

2. Sprzeciw od wniosku o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu wnosi się do Urzędu Patentowego w terminie trzech miesięcy od daty ogłoszenia informacji, o której mowa w ust. 1. Do sprzeciwu od wniosku o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu przepisy art. 274 ust. 1 - art. 283 stosuje się odpowiednio.

Art. 293. 1. Urząd Patentowy, po uzyskaniu opinii Rady, w przypadku wniosku o zmianę unijną specyfikacji produktu wydaje decyzję o:

- 1) uznaniu wniosku o zmianę specyfikacji produktu za zasadny;
- 2) oddaleniu wniosku o zmianę specyfikacji produktu.

2. Po uprawomocnieniu się decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, Urząd Patentowy przekazuje niezwłocznie wniosek o zmianę unijną specyfikacji produktu EUIPO. W przypadku, o którym mowa w art. 18 ust. 4 rozporządzenia 2025/1956, Urząd Patentowy aktualizuje specyfikację produktu.

Art. 294. 1. Urząd Patentowy, po uzyskaniu opinii Rady, w przypadku wniosku o zmianę standardową lub tymczasową specyfikacji produktu wydaje decyzję o:

- 1) zatwierdzeniu zmiany standardowej lub tymczasowej specyfikacji produktu;
- 2) odmowie zatwierdzenia zmiany standardowej lub tymczasowej specyfikacji produktu.

2. W przypadku zmiany tymczasowej specyfikacji produktu Urząd Patentowy określa czas jej obowiązywania.

3. Urząd Patentowy publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informację o zatwierdzeniu zmiany standardowej lub tymczasowej specyfikacji produktu.

4. Po zatwierdzeniu zmian w specyfikacji, o których mowa w ust. 1, Urząd Patentowy aktualizuje specyfikację produktu, publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informację o zatwierdzeniu zmiany standardowej lub tymczasowej specyfikacji produktu i podaje do publicznej wiadomości zmienioną specyfikację produktu.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Urząd Patentowy powiadamia EUIPO o zatwierdzonej zmianie standardowej lub tymczasowej produktu, w sposób określony odpowiednio w art. 23 lub 24 rozporządzenia 2025/1956.

Rozdział 5

Unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Art. 295. Urząd Patentowy rozpatruje wniosek o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych w zakresie, o którym mowa w art. 32 rozporządzenia 2023/2411.

Art. 296. Osoba, o której mowa w art. 25 ust. 8 rozporządzenia 2025/1956, składa wniosek o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych w Urzędzie Patentowym.

Art. 297. 1. Wniosek o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych składa się zgodnie z wymogami zawartymi w art. 25 ust. 1 rozporządzenia 2025/1956.

2. Do wniosku o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych dołącza się:

- 1) pełnomocnictwo, jeżeli wnioskodawca ustanowił pełnomocnika;
- 2) dowód uiszczenia opłaty od wniosku o unieważnienie.

3. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski. W przypadku braku tłumaczenia tych dokumentów Urząd Patentowy wzywa, pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

Art. 298. Jeżeli wniosek o unieważnienie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych nie spełnia wymogów określonych w art. 297, Urząd

Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia w wyznaczonym terminie, stwierdzonych usterek lub braków.

Art. 299. 1. Urząd Patentowy niezwłocznie zawiadamia wnioskodawcę w imieniu, którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne o wniosku o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Art. 277, art. 279-280 i art. 281 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Urząd Patentowy, po uzyskaniu opinii Rady, wydaje decyzję o:

- 1) uznaniu wniosku o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych za zasadny;
- 2) oddaleniu wniosku o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

3. Po uprawomocnieniu się decyzji, o której mowa w ust. 2 pkt 1, Urząd Patentowy przekazuje niezwłocznie wniosek o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych EUIPO.

Art. 300. W przypadkach, o których mowa w art. 32 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2023/2411 wniosek o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych może być złożony również przez Prezesa Urzędu Patentowego. Art. 295- art. 299 stosuje się odpowiednio.

Art. 301. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 25 ust. 9 rozporządzenia 2025/1956, Urząd Patentowy po stwierdzeniu, że wniosek o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych spełnia wymogi określone w art. 25 ust. 1 rozporządzenia 2025/1956, przekazuje go niezwłocznie EUIPO.

2. Jeżeli wniosek o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych nie spełnia wymogów określonych w art. 25 ust. 1 rozporządzenia 2025/1956, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia w wyznaczonym terminie, stwierdzonych usterek lub braków.

Rozdział 6

Kontrola oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Oddział 1

Organ kontroli

Art. 302. 1. Organem właściwym w sprawie kontroli oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, o której mowa w art. 49 rozporządzenia 2023/2411, jest Inspekcja Handlowa, o której mowa w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229 i 1826).

2. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej:

- 1) przyjmuje oświadczenia własne producentów, o których mowa w art. 51 ust. 2 rozporządzenia 2023/2411, zwane dalej „oświadczeniami własnymi” i wydaje decyzje w sprawie poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 2) przeprowadza kontrole zgodności produktu objętego oznaczeniem geograficznym produktów rzemieślniczych i przemysłowych, którego dotyczy oświadczenie własne producenta, ze specyfikacją produktu, na podstawie art. 51 ust. 5 rozporządzenia 2023/2411;
- 3) monitoruje używanie oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w zakresie wnikającym z art. 54 rozporządzenia 2023/2411, w tym prowadzi rozeznanie rynku i przeprowadza kontrole produktów objętych oznaczeniem geograficznym produktów rzemieślniczych i przemysłowych oferowanych do sprzedaży.

3. W zakresie, o którym mowa w ust. 2, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatruje wnioski o udzielenie wzajemnej pomocy, o których mowa w art. 62 rozporządzenia 2023/2411 oraz wyraża zgodę, o której mowa w art. 33 ust. 7 rozporządzenia 2025/1956, na udział organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej w kontroli.

4. W zakresie, o którym mowa w ust. 2, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów składa Komisji Europejskiej sprawozdanie, o którym mowa w art. 71 ust. 1 rozporządzenia 2023/2411.

Oddział 2

Wydawanie poświadczeń zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Art. 303. 1. Przed wprowadzeniem produktu do obrotu producent, składa oświadczenie własne.

2. Oświadczenie własne składa się do wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej właściwego ze względu na siedzibę, miejsce prowadzenia działalności albo miejsce zamieszkania producenta.

3. Złożenie oświadczenia własnego jest równoważne ze złożeniem przez producenta żądania wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie wydania poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

4. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej w sposób wskazany w ust. 1, oświadczenie własne składa się do Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej.

Art. 304. 1. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej weryfikuje:

- 1) kompletność i spójność informacji zawartych w oświadczeniu własnym;
- 2) zgodność informacji zawartych w oświadczeniu własnym ze specyfikacją produktu.

2. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może wystąpić do Urzędu Patentowego z wnioskiem o zajęcie stanowiska w sprawie zasadności wydania poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Urząd Patentowy przed zajęciem stanowiska może zasięgnąć opinii Rady.

Art. 305. Do czasu wydania przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej decyzji w sprawie poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, producent może wprowadzić poprawki w oświadczeniu własnym w celu usunięcia oczywistych pomyłek lub niespójności.

Art. 306.1. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej wydaje decyzję w sprawie poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia własnego albo od jego uzupełnienia lub skorygowania przez producenta.

2. Do terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się okresu na zajęcie stanowiska, o którym mowa w art. 304 ust. 2.

Art. 307. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej wydaje decyzję o odmowie poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, jeżeli:

- 1) informacje zawarte w oświadczeniu własnym są niespójne i niekompletne, lub
- 2) informacje zawarte w oświadczeniu własnym nie są zgodne ze specyfikacją produktu lub
- 3) stanowisko Urzędu Patentowego, o którym mowa w art. 304 ust. 2, jest negatywne.

Art. 308. 1. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej wydaje decyzje o poświadczeniu zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, jeżeli informacje w zawarte w oświadczeniu własnym są:

- 1) kompletne i spójne, oraz
- 2) zgodne ze specyfikacją produktu.

2. Poświadczenie zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych jest wydawane na okres trzech lat.

Art. 309. Po upływie terminu, o którym mowa w art. 308 ust. 2, producent ponownie składa oświadczenie własne w celu potwierdzenia dalszej zgodności produktu ze specyfikacją produktu. Przepisy art. 303- 308 stosuje się odpowiednio.

Art. 310. Poświadczenie zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych oprócz elementów określonych w art. 107 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, zawiera także:

- 1) oznaczenie identyfikujące oświadczenie własne;
- 2) nazwę chronioną jako oznaczenie geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 3) numer i datę rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 4) rodzaj produktu;
- 5) termin ważności poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

Art. 311. W przypadku gdy w wyniku kontroli zostanie stwierdzone, że produkt nie jest zgodny ze specyfikacją tego produktu, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej wydaje decyzję o cofnięciu poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

Art. 312. Od decyzji wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej, o których mowa w art. 307, art. 308 ust. 1 i art. 311, przysługuje odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Art. 313. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nie później niż w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w art. 308 ust. 1 i art. 311, przekazuje Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jej elektroniczne odwzorowanie.

Art. 314.1. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podaje do publicznej wiadomości informacje o poświadczeniach zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, obejmujące:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę producenta;
- 2) miejsce zamieszkania lub siedzibę producenta;
- 3) znaczenie identyfikujące oświadczenie własne;
- 4) nazwę chronioną jako oznaczenie geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 5) numer i datę rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 6) rodzaj produktu;
- 7) termin ważności poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 8) informację o ważności poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

2. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w celu realizacji zadania udostępnienia informacji o poświadczeniach zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, jest administratorem tych danych.

Art. 315. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym oddziale do postępowania stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Oddział 3

Postępowanie kontrolne

Art. 316. 1. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, bez wszczynania kontroli, może prowadzić rozeznanie rynku w celu zebrania informacji niezbędnych:

- 1) do dokonania analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa lub wszczęcia kontroli, w szczególności informacji dotyczących produktu, sprzedawcy lub producenta;
- 2) w związku z wnioskiem właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o udzielenie wzajemnej pomocy wystosowanego zgodnie z przepisami sekcji 10 rozporządzenia 2025/1956.

2. Czynności w ramach rozeznania rynku przeprowadza inspektor Inspekcji Handlowej na podstawie legitymacji służbowej oraz upoważnienia, okazywanych na żądanie producenta albo sprzedawcy objętych tymi czynnościami.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) oznaczenie organu wydającego upoważnienie;
- 2) podstawę prawną do wykonywania rozeznania rynku;
- 3) datę i miejsce wystawienia upoważnienia;
- 4) imię i nazwisko inspektora oraz numer jego legitymacji służbowej;
- 5) podpis osoby udzielającej upoważnienia, z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji.

4. Czynności w ramach rozeznania rynku mogą być przeprowadzane przy pomocy narzędzi teleinformatycznych lub utrwalane w postaci zdjęć.

5. Ustalenia z czynności dokonywanych w ramach rozeznania rynku dokumentuje się w formie notatki służbowej.

Art. 317.1. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej prowadzi kontrole u sprzedawców i producentów, zwanymi dalej "kontrolowanymi", jeżeli na podstawie analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa uzna za zasadne podjęcie działań w zakresie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1, prowadzone są w zakresie ustalenia, czy:

- 1) producent posiada poświadczenie zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego;
- 2) produkt, jest zgodny ze specyfikacją tego produktu;
- 3) doszło do naruszenia ochrony oznaczenia geograficznego, o której mowa w art. 40 rozporządzenia 2023/2411.

3. Kontrole, o których mowa w ust. 1, mogą być prowadzone jako kontrole planowe i nieplanowane.

4. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może także prowadzić kontrolę, jeżeli jest to niezbędne w związku z wnioskiem właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o udzielenie wzajemnej pomocy, o którym mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia 2025/1956.

Art. 318. 1. Kontrolę wszczyna i prowadzi inspektor Inspekcji Handlowej po okazaniu kontrolowanemu lub osobie przez niego upoważnionej legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli wydanego przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej.

2. W przypadku wydania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zgody na udział organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej w kontroli, upoważnienie do udziału w kontroli wydaje wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Zakres upoważnienia określa się zgodnie z art. 34 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2025/1956.

Art. 319. W toku kontroli, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli, inspektor Inspekcji Handlowej może wystąpić do Urzędu Patentowego z wnioskiem o zajęcie stanowiska. Urząd Patentowy, przed zajęciem stanowiska, może zasięgnąć opinii Rady.

Art. 320. Producent lub sprzedawca będący w posiadaniu produktów lub dokumentów objętych zakresem kontroli przeprowadzanej u kontrolowanego jest obowiązany, na żądanie inspektora Inspekcji Handlowej, do ich udostępnienia.

Art. 321. 1. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może zwrócić się do właściwego ze względu na miejsce prowadzenia czynności kontrolnych komendanta Policji o udzielenie pomocy, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że w toku czynności kontrolnych inspektor Inspekcji Handlowej natrafi na opór, który utrudni lub uniemożliwi mu wykonywanie tych czynności.

2. Komendant Policji, o którym mowa w ust. 1, zapewnia pomoc przy przeprowadzeniu kontroli.

3. Z pisemnym wnioskiem o udzielenie pomocy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej występuje do komendanta Policji, o którym mowa w ust. 1, co najmniej 7 dni przed dniem przeprowadzenia czynności kontrolnych.

4. W pilnych przypadkach, jeżeli istnieje poważne zagrożenie dla życia, zdrowia ludzkiego lub bezpieczeństwa i porządku publicznego w miejscu przeprowadzania czynności

kontrolnych albo uzasadnione podejrzenie wystąpienia takiego zagrożenia, albo w toku wykonywania czynności kontrolnych inspektor Inspekcji Handlowej natrafił na opór, który utrudnia lub uniemożliwia mu wykonywanie tych czynności, wniosek, o którym mowa w ust. 3, może być złożony ustnie, bez zachowania określonego w ust. 3 terminu, po okazaniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz legitymacji służbowej kontrolującego. W takim przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, nie później niż w terminie 3 dni od dnia zakończenia czynności kontrolnych, przekazuje na piśmie potwierdzenie złożonego ustnie wniosku.

5. Pomoc udzielana przez komendanta Policji, o którym mowa w ust. 1, polega na umożliwieniu przeprowadzenia kontroli, w szczególności przez zapewnienie porządku w miejscu jej przeprowadzania oraz osobistego bezpieczeństwa osób obecnych w miejscu jej przeprowadzania, a także ustalenie tożsamości osób.

6. Koszty poniesione przez Policję z tytułu udzielonej pomocy przy wykonywaniu czynności kontrolnych ponosi wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Koszty te ustala się, na wniosek komendanta Policji, w wysokości 1,5% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za poprzedni miesiąc, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz U. z 2026 r. poz. 38, 176, 331 i 340), za każdy przypadek udzielenia pomocy.

Art. 322. 1. Próbkę produktów pobiera się w celu ustalenia czy produkt jest zgodny ze specyfikacją tego produktu.

2. Próbkę produktów pobiera się nieodpłatnie.

Art. 323. 1. W przypadku kontroli produktów oferowanych do sprzedaży w handlu elektronicznym kontrola lub poszczególne czynności kontrolne mogą być przeprowadzone w sposób zdalny za pośrednictwem operatora w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366, 820 i 1456) lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2024 r. poz. 1513).

2. Zgoda, o której mowa w art. 51 ust. 3a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480), nie jest wymagana, w przypadku gdy kontrola jest prowadzona zgodnie z przepisami niniejszego oddziału.

3. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli w sposób zdalny oraz legitymacja służbowa są okazywane kontrolowanemu przed podjęciem czynności kontrolnych.

4. W przypadku gdy co najmniej dwie próby nawiązania kontaktu z kontrolowanym za pomocą środków komunikacji elektronicznej okażą się nieskuteczne albo z innych powodów nie ma możliwości wypełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 2 i art. 326 ust. 2 i 3, za pomocą tych środków, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli w sposób zdalny doręcza się za pośrednictwem operatora pocztowego wraz z informacją, że legitymacja zostanie okazana kontrolowanemu, na jego żądanie, w siedzibie wojewódzkiego inspektoratu Inspekcji Handlowej.

Art. 324. 1. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może zażądać od kontrolowanego, który oferuje produkt w handlu elektronicznym, nieodpłatnego dostarczenia tego produktu, w ilościach niezbędnych do przeprowadzenia badań w celu ustalenia, czy produkt jest zgodny ze specyfikacją tego produktu.

2. Kontrolowany ma obowiązek dołożenia należytych starań, aby zabezpieczyć produkt na czas transportu w sposób uniemożliwiający zmianę jakości lub cech charakterystycznych produktu.

Art. 325. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może dokonać zakupu kontrolnego produktu oferowanego do sprzedaży w handlu elektronicznym, w ilościach niezbędnych do przeprowadzenia badań w celu ustalenia, czy produkt jest zgodny ze specyfikacją tego produktu.

Art. 326. 1. Jeżeli kontrola prowadzona w sposób zdalny obejmuje dokonanie zakupu kontrolnego, czynność ta rozpoczyna kontrolę.

2. W przypadku gdy produkt pozyskany w ramach zakupu kontrolnego nie zostanie zakwalifikowany jako próbka produktu, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli w sposób zdalny oraz legitymacja służbowa są okazywane kontrolowanemu w terminie 7 dni od dnia sporządzenia protokołu oględzin.

3. W przypadku gdy produkt pozyskany w ramach zakupu kontrolnego zostanie zakwalifikowany jako próbka, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli w sposób zdalny oraz legitymacja służbowa są okazywane kontrolowanemu w terminie 7 dni od dnia sporządzenia przez organ sprawozdania z badań organoleptycznych albo otrzymania przez organ sprawozdania z badań laboratoryjnych.

4. Równocześnie z okazaniem kontrolowanemu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli w sposób zdalny oraz legitymacji służbowej jest mu doręczany protokół oględzin, a jeżeli produkt został zakwalifikowany jako próbka, jest mu doręczane także sprawozdanie z badań organoleptycznych albo sprawozdanie z badań laboratoryjnych.

5. Okresu po dokonaniu zakupu kontrolnego a przed okazaniem kontrolowanemu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli w sposób zdalny oraz legitymacji służbowej nie wlicza się do czasu trwania kontroli.

Art. 327. 1. Zakup kontrolny jest dokonywany przez zamówienie składane przez inspektora Inspekcji Handlowej za pośrednictwem operatora pocztowego lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej na adres uniemożliwiający ustalenie organu dokonującego zakupu.

2. W celu zapewnienia anonimowości inspektor Inspekcji Handlowej jest uprawniony do posługiwania się innym imieniem i nazwiskiem niż rzeczywiste imię i nazwisko oraz innym adresem zamieszkania niż rzeczywisty adres zamieszkania, a także innym adresem poczty elektronicznej niż służbowy adres poczty elektronicznej, którego login nie ujawnia tożsamości inspektora Inspekcji Handlowej.

3. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej prowadzi bazę imion i nazwisk, adresów zamieszkania oraz adresów poczty elektronicznej, spośród których losowo są wybierane imię i nazwisko, adres zamieszkania oraz adres poczty elektronicznej, o których mowa w ust. 2.

Art. 328. 1. Przebieg zakupu kontrolnego jest utrwalany za pośrednictwem urządzenia rejestrującego obraz lub dźwięk w zależności od formy dokonania sprzedaży w handlu elektronicznym.

2. Obraz lub dźwięk są rejestrowane w sposób umożliwiający identyfikację danych kontrolowanego oraz nabywanego produktu.

3. W celu identyfikacji kontrolowanego są gromadzone jego następujące dane:

- 1) nazwa lub firma albo imię i nazwisko;
- 2) adres prowadzenia działalności i adres siedziby;
- 3) adres strony internetowej i adres poczty elektronicznej – w przypadku gdy zakup kontrolny jest dokonywany za pośrednictwem tej strony;
- 4) numer telefonu – w przypadku gdy zakup kontrolny jest dokonywany za pośrednictwem tego urządzenia;

5) identyfikator kontrolowanego w innych środkach komunikacji na odległość, za których pośrednictwem jest dokonywany zakup kontrolny.

4. Utrwalony obraz lub dźwięk stanowią załącznik do protokołu kontroli.

Art. 329. 1. Produkt pozyskany podczas kontroli prowadzonej w sposób zdalny, w tym przez zakup kontrolny, jest poddawany oględzinom.

2. Jeżeli w wyniku oględzin wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej stwierdzi, że:

- 1) otrzymał produkt żądany zgodnie z art. 324 ust. 1 albo produkt zamówiony w ramach zakupu kontrolnego oraz
- 2) stan produktu umożliwia poddanie go badaniom organoleptycznym lub badaniom laboratoryjnym

– kwalifikuje go jako próbkę produktu.

3. Jeżeli w wyniku oględzin wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej stwierdzi, że produkt nie spełnia warunków określonych w ust. 2, nie kwalifikuje go jako próbki produktu oraz:

- 1) ponownie zwraca się do kontrolowanego z żądaniem, o którym mowa w art. 324 ust. 1, albo
- 2) kończy kontrolę, jeżeli produkt został pozyskany w ramach zakupu kontrolnego.

4. Z oględzin produktu i kwalifikacji próbki produktu sporządza się protokół oględzin, który zawiera:

- 1) imię i nazwisko, stanowisko służbowe i numer legitymacji służbowej inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzającego oględziny;
- 2) numer i datę upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz wzmiankę o jego zmianach;
- 3) datę żądania, o którym mowa w art. 324 ust. 1, albo datę zamówienia, o którym mowa w art. 327 ust. 1, a także datę otrzymania produktu;
- 4) identyfikację produktu;
- 5) ustalenie, czy produkt jest produktem żądanym zgodnie z art. 324 ust. 1 albo produktem zamówionym w ramach zakupu kontrolnego;
- 6) ustalenie, czy produkt kwalifikuje się jako próbka;
- 7) uwagi i podpis inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzającego oględziny;
- 8) wykaz załączników dotyczących produktu i przebiegu jego oględzin.

5. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej poddaje próbkę produktu badaniom organoleptycznym albo zleca przeprowadzenie jej badań laboratoryjnych.

6. Z badań, o których mowa w ust. 5, jest sporządzane sprawozdanie z badań.

Art. 330. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli w sposób zdalny zawiera także imię i nazwisko, o których mowa w art. 327 ust. 2, jeżeli kontrola obejmuje dokonanie zakupu kontrolnego.

Art. 331. 1. Produkt pozyskany w ramach zakupu kontrolnego podlega zwrotowi:

- 1) po zakończeniu kontroli, jeżeli jest możliwy do użytku zgodnego z przeznaczeniem, z uwzględnieniem art. 332 ust. 1 pkt 2;
- 2) w przypadku gdy produkt pozyskany w ramach zakupu kontrolnego nie został zakwalifikowany jako próbka.

2. Producent lub sprzedawca, od którego nabyto produkt w ramach zakupu kontrolnego, jest obowiązany do przyjęcia zwracanego produktu oraz zwrotu zapłaty za zwracany produkt.

3. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej rozstrzyga o obowiązku przyjęcia zwracanego produktu oraz zwrotu zapłaty za zwracany produkt, w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

4. W przypadku odmowy przyjęcia zwracanego produktu podlega on utylizacji albo może być przedmiotem:

- 1) nieodpłatnego przekazania lub darowizny na rzecz jednostek sektora finansów publicznych lub państwowych osób prawnych, które nie są jednostkami sektora finansów publicznych;
- 2) darowizny na rzecz jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 1043, z późn. zm.⁶⁾), niebędących jednostkami sektora finansów publicznych, oraz fundacji lub organizacji pożytku publicznego, które prowadzą działalność charytatywną, opiekuńczą, kulturalną, leczniczą, oświatową, naukową, badawczo-rozwojową, wychowawczą, sportową lub turystyczną, z przeznaczeniem na realizację ich celów statutowych.

5. Producent lub sprzedawca, od którego nabyto produkt w ramach zakupu kontrolnego, ponosi koszty utylizacji produktu w przypadku, o którym mowa w ust. 4, jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że produkt jest niezgodny ze specyfikacją tego produktu. W przypadku gdy przeprowadzone badania wykazały, że produkt jest zgodny ze specyfikacją tego produktu, koszty utylizacji produktu są ponoszone z budżetu państwa. Kwota stanowiąca

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 1160 i 1837 oraz z 2026 r. poz. 187, 203, 451 i 504.

równowartość kosztów utylizacji produktu podlega ściągnięciu na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

6. W przypadku nieuiszczenia w terminie zwrotu zapłaty za zwracany produkt, w tym w przypadku określonym w ust. 4, kwota stanowiąca równowartość zwrotu zapłaty za zwracany produkt podlega ściągnięciu na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

7. Kwoty, o których mowa w ust. 5 i 6, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 332. 1. W przypadku ustalenia, w tym w toku kontroli, okoliczności wskazujących na popełnienie przestępstwa określonego w art. 472, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej niezwłocznie:

- 1) wydaje postanowienie o zabezpieczeniu, oraz
- 2) informuje na piśmie właściwe organy ścigania oraz ustala sposób postępowania z pobranymi próbkami lub produktami zakwalifikowanymi jako próbki albo ich pozostałościami.

2. Wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej może upoważnić inspektora Inspekcji Handlowej do wydania w jego imieniu postanowienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, przysługuje zażalenie.

4. Postanowienie o zabezpieczeniu wydaje się na okres 60 dni.

5. Zabezpieczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, wygasa z dniem otrzymania przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej informacji o zabezpieczeniu produktów:

- 1) przez organy ścigania, albo
- 2) dla celu dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 466.

Art. 333. Na wniosek osób, o których mowa w art. 466, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej przekazuje informacje o wynikach kontroli obejmujące:

- 1) dane identyfikujące kontrolowanego;
- 2) dane identyfikujące producenta;
- 3) dane identyfikujące produkt;
- 4) miejsce (adres) przeprowadzonej kontroli;
- 5) ustalenia kontroli

– z pominięciem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa i innych informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 334. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszą ustawą do postępowania kontrolnego stosuje się art. 13 ust. 2 i 3, art. 15, art. 16 ust. 1-3 i ust. 5, art. 17, art. 20-art. 22a, art. 26a, art. 27 ust. 2-4, art. 28 - art. 30 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej.

2. Do trybu pobierania i badania próbek produktów stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia, o którym mowa w art. 31 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej.

3. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do kontroli przeprowadzanych u sprzedawcy lub producenta będącego przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców stosuje się przepisy rozdziału 5 tej ustawy, z wyjątkiem art. 48 tej ustawy.

4. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do kontroli przeprowadzanych u sprzedawcy lub producenta nie będącego przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 tej ustawy, dotyczące mikroprzedsiębiorców, z tym, że:

- 1) nie stosuje się art. 51, art. 55a, art. 57 i art. 60 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców;
- 2) kontrola lub poszczególne czynności kontrolne u sprzedawcy lub producenta mogą być przeprowadzane:
 - a) za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366, 820 i 1456), lub
 - b) jeśli kontrolowany wyrazi zgodę – z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2024 r. poz. 1513) lub w siedzibie wojewódzkiego inspektoratu Inspekcji Handlowej;
- 3) w przypadku producentów posiadających poświadczenie zezwolenia na stosowanie oznaczeń geograficznych i jeżeli jest to konieczne do ustalenia zgodności produktu ze specyfikacją produktu, czynności kontrolne przeprowadza się w miejscu produkcji, w tym także miejscu będącym miejscem zamieszkania producenta:
 - a) po uprzednim zawiadomieniu o zamiarze przeprowadzenia czynności kontrolnych w miejscu produkcji oraz
 - b) w obecności funkcjonariusza Policji;
- 4) w przypadku nieobecności producenta lub jego przedstawiciela w czasie przeprowadzenia czynności kontrolnych w miejscu, o którym mowa w pkt 4, czynności przeprowadza się

w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę.

Rozdział 7

Rada do spraw Oznaczeń Geograficznych Produktów Rzemieślniczych i Przemysłowych

Art. 335. 1. Organem opiniodawczo-doradczym Urzędu Patentowego w sprawach rejestracji oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych jest Rada do spraw Oznaczeń Geograficznych Produktów Rzemieślniczych i Przemysłowych.

2. Członków Rady powołuje i odwołuje Prezes Urzędu Patentowego.

3. Rada działa na podstawie regulaminu uchwalonego przez siebie i zatwierzonego przez Prezesa Urzędu Patentowego.

4. W skład Rady wchodzi:

- 1) przewodniczący Rady – Prezes Urzędu Patentowego albo upoważniona przez niego osoba;
- 2) sześciu członków Rady – powołanych spośród osób wyróżniających się wiedzą w zakresie spraw związanych z produktami regionalnymi i tradycyjnymi, polską tradycją i kulturą oraz etnografią.

5. Członkom Rady, o których mowa w ust. 4 pkt 2, przysługuje ryczałtowe wynagrodzenie za udział w posiedzeniu Rady w wysokości 0,15 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za ostatnie półrocze roku poprzedzającego rok, w którym odbyło się posiedzenie Rady.

6. Koszty obsługi administracyjno-biurowej Rady oraz koszty wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 5, są wypłacane z budżetu państwa, z części której dysponentem jest Urząd Patentowy.

Art. 336. 1. Rada opiniuje wnioski:

- 1) o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych i krajowe sprzeciwy;
- 2) o zmianę specyfikacji produktu i sprzeciwy od wniosku o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu;
- 3) o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;

4) o zajęcie stanowiska w sprawie zasadności wydania poświadczenia zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, w przypadkach, o których mowa w art. 304 ust. 2;

5) o których mowa w art. 319.

2. Rada wyraża opinie, o których mowa w ust. 1, w formie uchwał podejmowanych zwykłą większością głosów, w obecności co najmniej połowy członków Rady.

3. Opinia Rady nie ma charakteru wiążącego, jednak stanowi element dokumentacji sprawy i jest brana pod uwagę przez Urząd Patentowy w toku rozpatrywania danej sprawy.

TYTUŁ III

Przepisy ogólne o postępowaniu przed Urzędem Patentowym

Art. 337. 1. Stroną postępowania przed Urzędem Patentowym w sprawie o udzielenie prawa wyłącznego jest zgłaszający.

2. Stroną w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawie wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych jest wnioskodawca, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia 2023/2411.

Art. 338. 1. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach dotyczących dokonywania i rozpatrywania zgłoszeń wynalazków, produktów leczniczych oraz środków ochrony roślin, wzorów użytkowych lub topografii, może być rzecznik patentowy lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2026 r. poz. 778).

2. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach dotyczących dokonywania i rozpatrywania zgłoszeń znaków towarowych i wzorów przemysłowych oraz w sprawach związanych z rozpatrywaniem wniosków o rejestrację oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, może być rzecznik patentowy, adwokat, radca prawny lub osoba świadcząca usługi transgraniczne, o której mowa w ust. 1.

3. Pełnomocnikiem strony w postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach dotyczących utrzymywania ochrony praw wyłącznych oraz w postępowaniu w sprawie dokonywania wpisów w rejestrach prowadzonych przez Urząd Patentowy, może być rzecznik patentowy, adwokat, radca prawny lub osoba świadcząca usługi transgraniczne, o której mowa w ust. 1.

4. Pełnomocnikiem osoby fizycznej może być również współuprawniony, a także rodzice, małżonek, rodzeństwo, zstępni strony oraz osoby pozostające ze stroną w stosunku przysposobienia.

5. Osoby zagraniczne, w sprawach, o których mowa w ust. 1 - 3, mogą działać tylko za pośrednictwem odpowiednio rzecznika patentowego, adwokata, radcy prawnego lub osoby świadczącej usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych. Obowiązek ten nie dotyczy osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na obszarze Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

6. W przypadku wniesienia pisma lub opłaty przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę poza obszarem Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która nie ustanowiła pełnomocnika, Urząd Patentowy wzywa ją, pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania albo zaniechania żądanej czynności, do ustanowienia pełnomocnika w wyznaczonym terminie.

Art. 339. 1. Pełnomocnikiem strony do jednej czynności może być tylko jedna osoba fizyczna.

2. Pełnomocnictwa udziela się na piśmie i dołącza się je do akt, albo jego uwierzytelniony odpis, przy dokonywaniu pierwszej czynności prawnej.

3. Jeżeli pełnomocnictwo dotyczy więcej niż jednej sprawy, dołącza się je, albo jego uwierzytelniony odpis, do akt każdej sprawy.

4. Pełnomocnik, z wyjątkiem osób, o których mowa w art. 338 ust. 4, może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa.

5. Dokument pełnomocnictwa sporządzony na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej uwierzytelnia się przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego albo podpisu osobistego. Odpisy dokumentów pełnomocnictwa poświadczanych elektronicznie sporządza się w formatach danych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

6. Złożenie dokumentu wykazującego umocowanie, innego niż pełnomocnictwo, albo jego uwierzytelnionego odpisu, nie jest wymagane, jeżeli stwierdzenie umocowania jest

możliwe na podstawie, prowadzonego w języku polskim, rejestru publicznego, do którego Urząd Patentowy ma dostęp.

7. W przypadku osoby zagranicznej złożenie dokumentu wykazującego umocowanie, innego niż pełnomocnictwo albo jego uwierzytelniony odpis, nie jest wymagane także, gdy umocowanie zostanie potwierdzone przez ustanowionego w sprawie rzecznika patentowego, adwokata, radcę prawnego lub osobę świadczącą usługi transgraniczne, o której mowa w art. 338 ust. 1, oświadczeniem o reprezentowaniu zgodnym z przepisami obowiązującymi w miejscu sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa.

8. W przypadku niezłożenia pełnomocnictwa albo jego uwierzytelnionego odpisu, Urząd Patentowy, wzywa pełnomocnika do usunięcia, w wyznaczonym terminie, tego braku oraz stronę do potwierdzenia czynności dokonanych przez pełnomocnika, pod rygorem pozostawienia pisma bez rozpoznania albo zaniechania żądanej czynności.

9. W przypadku dokonania zgłoszenia przez pełnomocnika, który nie nadesłał dokumentu pełnomocnictwa albo jego uwierzytelnionego odpisu, Urząd Patentowy wzywa pełnomocnika, w drodze postanowienia, w wyznaczonym terminie, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia tego braku oraz stronę do potwierdzenia czynności dokonanych przez pełnomocnika.

10. Urząd Patentowy podaje do publicznej wiadomości informacje o ustanowionym w sprawie pełnomocniku.

Art. 340. 1. Jeżeli w sprawie działał pełnomocnik, a zostanie ustanowiony przez stronę inny pełnomocnik z tym samym zakresem działania, uważa się, że pierwsze pełnomocnictwo zostało odwołane.

2. Jeżeli pełnomocnictwo obejmuje kilka osób ustanowionych do tych samych czynności, za pełnomocnika uważa się tego z nich, który dokonał czynności i dołączył pełnomocnictwo do akt. Przy podjęciu czynności przez inną wymienioną w pełnomocnictwie osobę przepisy ust. 1 oraz art. 339 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 341. W przypadku upoważnienia przez stronę do działania w postępowaniu przed Urzędem Patentowym jednostki świadczącej usługi w tym zakresie i złożenia oświadczenia przez kierownika tej jednostki, wskazującego zatrudnionego w niej rzecznika patentowego albo radcę prawnego, jako upoważnionego do działania, oświadczenie takie uważa się za pełnomocnictwo.

Art. 342. 1. Pełnomocnik może udzielić dalszego pełnomocnictwa (substytucja).

2. Pełnomocnik, o którym mowa w art. 338 ust. 4, może udzielić dalszego pełnomocnictwa wyłącznie rzecznikowi patentowemu, adwokatowi, radcy prawnemu lub osobie świadczącej usługi transgraniczne, o której mowa w art. 338 ust. 1.

Art. 343. Jeżeli stroną w sprawie jest więcej niż jedna osoba i osoby te nie wyznaczyły wspólnego pełnomocnika, wskazują one jeden adres do korespondencji. W przypadku niewskazania takiego adresu uważa się, że jest nim adres osoby wymienionej na pierwszym miejscu w podaniu albo w innym dokumencie będącym podstawą wszczęcia postępowania.

Art. 344. 1. Rzecznik patentowy, adwokat, radca prawny lub osoba świadcząca usługi transgraniczne w rozumieniu ustawy o rzecznikach patentowych, działający jako pełnomocnik wnosi korespondencję przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego albo na zasadach określonych w ustawie o doręczeniach elektronicznych.

2. Pełnomocnik, o którym mowa w ust. 1, działający na zasadach określonych w ustawie o doręczeniach elektronicznych, wskazuje w piśmie adres do doręczeń elektronicznych.

3. Ustępu pierwszego nie stosuje się, jeżeli korespondencja, ze względu na jej właściwości, nie może być przekazana w postaci elektronicznej.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, pełnomocnik jednocześnie z przekazaniem korespondencji uprawdopodobnia okoliczności z powodu których przekazanie korespondencji w sposób określony w ust. 1, nie było możliwe.

5. Korespondencja wniesiona w inny sposób niż wskazany w ust. 1, nie wywołuje skutków prawnych, jakie przepisy prawa wiążą z jej wniesieniem, chyba że zachodzi przypadek, o którym mowa w ust. 3 i pełnomocnik uprawdopodobni okoliczności, o których mowa w ust. 4. Urząd Patentowy zawiadamia pełnomocnika o uznaniu korespondencji za nieskutecznie wniesioną.

Art. 345. 1. W przypadku, gdy w dniu, w którym upływa termin do wniesienia korespondencji wystąpią ograniczenia w dostępności systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego leżące po stronie Urzędu, uniemożliwiające wniesienie tej korespondencji, korespondencję wnosi się najpóźniej w następnym dniu po dniu, w którym przywrócono dostępność systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego, niebędącym dniem wolnym od pracy ani sobotą. Jeżeli w ustalonym w ten sposób terminie wystąpią ponownie ograniczenia w dostępności systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego leżące po stronie Urzędu, stosuje się zdanie pierwsze. W korespondencji należy uprawdopodobnić okoliczności, o których mowa w zdaniu pierwszym lub drugim.

2. Urząd Patentowy w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Patentowego informuje o ograniczeniach systemu teleinformatycznego Urzędu.

Art. 346. 1. Korespondencję w postępowaniu przed Urzędem Patentowym wnosi się w postaci papierowej albo elektronicznej.

2. Wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych wnosi się w postaci elektronicznej za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego.

3. Do korespondencji w postaci elektronicznej przepis art. 17 ust. 3-5 stosuje się odpowiednio.

4. Korespondencję, o której mowa w ust. 1, w postaci elektronicznej wnosi się na adres do doręczeń elektronicznych albo przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego, przy użyciu formularzy elektronicznych udostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Patentowego.

5. Korespondencję w postaci elektronicznej sporządza się w formatach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2025 r. poz. 1703 i z 2026 r. poz. 160).

6. Jeżeli odpis dokumentu został sporządzony na piśmie utrwalonym w postaci elektronicznej, poświadczenia jego zgodności z oryginałem dokonuje się przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, podpisu zaufanego lub podpisu osobistego. Odpisy dokumentów poświadczane elektronicznie sporządzane są w formatach danych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

7. W sprawach, o których mowa w ust. 1, Urząd Patentowy może, za zgodą strony, doręczać korespondencję tylko przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego.

8. Wyrażenie albo wycofanie zgody, o której mowa w ust. 7, następuje przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego i wywołuje skutki prawne tylko w sprawie, której dotyczy zgoda.

9. Wycofanie zgody, o której mowa w ust. 7, wywołuje skutki prawne z upływem dnia roboczego następującego po dniu, w którym zgoda została wycofana.

10. Urząd Patentowy poucza strony o skutkach prawnych wynikających z wyrażenia albo wycofania zgody, o której mowa w ust. 7.

11. W przypadku doręczania korespondencji przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego, Urząd Patentowy wystawia dowody wysłania i dowody otrzymania zgodnie ze standardem określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie mowa w art. 26a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1725 i z 2026 r. poz. 252).

12. Korespondencję wnoszoną przez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego uznaje się za skutecznie doręczoną w dniu wpłynięcia korespondencji do systemu, wskazanym w dowodzie wysłania. Dowód wysłania jest wystawiany automatycznie przez system teleinformatyczny w momencie wpłynięcia dokumentu w postaci elektronicznej do systemu.

13. W przypadku doręczenia korespondencji za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego doręczenie jest skuteczne, jeśli adresat potwierdzi odbiór pisma przez podpisanie dowodu otrzymania. Pismo uznaje się za doręczone w dniu wskazanym w podpisanym dowodzie otrzymania.

14. W przypadku nieodebrania korespondencji w sposób, o którym mowa w ust. 13, korespondencję uznaje się za doręczoną w dniu następującym po upływie 14 dni od dnia umieszczenia pisma w systemie teleinformatycznym Urzędu Patentowego, wskazanego w dowodzie otrzymania.

Art. 347. W pismach kierowanych do Urzędu wskazuje się:

- 1) miejsce zamieszkania lub siedzibę strony w przypadku, gdy stroną jest przedsiębiorca wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub Krajowego Rejestru Sądowego – adres do doręczeń wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, Krajowym Rejestrze Sądowym albo, w przypadku osoby zagranicznej, adres do doręczeń wpisany w innym właściwym rejestrze albo ewidencji, jeżeli dotyczy;
- 2) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym albo, w przypadku osoby zagranicznej, numer w innym właściwym rejestrze albo ewidencji, jeżeli dotyczy.

Art. 348. 1. Korespondencję w postaci papierowej dla:

- 1) przedsiębiorcy wpisanego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej doręcza się na adres do doręczeń udostępniony w tej ewidencji, chyba że przedsiębiorca wskazał inny adres do doręczeń;
- 2) przedsiębiorcy wpisanego do rejestru sądowego doręcza się na adres udostępniony w tym rejestrze, chyba że przedsiębiorca wskazał inny adres do doręczeń. Jeżeli ostatni

udostępniony adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego adresu, który podlegałby udostępnieniu, adres wykreślony jest uważany za adres udostępniony w rejestrze;

- 3) osób reprezentujących podmiot wpisany do Krajowego Rejestru Sądowego, likwidatorów, prokurentów, członków organów lub osób uprawnionych do powołania zarządu doręcza się na adres do doręczeń wskazany zgodnie z przepisami art. 19a ust. 5-5b i 5d ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 979 i 1864);
- 4) osoby zagranicznej wpisanej do rejestru albo ewidencji doręcza się na adres do doręczeń udostępniony w tym rejestrze albo ewidencji, o ile odpis z rejestru lub ewidencji został przedłożony do akt sprawy, chyba że przedsiębiorca wskazał inny adres do doręczeń. Jeżeli ostatni udostępniony adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego adresu, który podlegałby udostępnieniu, adres wykreślony jest uważany za adres udostępniony w rejestrze albo ewidencji.

2. W przypadku braku możliwości doręczenia korespondencji na adres ustalony w sposób określony w ust. 1, korespondencję pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.

3. Uznanie doręczenia, o którym mowa w ust. 2, następuje w dniu wpłynięcia do Urzędu Patentowego informacji o braku możliwości doręczenia korespondencji. Urząd Patentowy dokonuje w aktach sprawy adnotacji o uznaniu doręczenia.

Art. 349. Zawiadomienia i informacje Urzędu Patentowego nie wymagają podpisu i pieczęci.

Art. 350. 1. Zgłaszający, który w toku postępowania przed Urzędem Patentowym wnosi o przetłumaczenie sporządzonych w języku innym niż język polski dokumentów mogących świadczyć o istnieniu przeszkód do udzielenia prawa wyłącznego, ponosi koszty ich tłumaczenia na język polski.

2. Urząd Patentowy może wezwać zgłaszającego do uiszczenia zaliczki na pokrycie kosztów tłumaczenia na język polski.

3. W przypadku nieuiszczenia przez zgłaszającego zaliczki w wysokości i terminie wskazanych w wezwaniu wniosek, o którym mowa w ust. 1, uważa się za wycofany.

4. Do tłumaczenia dokumentów na potrzeby postępowania przed sądem administracyjnym przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 351. 1. Przy ocenie spełniania warunków wymaganych do udzielenia prawa wyłącznego nie stosuje się dowodu z opinii biegłego, chyba że Urząd Patentowy uzna ten dowód za niezbędny.

2. W toku badania zgłoszenia, również przed ogłoszeniem o zgłoszeniu albo opublikowaniem wniosku o udzielenie lub przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, Urząd Patentowy może bez zgody zgłaszającego, zasięgać opinii. Osoby uczestniczące w wydawaniu opinii, w okresie poprzedzającym ogłoszenie o zgłoszeniu, są obowiązane do nieujawniania danych dotyczących zgłoszenia.

Art. 352. 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania w sprawach związanych z rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymaniem ochrony przedmiotów własności przemysłowej, w sprawach związanych z rozpatrywaniem wniosków o rejestrację oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, a także w postępowaniach w sprawach dokonywania wpisów w rejestrach prowadzonych przez Urząd Patentowy, Urząd Patentowy wyznacza stronie termin miesiąca do dokonania określonych czynności.

2. W uzasadnionym przypadku, w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wyznacza dłuższy termin, lecz nie więcej niż o 2 miesiące.

3. Czynność może być dokonana w ciągu 2 miesięcy po upływie terminu wyznaczonego zgodnie z ust. 1 albo 2, jeżeli przed jego upływem strona zawiadomi Urząd Patentowy o braku możliwości dotrzymania wyznaczonego terminu.

Art. 353. Jeżeli termin dokonania zgłoszenia w celu zachowania uprzedniego pierwszeństwa lub termin złożenia dokumentu przypada na dzień, w którym Urząd Patentowy jest nieczynny dla interesantów, doręczenie zgłoszenia lub dokumentu w pierwszym dniu otwarcia Urzędu Patentowego traktuje się jako dokonane w terminie.

Art. 354. 1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, Urząd Patentowy może przywrócić uchybiony termin na wniosek strony, o ile ta uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jej winy. Jednocześnie ze złożeniem wniosku o przywrócenie terminu wnioskodawca dokonuje czynności, dla której wyznaczony był termin.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Urzędu Patentowego w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym upłynął termin do dokonania określonej czynności.

3. Przywrócenie terminu do złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 2, jest niedopuszczalne.

4. W sprawach o przywrócenie terminu Urząd Patentowy wydaje postanowienia. Na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. Postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jest ostateczne.

6. Jeżeli została wydana decyzja kończąca postępowanie na skutek uchybienia przez stronę terminu, okoliczności związane z uchybieniem terminu podnosi się wyłącznie we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 355. 1. Do terminów, do których nie ma zastosowania przepis art. 354 ust. 1, uchybionych z powodu nadzwyczajnych okoliczności, przepis art. 121 pkt 4 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się odpowiednio. W tych sprawach Urząd Patentowy wydaje, po przedstawieniu przez zainteresowanego odpowiednich dowodów, postanowienie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Do terminów, o których mowa w ust. 1, przepis art. 354 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 356. W postępowaniu przed Urzędem Patentowym w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Art. 357. 1. W sprawach związanych z rozpatrywaniem zgłoszeń oraz utrzymaniem ochrony przedmiotów własności przemysłowej, w sprawach związanych z ochroną oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, w postępowaniu w sprawie, ograniczenia patentu lub prawa z rejestracji wzoru użytkowego, sprzeciwu, krajowego sprzeciwu, sprzeciwu od wniosku o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu, wniosku o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych i w postępowaniu spornym, przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego o terminach załatwiania spraw nie stosuje się.

2. Jeżeli okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania albo stwierdzenie nieważności decyzji mogą być podniesione w postępowaniu o unieważnienie udzielonego patentu, patentu europejskiego, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji oraz zarejestrowanego oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego o wznowieniu postępowania i stwierdzeniu nieważności decyzji nie stosuje się.

TYTUŁ IV

Środki zaskarżenia

Rozdział 1

Ponowne rozpatrzenie sprawy

Art. 358. 1. Na decyzję Urzędu Patentowego stronie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wymaga uzasadnienia.

3. Termin do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wynosi miesiąc od dnia doręczenia stronie decyzji.

4. Uzasadnienie może być złożone w terminie miesiąca od dnia złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

5. W sprawach międzynarodowych znaków towarowych, w których decyzja jest przekazywana wyłącznie do Biura Międzynarodowego, termin do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wynosi miesiąc od dnia opublikowania przez Biuro informacji o decyzji.

6. Do ponownego rozpatrzenia sprawy Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta.

Art. 359. Jeżeli wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zawiera uzasadnienia albo nie spełnia innych wymogów formalnych, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę do usunięcia braków w terminie miesiąca, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

Art. 360. 1. Decyzja o umorzeniu postępowania na skutek uchybienia terminu do dokonania czynności może zostać uchylona, jeżeli strona złoży wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym uprawdopodobni, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy, i jednocześnie dokona czynności, dla której wyznaczony był termin.

2. Decyzja o umorzeniu postępowania z powodu nieuiszczenia opłaty za zgłoszenie może zostać uchylona na wniosek strony o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym uprawdopodobni ona, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy. Wraz z wnioskiem uiszcza się zaległą opłatę za zgłoszenie powiększoną o 50%.

3. Decyzja stwierdzająca wygaśnięcie prawa wyłącznego z powodu nieuiszczenia opłaty okresowej za ochronę może zostać uchylona na wniosek strony o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym uprawdopodobni ona, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy. Wraz z wnioskiem uiszcza się zaległą opłatę okresową, o której mowa w art. 393 ust. 1 powiększoną o 50%.

Art. 361. 1. W wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy Urząd Patentowy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo części i w tym zakresie umarza postępowanie lub rozstrzyga co do istoty sprawy, albo
- 3) uchyla decyzję w przypadku, o którym mowa w art. 360, albo
- 4) uchyla w całości albo części decyzję, o której mowa w art. 53 ust. 1, art. 161 lub art. 213, albo
- 5) umarza postępowanie z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w części, a w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo uchyla zaskarżoną decyzję i rozstrzyga co do istoty sprawy, albo
- 6) umarza postępowanie z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. W przypadku uchylecia w części decyzji o odmowie udzielenia prawa wyłącznego, Urząd Patentowy wydaje decyzję o udzieleniu prawa wyłącznego po uprawomocnieniu się decyzji o uchyleniu decyzji. W przypadku znaków towarowych zdanie 1 stosuje się z uwzględnieniem art. 214 i art. 215 ust. 1.

3. W przypadku nieuwzględnienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i utrzymania decyzji w mocy termin do dokonania czynności, wyznaczony w zaskarżonej decyzji, biegnie na nowo.

4. W przypadku uwzględnienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i uchylecia decyzji, opłata uiszczona od tego wniosku podlega zwrotowi.

Art. 362. 1. Na postanowienie Urzędu Patentowego stronie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, gdy ustawa tak stanowi.

2. Do postanowienia, na które służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, przepisy art. 358 ust. 2–4 i 6, art. 359 i art. 361 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 2

Skarga do sądu administracyjnego

Art. 363. 1. Na decyzje Urzędu Patentowego oraz postanowienia, na które służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, stronie służy skarga do sądu administracyjnego.

2. Prezes Urzędu Patentowego wyznacza eksperta do rozpatrzenia zasadności otrzymanej skargi.

Art. 364. Na prawomocne orzeczenie Urzędu Patentowego, kończące postępowanie w sprawie, a rażąco naruszające prawo, Prezes Urzędu Patentowego, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców mogą wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia stronie orzeczenia.

TYTUŁ V

Postępowanie sporne

Rozdział 1

Postępowanie sporne

Art. 365. 1. Urząd Patentowy, w trybie postępowania spornego, rozstrzyga sprawy o:

- 1) unieważnienie patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego lub topografii;
- 2) unieważnienie patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, udzielonego w trybie określonym w Konwencji o patencie europejskim;
- 3) unieważnienie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego;
- 4) unieważnienie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego;
- 5) stwierdzenie wygaśnięcia patentu na wynalazek dotyczący materiału biologicznego lub jego użycia, w przypadku określonym w art. 86 ust. 1 pkt 4;
- 6) stwierdzenie wygaśnięcia dodatkowego prawa ochronnego, w przypadku gdy zezwolenie na wprowadzenie produktu na rynek zostanie cofnięte po upływie okresu, na jaki został udzielony patent podstawowy;
- 7) uchylene przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego w przypadku, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych;
- 8) stwierdzenie wygaśnięcia prawa ochronnego na znak towarowy, w przypadkach określonych w art. 260;
- 9) stwierdzenie wygaśnięcia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego, w przypadkach określonych w art. 260;
- 10) stwierdzenie wygaśnięcia prawa z rejestracji topografii, w przypadkach określonych w art. 148 pkt 2;

- 11) udzielenie licencji przymusowej na korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego;
- 12) udzielenie licencji przymusowej na korzystanie z wynalazku, na który udzielono patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w trybie określonym w Konwencji o patencie europejskim;
- 13) zmianę decyzji o udzieleniu licencji przymusowej.

2. Sprawy, o których mowa ust. 1, rozpatrują kolegia orzekające do spraw spornych.

Art. 366. 1. Postępowanie sporne w sprawach, o których mowa w art. 365 ust. 1, wszczyna się na wniosek.

2. Urząd Patentowy rozstrzyga sprawy w trybie postępowania spornego w granicach wniosku i jest związany podstawą prawną wskazaną przez wnioskodawcę.

Art. 367. 1. Wniosek zawiera:

- 1) oznaczenie stron i ich adresy;
- 2) wyraźnie określone żądanie;
- 3) wskazanie podstawy prawnej i wszystkich okoliczności faktycznych oraz dowodów wraz z uzasadnieniem;
- 4) podpis wnioskodawcy albo pełnomocnika;
- 5) dowód uiszczenia opłaty od wniosku.

2. Wniosek wnosi się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej albo elektronicznej, wraz z odpisem dla uprawnionego.

3. W przypadku wniosku wniesionego w postaci elektronicznej odpisu nie dołącza się, chyba że uprawniony nie stosuje środków komunikacji elektronicznej do odbioru pism. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy wzywa, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do złożenia odpisu w postaci papierowej w wyznaczonym terminie.

4. Dokumenty sporządzone w języku innym niż język polski wnosi się wraz z ich tłumaczeniem na język polski. W przypadku braku tłumaczenia tych dokumentów Urząd Patentowy wzywa pod rygorem ich pominięcia, do złożenia tłumaczenia w wyznaczonym terminie.

5. Jeżeli wniosek nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w ust. 1 i 2, Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia braków w terminie miesiąca.

Art. 368. 1. Urząd Patentowy doręcza uprawnionemu odpis wniosku, o którym mowa w art. 366 oraz wyznacza termin do udzielenia odpowiedzi na wniosek. W odpowiedzi na wniosek uprawniony zajmuje stanowisko oraz przedstawia wszystkie okoliczności faktyczne i dowody.

2. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy doręcza wnioskodawcy odpis odpowiedzi na wniosek oraz wyznacza termin na zajęcie stanowiska i uzupełnienie dowodów.

3. Urząd Patentowy doręcza uprawnionemu odpis odpowiedzi wnioskodawcy oraz wyznacza termin na odniesienie się do stanowiska i dowodów, o których mowa w ust. 2.

4. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy może wezwać stronę do złożenia, w wyznaczonym terminie, dodatkowych wyjaśnień.

5. Do odpowiedzi na wniosek oraz innych pism składanych przez strony przepisy art. 367 ust. 1 pkt 1 i 4, ust. 2 - 4 stosuje się odpowiednio.

6. Jeżeli odpowiedź na wniosek lub inne pisma nie spełniają wymogów formalnych, Urząd Patentowy wyznacza termin do usunięcia braków, pod rygorem pominięcia.

Art. 369. 1. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na wniosek uprawniony może podnieść zarzut nieużywania wcześniejszego znaku towarowego, o którym mowa w art. 257 i art. 258. Zarzut podniesiony po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy przekazuje wnioskodawcy odpowiedź na wniosek oraz wyznacza mu termin na zajęcie stanowiska, w szczególności na przedstawienie dowodów używania wcześniejszego znaku towarowego. Przepisy art. 260 ust. 2 i 5 stosuje się odpowiednio.

3. Uprawniony może odnieść się do stanowiska i dowodów, o których mowa w ust. 2, w terminie wyznaczonym przez Urząd Patentowy.

Art. 370. W terminie wyznaczonym na udzielenie odpowiedzi na wniosek uprawniony może podnieść zarzut, że zachodzą przeszkody uniemożliwiające unieważnienie prawa ochronnego na znak towarowy, o których mowa art. 256. Przepisy art. 369 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 371. 1. Nie później niż w terminie, o którym mowa w art. 368 ust. 3, uprawniony z patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego może wnieść o ograniczenie zakresu ochrony przez zmianę zastrzeżeń. Przepisy art. 37 i art. 116 stosuje się odpowiednio. Żądanie zgłoszone po upływie tego terminu pozostawia się bez rozpoznania.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, uprawniony z patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego wraz ze zmienionymi zastrzeżeniami składa dostosowane do wprowadzonych zmian opis wynalazku albo wzoru użytkowego oraz, o ile są wymagane, rysunki. Przepisy art. 34 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2, art. 35, art. 113 ust. 1 pkt 2–4 oraz art. 115 stosuje się odpowiednio.

3. W toku postępowania dopuszczalne jest złożenie kolejnej wersji zmienionych zastrzeżeń. W takim przypadku poprzednią wersję uznaje się za wycofaną.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy przekazuje wnioskodawcy odpowiedź uprawnionego z patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego oraz wyznacza mu termin na zajęcie stanowiska i przedstawienie dowodów w zakresie ograniczenia zakresu ochrony przez zmianę zastrzeżeń.

5. Uprawniony z patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego może odnieść się do stanowiska i dowodów, o których mowa w ust. 4, w terminie wyznaczonym przez Urząd Patentowy.

6. Jeżeli toczy się postępowanie o ograniczenie patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego odpowiednio w trybie art. 84 ust 1 albo art. 129 ust. 1, postępowanie w sprawie unieważnienia patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o ograniczenie patentu albo prawa z rejestracji wzoru użytkowego.

7. Gdy ustąpią przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w 6, Urząd Patentowy podejmie postępowanie z urzędu lub na żądanie strony.

8. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania albo odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

9. Ograniczenie zakresu ochrony podlega wpisowi we właściwym rejestrze. Informacja o zmianie zakresu ochrony, a także zmieniony opis patentowy albo opis ochronny, są publikowane przez Urząd Patentowy.

10. Ograniczenie zakresu ochrony wywołuje skutek od daty zgłoszenia wynalazku albo wzoru użytkowego. Ograniczony w taki sposób patent albo prawo z rejestracji wzoru użytkowego stanowi przedmiot postępowania o unieważnienie.

Art. 372. 1. O ile ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania spornego Urząd Patentowy wyznacza stronie termin miesiąca dla dokonania określonych czynności.

2. Czynność może być dokonana w terminie miesiąca po upływie terminu wyznaczonego zgodnie z ust. 1, jeżeli przed jego upływem, strona zawiadomi Urząd Patentowy na piśmie o braku możliwości dotrzymania wyznaczonego terminu.

Art. 373. 1. Sprawy w postępowaniu spornym są rozpoznawane na posiedzeniach niejawnych.

2. Urząd Patentowy przeprowadza w toku postępowania rozprawę, z urzędu albo na wniosek strony, gdy uzna to za celowe, zwłaszcza gdy przeprowadzenie rozprawy przyczyni się do przyspieszenia postępowania lub wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy.

3. Strona wnosząc o przeprowadzenie rozprawy wskazuje okoliczności uzasadniające jej przeprowadzenie.

4. W sprawie przeprowadzenia rozprawy Urząd Patentowy wydaje postanowienie.

5. Rozprawa jest jawna, chyba że postępowanie sporne dotyczy wynalazku niejawnego albo wzoru użytkowego niejawnego.

6. Jawność rozprawy może być wyłączona w drodze postanowienia w całości albo części, jeżeli rozpatrzenie sprawy wymaga powołania się przez strony na informacje prawnie chronione. Wyłączenie nie może obejmować obecności stron na rozprawie.

Art. 374. 1. Termin rozprawy wyznacza Urząd Patentowy.

2. O terminie, miejscu i przedmiocie rozprawy Urząd Patentowy zawiadamia strony oraz wzywa inne osoby, w szczególności świadków. Zawiadomienie oraz wezwanie doręcza się co najmniej na 7 dni przed rozprawą.

3. Przewodniczący kolegium, z urzędu lub na wniosek strony, może zarządzić przeprowadzenie rozprawy przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających jej przeprowadzenie na odległość (rozprawa zdalna) jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie charakter czynności, które mają być dokonane na rozprawie, a przeprowadzenie rozprawy zdalnej zagwarantuje pełną ochronę praw procesowych stron i prawidłowy tok postępowania. W takim przypadku kolegium oraz protokolant przebywają na sali rozpraw, a pozostałe osoby uczestniczące w rozprawie zdalnej nie muszą przebywać w budynku Urzędu Patentowego. Zapis obrazu i dźwięku z czynności procesowych odbywających się w budynku Urzędu Patentowego przekazuje się do miejsca przebywania tych uczestników rozprawy zdalnej, którzy zgłosili zamiar zdalnego udziału w rozprawie oraz z miejsca przebywania tych uczestników do budynku Urzędu Patentowego.

4. Wniosek o przeprowadzenie rozprawy zdalnej składa się nie później niż na 7 dni przed wyznaczonym terminem rozprawy. We wniosku wskazuje się adres poczty elektronicznej.

5. W przypadku rozprawy zdalnej Urząd Patentowy informuje uczestników o możliwości stawiennictwa w budynku Urzędu Patentowego lub zgłoszenia zamiaru zdalnego udziału w rozprawie zdalnej, a także poucza, że zamiar ten należy zgłosić najpóźniej na 3 dni robocze przed wyznaczonym terminem rozprawy. Do skutecznego zgłoszenia wystarcza zachowanie formy za pomocą środków porozumiewania się na odległość, o ile dają one pewność co do osoby składającej oświadczenie.

6. Osoba, która nie zgłosiła skutecznie wniosku, o którym mowa w ust. 4, albo nie zgłosiła zamiaru zdalnego udziału w rozprawie zdalnej, stawia się na rozprawie w budynku Urzędu Patentowego bez dodatkowego wezwania.

7. O treści zarządzeń przewodniczącego kolegium, w szczególności o przeprowadzeniu rozprawy zdalnej, o przeprowadzeniu dowodu w sposób zdalny, o odmowie uwzględnienia wniosku, o którym mowa w ust. 4, lub o zmianie zarządzeń w tym przedmiocie, Urząd Patentowy informuje w sposób, który uzna za najbardziej celowy. Doręczenie dokonane w ten sposób jest skuteczne, jeżeli jest niewątpliwe, że doszło do wiadomości adresata. Przepisu ust. 2 zdanie drugie nie stosuje się.

8. W przypadku rozprawy zdalnej udział publiczności możliwy jest po uprzednim zgłoszeniu do Urzędu Patentowego. Do zgłoszenia zamiaru zdalnego udziału w rozprawie ust. 5 stosuje się odpowiednio.

9. W przypadku rozprawy zdalnej Urząd Patentowy, co najmniej na 24 godziny przed terminem rozprawy, przesyła osobom uczestniczącym w rozprawie zdalnie, na wskazany adres poczty elektronicznej, informacje dotyczące przyłączenia się do rozprawy zdalnej.

10. Czynności procesowe dokonane w trakcie rozprawy zdalnej przez strony i innych uczestników postępowania są skuteczne, chyba że przepisy prawa wymagają ich dokonania w formie pisemnej.

11. Osoba biorąca udział w rozprawie zdalnej, przebywająca poza budynkiem Urzędu Patentowego, jest zobowiązana dołożyć wszelkich starań, aby warunki w miejscu jej pobytu licowały z powagą Urzędu Patentowego i nie stanowiły przeszkody do dokonania czynności procesowych z jej udziałem. Jeżeli zachowanie tej osoby budzi uzasadnione wątpliwości co do prawidłowego przebiegu czynności procesowych dokonanych zdalnie z jej udziałem, Urząd Patentowy może wezwać tę osobę do osobistego stawiennictwa na rozprawie w budynku Urzędu Patentowego.

12. Osoba uczestnicząca w rozprawie zdalnej, jest obowiązana podać na żądanie przewodniczącego kolegium informacje o miejscu, w którym przebywa, oraz o towarzyszących jej osobach .

Art. 375. 1. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół. Protokół sporządza się w formie pisemnej pod kierunkiem przewodniczącego kolegium, zgodnie z ust. 3 oraz utrwalając przebieg rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego zapis dźwięku albo zapis obrazu i dźwięku.

2. Jeżeli ze względów technicznych utrwalenie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego zapis dźwięku albo zapis obrazu i dźwięku nie jest możliwe, protokół jest sporządzany wyłącznie w formie pisemnej, pod kierunkiem przewodniczącego kolegium, zgodnie z ust. 5.

3. Protokół sporządzony w formie pisemnej zawiera:

- 1) miejsce i datę posiedzenia;
- 2) nazwiska członków kolegium, protokolanta, stron, jak również obecnych na rozprawie przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz oznaczenie sprawy;
- 3) wymienienie zarządzeń i orzeczeń wydanych na rozprawie;
- 4) streszczenie wyników postępowania dowodowego;
- 5) czynności stron wpływające na rozstrzygnięcie (ugoda, wnioski o umorzenie postępowania, wycofanie wniosku, zmiana, rozszerzenie lub ograniczenie żądania).

4. Protokół, o którym mowa w ust. 3, może zawierać wnioski i twierdzenia stron oraz inne okoliczności istotne dla przebiegu rozprawy; zamiast wniosków i twierdzeń można w protokole powołać się na pisma złożone przez strony.

5. Jeżeli przebiegu rozprawy nie utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego zapis dźwięku albo zapis obrazu i dźwięku, protokół sporządzony w formie pisemnej zawiera, oprócz danych i okoliczności wskazanych w ust. 3, wnioski oraz twierdzenia stron, wyniki postępowania dowodowego oraz inne okoliczności istotne dla przebiegu rozprawy; zamiast wniosków i twierdzeń można w protokole powołać się na pisma złożone przez strony.

6. Zapis dźwięku albo zapis obrazu i dźwięku, o którym mowa w ust.1, protokolant opatruje kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Protokół sporządzony w formie pisemnej podpisują przewodniczący kolegium i protokolant.

7. Jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia prawidłowego orzekania w sprawie, przewodniczący kolegium może zarządzić sporządzenie transkrypcji odpowiedniej części zapisu dźwięku albo zapisu obrazu i dźwięku.

8. Złożone w toku rozprawy wnioski, oświadczenia, uzupełnienia i sprostowania wniosków i oświadczeń można zamieścić w załączniku do protokołu. Jeżeli pełnomocnikiem strony jest rzecznik patentowy, adwokat lub radca prawny, przewodniczący kolegium może zobowiązać do złożenia takiego załącznika w wyznaczonym terminie.

Art. 376. 1. Strony mogą żądać wydania zapisu dźwięku albo zapisu obrazu i dźwięku z przebiegu rozprawy i w przypadku, o którym mowa w art. 375 ust. 2, protokołu. Urząd Patentowy wydaje zapis dźwięku jeżeli wydaniu zapisu obrazu i dźwięku sprzeciwia się ważny interes publiczny.

2. Strony mogą żądać sprostowania lub uzupełnienia protokołu w terminie 14 dni od jego doręczenia.

Art. 377. 1. W przypadku dopuszczenia dowodu z zeznań świadka, świadek składa zeznanie ustnie na rozprawie. Art. 69 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. W uzasadnionych przypadkach Urząd Patentowy może zobowiązać świadka, w drodze postanowienia, do złożenia zeznań w formie pisemnej. W takim przypadku świadek jest obowiązany złożyć tekst zeznania w Urzędzie Patentowym w wyznaczonym terminie.

Art. 378. Urząd Patentowy pomija okoliczności faktyczne i dowody niezgłoszone w wyznaczonym terminie, chyba że strona wykaże, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynikła później. Dalsze okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie powołuje się w terminie miesiąca od dnia, w którym powołanie ich stało się możliwe lub wynikła potrzeba ich powołania.

Art. 379. 1. W przypadku zawiadomienia Urzędu Patentowego o złożeniu wniosku o unieważnienie albo stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego po wytoczeniu powództwa, o którym mowa w art. 479¹²² ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, postępowanie zawiesza się do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed sądem.

2. Gdy ustąpią przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania, o których mowa w 1, Urząd Patentowy podejmie postępowanie z urzędu lub na żądanie strony.

3. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania lub o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 380. 1. Po przeprowadzeniu postępowania spornego Urząd Patentowy wydaje decyzję. Decyzja jest ostateczna.

2. Przed wydaniem decyzji Urząd Patentowy informuje strony o zebraniu całego materiału dowodowego w sprawie.

3. Decyzja zapada zwykłą większością głosów członków kolegium.

4. Sentencję decyzji podpisują członkowie kolegium.

5. Pisemne uzasadnienie decyzji sporządza się z urzędu. Uzasadnienie podpisuje przewodniczący kolegium i członek kolegium, który sporządził uzasadnienie.

6. Przy składaniu podpisu członek kolegium ma prawo zaznaczyć w decyzji swoje zdanie odrębne podając, w jakiej części kwestionuje decyzję. Członek kolegium obowiązany jest uzasadnić zdanie odrębne na piśmie przed podpisaniem uzasadnienia. Zdanie odrębne może dotyczyć także samego uzasadnienia.

7. Jeżeli którakolwiek z osób, o których mowa w ust. 5, nie może podpisać decyzji, przewodniczący kolegium albo członek kolegium zaznacza w decyzji przyczyny braku podpisu.

8. Odpis decyzji wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom.

Art. 381. 1. W decyzji rozstrzyga się co do kosztów postępowania.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 371, Urząd Patentowy rozstrzyga również o ograniczeniu zakresu ochrony wynalazku albo wzoru użytkowego.

Art. 382. 1. Do postępowania spornego przepisów art. 338 ust. 1–4, art. 339 ust. 1 i ust. 10, art. 340, art. 350 i art. 352 nie stosuje się.

2. Do postępowania spornego przepisów art. 31 ust. 1–4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego nie stosuje się.

3. Do kosztów postępowania spornego stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące w postępowaniu cywilnym.

Rozdział 2

Kolegia orzekające do spraw spornych

Art. 383. 1. Kolegia działają w Urzędzie Patentowym.

2. Kolegia rozpatrują sprawy należące do ich właściwości w składzie trzyosobowym, w którego skład wchodzi przewodniczący kolegium i dwaj członkowie kolegium.

3. W sprawach zawiłych można wyznaczyć skład pięcioosobowy.

4. Członkiem kolegium jest ekspert lub asesor upoważniony przez Prezesa Urzędu Patentowego do orzekania w sprawach spornych.

Art. 384. 1. Przewodniczącym kolegium jest ekspert, który:

- 1) ukończył wyższe studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) odbył aplikację sędziowską, radcowską, adwokacką, rzecznikowską, prokuratorską albo jest profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych, albo też przez 10 lat pozostawał w instytucjach publicznych na stanowiskach związanych ze stosowaniem lub tworzeniem prawa własności intelektualnej.

2. Przewodniczącego kolegium powołuje Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 385. 1. Przewodniczący kolegium, w toku postępowania spornego, może wydawać zarządzenia w sprawach niewymagających wydania decyzji albo postanowienia.

2. W toku rozprawy, przewodniczący kolegium otwiera, prowadzi i zamyka posiedzenia, udziela głosu, zadaje pytania, upoważnia do zadawania pytań i ogłasza rozstrzygnięcia.

3. Przewodniczący kolegium może odebrać głos, gdy przemawiający go nadużywa, jak również uchylić pytanie, jeżeli uzna je za niewłaściwe lub zbyteczne.

Art. 386. 1. Wniosek o wyłączenie przewodniczącego kolegium lub członka kolegium strona wnosi na piśmie albo ustnie do protokołu, jednocześnie uprawdopodobniając przyczyny wyłączenia.

2. Do czasu rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie, członek kolegium, którego dotyczy wniosek, może podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki.

Art. 387. Członek kolegium zawiadamia kolegium o zachodzącej podstawie swojego wyłączenia.

Art. 388. 1. O wyłączeniu członka kolegium rozstrzyga przewodniczący kolegium a w przypadku gdy wniosek dotyczy tego przewodniczącego kolegium lub całego składu orzekającego kolegium o ich wyłączeniu rozstrzyga kolegium w innym składzie.

2. Postanowienie w sprawie wyłączenia przewodniczącego kolegium lub członka kolegium wydaje się po złożeniu wyjaśnienia przez przewodniczącego kolegium albo członka kolegium, którego wniosek dotyczy. W przypadku niezłożenia wyjaśnienia w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku, a jeśli był dotknięty brakami – od dnia ich usunięcia, wniosek podlega rozpoznaniu bez wyjaśnienia, chyba że przewodniczący kolegium uzna, że wyjaśnienia są konieczne.

Art. 389. 1. Niedopuszczalny jest ponowny wniosek o wyłączenie przewodniczącego kolegium lub członka kolegium złożony po raz kolejny z powołaniem tych samych okoliczności.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, pozostawia się w aktach bez rozpoznania, o czym zawiadamia się stronę.

TYTUŁ VI

Oplaty, dokumenty potwierdzające udzielenie praw, rejestry i publikacje urzędowe

DZIAŁ I

Oplaty

Art. 390. 1. Urząd Patentowy pobiera opłaty jednorazowe, opłaty okresowe w związku z ochroną przedmiotów własności przemysłowej oraz opłaty kancelaryjne.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1, nie podlegają zwrotowi, chyba że ustawa stanowi inaczej.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia wysokość opłat jednorazowych, opłat okresowych i opłat kancelaryjnych, a także sposób ich uiszczania

– uwzględniając:

- 1) podział opłat na przedmioty własności przemysłowej oraz rzeczywistą wysokość kosztów związanych z dokonaniem czynności podlegającej opłacie, mając na uwadze, że opłaty te nie mogą prowadzić do nadmiernego i nieuzasadnionego ograniczenia dostępności procedur w zakresie uzyskiwania i utrzymywania ochrony,
- 2) fakt, że opłatę kancelaryjną pobiera się za każdą stronę wydanego dokumentu lub za każdy wydany informatyczny nośnik danych, mając na uwadze, że opłaty te nie mogą przekraczać rzeczywistych kosztów związanych z dokonaniem czynności podlegającej opłacie.

Art. 391. 1. Opłaty jednorazowe uiszcza się z góry, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

2. W przypadku nieuiszczenia opłaty Urząd Patentowy wzywa do jej uiszczenia w terminie miesiąca.

3. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 2:

- 1) wniosek pozostawia się bez rozpoznania;

- 2) postępowanie wszczęte w wyniku dokonania zgłoszenia albo złożenia wniosku umarza się;
- 3) czynność uzależniona od opłaty zostaje zaniechana.

Art. 392. 1. Opłatę za zgłoszenie przedmiotu własności przemysłowej uiszcza się z góry.

2. W przypadku nieuiszczenia opłaty Urząd Patentowy wzywa do jej uiszczenia w terminie miesiąca.

3. Opłatę za zgłoszenie przedmiotu własności przemysłowej można uiścić w ciągu miesiąca po upływie terminu, o którym mowa w ust. 2. W takim przypadku opłatę powiększa się o 50%. Przepisów o przywróceniu terminu nie stosuje się.

Art. 393. 1. Opłatę okresową uiszcza się z góry, najpóźniej w dniu, w którym upływa poprzedni okres ochrony (termin podstawowy). Termin ten nie podlega przywróceniu.

2. Opłatę okresową można uiścić nie wcześniej niż na rok przed upływem terminu podstawowego. Opłata ta podlega zwrotowi, jeżeli przed upływem terminu podstawowego prawo wyłączne zostanie unieważnione albo wygaśnie.

3. Opłatę okresową można uiścić w ciągu 6 miesięcy po upływie terminu podstawowego (termin dodatkowy). W takim przypadku opłatę powiększa się o 30%. Przepisów o przywróceniu terminu nie stosuje się.

Art. 394. Opłata za rozpoczęty okres ochrony oraz opłata wymagana do przedłużenia ochrony, mogą być uiszczone w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego, jeżeli w dniu doręczenia były należne. Opłaty wniesione z zachowaniem tego terminu nie podlegają powiększeniu o 30%. Przepisu o terminie dodatkowym, o którym mowa w art. 393 ust. 3 oraz przepisów o przywróceniu terminu nie stosuje się.

Art. 395. W przypadku wydania decyzji o udzieleniu dodatkowego prawa ochronnego albo o przedłużeniu obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, jeżeli upływa albo upłynął okres, na który był udzielony patent podstawowy, należne opłaty za rozpoczęte okresy ochrony mogą być uiszczone w ciągu 6 miesięcy od dnia doręczenia decyzji. Przepisu o terminie dodatkowym, o którym mowa w art. 393 ust. 3 oraz przepisów o przywróceniu terminu nie stosuje się.

Art. 396. Urząd przyjmujący pobiera opłatę za przekazanie międzynarodowego zgłoszenia oraz opłatę międzynarodową, o której mowa w Regulaminie.

Art. 397. Urząd wyznaczony albo urząd wybrany pobiera opłatę krajową od wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie międzynarodowego zgłoszenia.

Art. 398. 1. Opłaty okresowe za ochronę wynalazków chronionych patentem europejskim walidowanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera się w takiej samej wysokości jak za ochronę wynalazków.

2. W przypadku, gdy Europejski Urząd Patentowy opublikował informację o udzieleniu patentu europejskiego przed upływem 3 roku ochrony wynalazku, opłatę okresową za 3 rok ochrony patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wnosi się w wysokości 30% opłaty za zgłoszenie wynalazku w postaci papierowej.

Art. 399 1. W przypadku gdy zgłaszający wykaże, że nie jest w stanie ponieść w pełnej wysokości opłaty za zgłoszenie wynalazku, wzoru użytkowego lub wzoru przemysłowego, Urząd Patentowy, na wniosek zgłaszającego, zwalnia go częściowo od tej opłaty. Pozostała część opłaty nie może być niższa niż 20% opłaty należnej.

2. W przypadku gdy zgłaszający wykaże, że nie jest w stanie ponieść w pełnej wysokości opłaty za zgłoszenie znaku towarowego, Urząd Patentowy, na wniosek zgłaszającego, zwalnia go częściowo od tej opłaty. Pozostała część opłaty nie może być niższa niż 50% opłaty należnej.

3. W przypadku gdy wnioskodawca wykaże, że nie jest w stanie ponieść w pełnej wysokości opłaty od sprzeciwu, krajowego sprzeciwu, sprzeciwu od wniosku o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu, wniosku o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, wniosku o wydanie decyzji w postępowaniu spornym lub od wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Urząd Patentowy zwalnia go częściowo albo całkowicie od tej opłaty.

4. Przepis ust. 3 stosuje się do opłat okresowych za pierwsze 10 lat ochrony wynalazku, wzoru użytkowego oraz wzoru przemysłowego. Wnioski o zwolnienie od opłat za okresy przekraczające pierwsze 10 lat ochrony Urząd Patentowy pozostawia bez rozpoznania.

5. Wniosek o zwolnienie od opłat, o których mowa w ust. 1–4, składa się przed upływem terminu do ich uiszczenia. Termin do złożenia wniosku nie podlega przywróceniu.

6. Urząd Patentowy może wezwać, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania, do złożenia oświadczenia o stanie majątkowym lub stanie rodzinnym i majątkowym zgłaszającego albo wnioskodawcy oraz osób pozostających ze zgłaszającym albo wnioskodawcą we wspólnym gospodarstwie domowym.

7. W sprawach, o których mowa w ust. 1–4, Urząd Patentowy wydaje postanowienia. Na postanowienie o odmowie zwolnienia albo częściowym zwolnieniu od opłaty służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. W postanowieniu o odmowie zwolnienia albo częściowym zwolnieniu od opłaty Urząd Patentowy wyznacza termin do uiszczenia opłaty.

9. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy od postanowienia, o którym mowa w ust. 7 nie podlega opłacie.

Art. 400. 1. W przypadku dokonania, w okresie 3 miesięcy, zgłoszenia co najmniej trzech różnych przedmiotów własności przemysłowej, opłatę za zgłoszenie każdego z nich obniża się o 30%.

2. Obniżenia opłat, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się na wniosek zgłaszającego. Wniosek składa się w terminie przewidzianym na wniesienie opłaty za ostatnie zgłoszenie objęte wnioskiem.

3. W przypadku gdy zgłaszający został zwolniony z opłaty za zgłoszenie, o którym mowa w art. 399 ust. 1 i 2, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

4. W sprawie, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy wydaje postanowienia. Na postanowienie o odmowie obniżenia opłat za zgłoszenia służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 401. 1. Urząd Patentowy informuje uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy lub prawa z rejestracji wzoru przemysłowego o zbliżającym się terminie uiszczenia opłaty za dalszy okres ochrony, nie później niż na 6 miesięcy przed dniem, w którym upływa poprzedni okres ochrony.

2. Na wniosek uprawnionego z patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa z rejestracji wzoru użytkowego lub prawa z rejestracji topografii Urząd Patentowy informuje tego uprawnionego o zbliżającym się terminie uiszczenia opłaty za dalszy okres ochrony nie później niż na miesiąc przed dniem, w którym upływa poprzedni okres ochrony.

3. Nieotrzymanie przez uprawnionego informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, nie wpływa na ocenę zachowania przez uprawnionego terminu na uiszczenie opłaty.

DZIAŁ II

Dokumenty potwierdzające udzielenie prawa wyłącznego

Art. 402. 1. Udzielenie patentu potwierdza się przez wydanie dokumentu patentowego.

2. Częścią składową dokumentu patentowego jest opis patentowy obejmujący opis wynalazku, zastrzeżenia patentowe i rysunki. Opis patentowy jest publikowany przez Urząd Patentowy.

3. Sprostowanie opisu patentowego może dotyczyć tylko oczywistych pomyłek albo błędów drukarskich.

4. W postanowieniu o sprostowaniu Urząd Patentowy określa jednocześnie, czy i w jakim zakresie:

- 1) nastąpi ponowna publikacja opisu;
- 2) uprawniony jest obowiązany pokryć koszty związane z ponowną publikacją opisu.

5. Informację o sprostowaniu opisu patentowego publikuje się w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”.

Art. 403. Udzielenie dodatkowego prawa ochronnego potwierdza się przez wydanie dodatkowego świadectwa ochronnego.

Art. 404. 1. Udzielenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego potwierdza się przez wydanie świadectwa rejestracji wzoru użytkowego.

2. Częścią składową świadectwa rejestracji wzoru użytkowego jest opis ochronny wzoru użytkowego obejmujący opis tego wzoru, zastrzeżenia ochronne i rysunki. Opis ochronny wzoru użytkowego jest publikowany przez Urząd Patentowy. Przepisy art. 402 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 405. Udzielenie prawa z rejestracji topografii potwierdza się przez wydanie świadectwa rejestracji topografii.

Art. 406. 1. Udzielenie prawa z rejestracji wzoru przemysłowego potwierdza się przez wydanie świadectwa rejestracji wzoru przemysłowego.

2. Częścią składową świadectwa rejestracji wzoru przemysłowego jest opis ochronny wzoru przemysłowego obejmujący przedstawienie wzoru przemysłowego oraz opis wyjaśniający przedstawienie wzoru, o ile został dołączony do zgłoszenia wzoru przemysłowego. Opis ochronny wzoru przemysłowego jest publikowany przez Urząd Patentowy. Przepisy art. 402 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 407. Udzielenie prawa ochronnego na znak towarowy potwierdza się przez wydanie świadectwa ochronnego na znak towarowy.

Art. 408. 1. Dokumenty potwierdzające udzielenie praw wyłącznych wydawane w postaci papierowej opatruje się pieczęcią okrągłą z wizerunkiem orła w koronie i napisem w otoku: „Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej” i podpisem osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego. W przypadku wydawania tych dokumentów w postaci elektronicznej opatruje się je kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną Urzędu Patentowego i kwalifikowanym podpisem elektronicznym osoby upoważnionej na piśmie przez Prezesa Urzędu Patentowego.

2. Urząd Patentowy na wniosek uprawnionego wydaje duplikat dokumentu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 409. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu patentowego, dodatkowego świadectwa ochronnego, świadectwa rejestracji wzoru użytkowego, świadectwa rejestracji topografii, świadectwa rejestracji wzoru przemysłowego i świadectwa ochronnego na znak towarowy, uwzględniając konieczność ujednoczenia formy i treści dokumentów potwierdzających uzyskanie przez uprawnionego patentu, prawa z rejestracji lub prawa ochronnego.

DZIAŁ III

Rejestry

Art. 410. 1. Dla patentów, patentów europejskich walidowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowych praw ochronnych, praw ochronnych i praw z rejestracji Urząd Patentowy prowadzi:

- 1) rejestr patentów;
- 2) rejestr patentów europejskich;
- 3) rejestr dodatkowych praw ochronnych;
- 4) rejestr wzorów użytkowych;
- 5) rejestr wzorów przemysłowych;
- 6) rejestr znaków towarowych;
- 7) rejestr topografii układów scalonych.

2. Rejestry, o których mowa w ust. 1, są rejestrami publicznymi.

3. Rejestry, o których mowa w ust. 1, są jawne.

4. Domniemywa się, że wpisy w rejestrach są prawdziwe i każdemu znana jest ich treść.

5. Domniemywa się, że osoba ujawniona w rejestrze jako uprawniony ma legitymację do działania, przed Urzędem Patentowym lub innym organem, w każdym postępowaniu dotyczącym tego prawa wyłącznego.

6. Na potwierdzenie wpisów zawartych w rejestrach Urząd Patentowy wydaje wyciągi. Przepisów o zaświadczeniach nie stosuje się.

Art. 411. 1. Urząd Patentowy, z urzędu albo na wniosek osoby zainteresowanej, dokonuje w rejestrze wpisów o zmianach stanu prawnego, a także, na wniosek osoby zainteresowanej, wpisów aktualizujących dane zawarte w rejestrze.

2. Urząd Patentowy z urzędu dokonuje w rejestrze wzmianek o złożonych w Urzędzie Patentowym wnioskach o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego, wnioskach o ograniczenie patentu lub prawa z rejestracji wzoru użytkowego, o ujawnienie w rejestrze informacji o dokonanych zajęciach lub ustanowionych zastawach na prawach wyłącznych, a także o wytoczeniu powództwa, o którym mowa w art. 479¹²² § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

3. Właściwy sąd zawiadamia Urząd Patentowy o wytoczeniu powództwa, o którym mowa w art. 479¹²² § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, jak również o prawomocnym zakończeniu postępowania i o zapadłym rozstrzygnięciu. Na podstawie zawiadomienia sądu Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu unieważnienia lub wygaśnięcia prawa wyłącznego.

4. Na podstawie zawiadomienia właściwego sądu Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu informacji o ustanowieniu zastawu rejestrowego na prawie wyłącznym.

5. Na podstawie zawiadomienia właściwego organu Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu informacji o ustanowieniu zastawu skarbowego na prawie wyłącznym.

6. Na wniosek osoby zainteresowanej Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu o ustanowieniu na prawie wyłącznym zabezpieczenia innego niż wymienione w ust. 4 i 5.

7. Na wniosek właściwego organu Urząd Patentowy dokonuje w rejestrze wpisu informacji o zajęciu prawa wyłącznego.

8. Urząd Patentowy po prawomocnym zakończeniu postępowania objętego wzmianką, o której mowa w ust. 2, z urzędu lub na podstawie zawiadomienia właściwego sądu albo organu, wykreśla wzmiankę.

Art. 412. 1. W sprawach, w których wpis w rejestrze jest uzależniony od złożenia wniosku, wpisu dokonuje się na podstawie decyzji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy i jego adres;
- 2) wyraźnie określone żądanie;
- 3) podpis wnioskodawcy lub pełnomocnika;
- 4) wykaz załączników.

3. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) pełnomocnictwo, jeżeli wnioskodawca ustanowił pełnomocnika;
- 2) dowód uiszczenia opłaty od wniosku;
- 3) dokumenty uzasadniające wydanie decyzji o dokonaniu wpisu w rejestrze.

4. Jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom, o których mowa w ust. 2 lub ust. 3 pkt 2 i 3, Urząd Patentowy wzywa, w wyznaczonym terminie, wnioskodawcę do jego uzupełnienia lub poprawienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

5. Jeżeli wniosek nie odpowiada wymogowi, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, przepis art. 339 ust. 8 stosuje się odpowiednio.

6. Rozpatrując wniosek, o którym mowa w ust. 1, Urząd Patentowy bada, czy złożone dokumenty mające uzasadnić wydanie decyzji o dokonaniu wpisu w rejestrze, nie naruszają ustawy i odpowiadają co do formy obowiązującym przepisom.

7. Urząd Patentowy wydaje decyzję o odmowie dokonania wpisu w rejestrze, jeżeli złożone dokumenty oraz wyjaśnienia nie uzasadniają wydania decyzji o dokonaniu takiego wpisu. Przed wydaniem decyzji Urząd Patentowy wzywa wnioskodawcę, w drodze postanowienia, pod rygorem umorzenia postępowania, do usunięcia braków lub złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. Wpisy, o których mowa w ust. 1, nie wiążą organu, do którego kompetencji, zgodnie z przepisami prawa, należy rozstrzygnięcie w sprawie dokumentu będącego podstawą decyzji o wpisie w rejestrze lub w sprawie, której wynik mógłby mieć wpływ na decyzję Urzędu Patentowego o dokonaniu wpisu w rejestrze.

Art. 413. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia rejestrów, warunki i tryb dokonywania w nich wpisów, sposób udostępniania rejestrów oraz wydawania z nich wyciągów, z uwzględnieniem wykorzystania nowoczesnych technik udostępniania informacji. Określenie tego sposobu, warunków i trybu nie może tworzyć nadmiernych utrudnień dla podmiotów zainteresowanych.

DZIAŁ IV

Publikacje urzędowe

Art. 414. Ogłoszeniu w „Biuletynie Urzędu Patentowego” podlegają w szczególności informacje o:

- 1) zgłoszeniach wynalazków i znaków towarowych;
- 2) wyznaczeniach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowych znaków towarowych;
- 3) międzynarodowych zgłoszeniach wynalazków, które weszły w fazę krajową;
- 4) tłumaczeniach na język polski zastrzeżeń patentowych europejskiego zgłoszenia patentowego;
- 5) wydzieleniu zgłoszeń wynalazków i znaków towarowych;
- 6) sprzeciwach wobec zgłoszeń znaków towarowych oraz wobec wyznaczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowych znaków towarowych;
- 7) wnioskach o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, sprzeciwach krajowych, sprzeciwach wobec zmiany specyfikacji produktu i wnioskach o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

Art. 415. 1. Publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” podlegają w szczególności informacje o:

- 1) udzieleniu patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, przedłużeniu obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego i międzynarodowego wzoru przemysłowego oraz o złożonym tłumaczeniu patentu europejskiego, a także o ograniczeniu prawa wyłącznego przez zmianę zastrzeżeń;
- 2) decyzjach o odmowie udzielenia patentu, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego, przedłużenia obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, odmowie uznania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego znaku towarowego i międzynarodowego wzoru przemysłowego oraz o umorzeniu postępowania w sprawie dotyczącej zgłoszenia, o którym Urząd Patentowy uprzednio dokonał ogłoszenia albo ujawnił w sposób przewidziany w ustawie;
- 3) decyzjach w sprawie stwierdzenia spełnienia przez wnioski o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych wymagań wskazanych w

- przepisach prawa Unii Europejskiej oraz w sprawie wniosku o zmianę standardową specyfikacji produktu;
- 4) wnioskach o przekształcenie zgłoszenia wynalazku w zgłoszenie wzoru użytkowego, o którego zgłoszeniu Urząd Patentowy dokonał ogłoszenia w sposób przewidziany w ustawie;
 - 5) wnioskach o udzielenie dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużenie obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego;
 - 6) odroczeniu publikacji informacji o udzieleniu prawa z rejestracji wzoru przemysłowego;
 - 7) wnioskach o unieważnienie lub stwierdzenie wygaśnięcia prawa wyłącznego;
 - 8) decyzjach o unieważnieniu lub stwierdzeniu wygaśnięcia prawa wyłącznego;
 - 9) sprostowaniu opisu patentowego lub opisu ochronnego;
 - 10) możliwości ubiegania się o licencję przymusową;
 - 11) oznaczeniach geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych tymczasową ochroną;
 - 12) adresach, oprogramowaniu i formacie danych używanych w Urzędzie Patentowym dla zgłoszeń w postaci elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych, depozytu zawierającego informacje techniczne i technologiczne stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, o standardach technicznych oprogramowania i wymaganiach sprzętowych niezbędnych do uczestniczenia w posiedzeniu zdalnym, a także o dokumentach, które mogą być przesłane w postaci elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych.

2. Urząd Patentowy publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” ogłoszenia, komunikaty oraz inne dodatkowe informacje niezbędne dla zapewnienia sprawnego funkcjonowania Urzędu Patentowego.

Art. 416. 1. Publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” podlegają również wpisy i zmiany w rejestrach dotyczące udzielonych praw wyłącznych oraz sprostowania tych wpisów.

2. Nie publikuje się informacji o wygaśnięciu patentu, patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowego prawa ochronnego, prawa ochronnego lub prawa z rejestracji, jeżeli nastąpiło ono na skutek upływu okresu, na jaki prawo zostało udzielone.

TYTUŁ VII

Udostępnianie akt

Art. 417. 1. W okresie poprzedzającym ujawnienie informacji o zgłoszeniu znaku towarowego lub o wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego, ogłoszenie o zgłoszeniu wynalazku lub wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, publikację informacji o udzieleniu prawa z rejestracji lub o uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego, akta sprawy nie mogą być bez zgody strony ujawnione ani udostępnione osobom nieuprawnionym.

2. Urząd Patentowy udziela informacji o zgłoszeniu przedmiotu własności przemysłowej oraz udostępnia akta sprawy w każdym stadium postępowania:

- 1) zgłaszającemu i wnioskodawcy, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia 2023/2411, oraz ich pełnomocnikom;
- 2) organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości, w związku z prowadzonymi przez nie sprawami;
- 3) innym osobom, które przedstawią na piśmie zgodę zgłaszającego lub wnioskodawcy, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia 2023/2411.

3. Po upływie terminów zastrzeżonych dla nieujawniania informacji o przedmiotach własności przemysłowej, o których mowa w ust. 1, Urząd Patentowy udostępnia na wniosek dokumenty zawarte w aktach sprawy.

4. Urząd Patentowy może odmówić udostępnienia dokumentów, innych niż urzędowe, w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902), w przypadku gdy mogłoby to zagrozić uzasadnionym interesom strony, w szczególności naruszyć tajemnicę przedsiębiorstwa.

5. Strona może oświadczyć, ujawnienie których informacji zawartych w dokumentach mogłoby zagrozić jej uzasadnionym interesom. Oświadczenie składa się na piśmie i dołącza do akt sprawy.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, Urząd Patentowy może wezwać stronę do wskazania informacji, których udostępnienie zagraża jej uzasadnionym interesom. Niewskazanie informacji oznacza zgodę na ich udostępnienie.

7. Urząd Patentowy odmawia udostępnienia dokumentów w drodze postanowienia. Na postanowienie służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. O udostępnieniu dokumentów dokonuje się adnotacji w aktach sprawy.

Art. 418. 1. Materiału identyfikującego topografię nie ujawnia się bez zgody uprawnionego.

2. Materiał identyfikujący topografię udostępnia się organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości w związku z prowadzonymi przez nie sprawami oraz stronom sporu dotyczącego udzielonego prawa z rejestracji albo naruszenia tego prawa.

Art. 419. Przepisów niniejszego tytułu nie stosuje się do zgłoszeń wynalazków niejawnych i wzorów użytkowych niejawnych.

TYTUŁ VIII

Prawa wyłączne jako składniki mienia

DZIAŁ I

Przejście praw wyłącznych

Art. 420. 1. Prawa wyłączne są zbywalne i podlegają dziedziczeniu.

2. Umowa przeniesienia praw wyłącznych wymaga, pod rygorem nieważności, zachowania formy pisemnej.

3. Przeniesienie praw wyłącznych jest skuteczne wobec osób trzecich z chwilą wpisu w rejestrze prowadzonym przez Urząd Patentowy.

4. Do praw wynikających ze zgłoszeń przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 421. 1. Prawo ochronne na znak towarowy może być przeniesione w stosunku do części towarów, dla których prawo to jest udzielone.

2. Do praw wynikających ze zgłoszenia znaku towarowego przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 422. 1. Współuprawnionym do prawa wyłącznego przysługuje prawo pierwokupu w przypadku przeniesienia udziału w prawie wyłącznym.

2. Prawo pierwokupu może być wykonane w terminie miesiąca od dnia otrzymania przez współuprawnionych zawiadomienia o treści umowy przeniesienia udziału w prawie wyłącznym, o ile umowa o wspólności prawa wyłącznego nie przewiduje innego terminu.

3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2, o ile umowa o wspólności prawa wyłącznego nie stanowi inaczej, przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny o

wykonaniu prawa pierwokupu, niepodzielności i niezbywalności tego prawa wyłącznego oraz sposobie jego wykonywania przez kilku współuprawnionych stosuje się odpowiednio.

4. Do praw wynikających ze zgłoszeń przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio.

Art. 423. 1. Zrzeczenie się udziału w prawie wyłącznym przysługującym więcej niż jednemu podmiotowi powoduje przejście tego udziału na pozostałych współuprawnionych, odpowiednio do ich udziału, o ile umowa o wspólności prawa wyłącznego nie stanowi inaczej.

2. Do praw wynikających ze zgłoszeń przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ II

Umowy licencyjne

Art. 424. 1. Uprawniony z prawa wyłącznego może w drodze umowy udzielić innej osobie upoważnienia (licencji) do korzystania z jego wynalazku, produktu leczniczego lub środka ochrony roślin, wzoru użytkowego, topografii, wzoru przemysłowego lub do używania znaku towarowego (umowa licencyjna).

2. Umowa licencyjna wymaga, pod rygorem nieważności, zachowania formy pisemnej.

3. Licencja podlega, na wniosek zainteresowanego, wpisowi w rejestrze. Wniosek nie podlega opłacie.

Art. 425. 1. Licencjodawcy przysługuje prawo używania znaku towarowego albo korzystania z wynalazku, produktu leczniczego lub środka ochrony roślin, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego w takim samym zakresie jak licencjodawcy (licencja pełna), o ile umowa licencyjna nie stanowi inaczej (licencja ograniczona).

2. Jeżeli umowa licencyjna nie zastrzega wyłączności używania znaku towarowego albo korzystania z wynalazku, produktu leczniczego lub środka ochrony roślin, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego w określony sposób, udzielenie licencji jednej osobie nie wyklucza możliwości udzielenia licencji innym osobom, a także jednoczesnego używania albo korzystania z tego przedmiotu przez uprawnionego z prawa wyłącznego (licencja niewyłączna).

3. Jeżeli umowa licencyjna nie stanowi inaczej, licencjodawca jest obowiązany przekazać licencjodawcy wszystkie, posiadane przez siebie w chwili zawarcia umowy licencyjnej, informacje lub doświadczenia techniczne potrzebne do korzystania z wynalazku, produktu leczniczego lub środka ochrony roślin, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego.

Art. 426. Licencjobiorca uprawniony do korzystania z wynalazku, produktu leczniczego lub środka ochrony roślin, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego może udzielić dalszej licencji (sublicencja), a sublicencjobiorca dalszej sublicencji tylko za zgodą uprawnionego z prawa wyłącznego. Przepisy art. 424 ust. 2 i 3 oraz art. 425 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 427. Licencjobiorca uprawniony do używania znaku towarowego może udzielić sublicencji, a sublicencjobiorca dalszej sublicencji, na używanie znaku towarowego w zakresie udzielonego upoważnienia. Przepisy art. 424 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 428. W przypadku licencji na używanie znaku towarowego, licencjobiorca jest obowiązany, na żądanie licencjodawcy, wskazać na używanie znaku towarowego na podstawie licencji przez umieszczenie w sąsiedztwie znaku towarowego oznaczenia „lic.”.

Art. 429. W przypadku przejścia prawa wyłącznego obciążonego licencją, umowa licencyjna jest skuteczna wobec następcy prawnego.

Art. 430. 1. Licencja wygasa najpóźniej z chwilą wygaśnięcia prawa wyłącznego.

2. Strony mogą przewidzieć dłuższy okres obowiązywania umowy licencyjnej w zakresie postanowień innych niż licencja, obejmujących w szczególności odpłatne świadczenia konieczne do używania albo korzystania z przedmiotu własności przemysłowej.

Art. 431. 1. Licencjobiorca może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia prawa wyłącznego za zgodą uprawnionego z tego prawa, o ile umowa licencyjna nie stanowi inaczej.

2. Licencjobiorca wyłączny może dochodzić roszczeń z tytułu naruszenia prawa wyłącznego bez zgody uprawnionego z tego prawa, jeżeli uprawniony, pomimo wezwania, nie wystąpi z takim roszczeniem w stosownym terminie.

3. Licencjobiorca, w celu uzyskania odszkodowania, może przystąpić do postępowania w sprawie o naruszenie prawa wyłącznego wszczętej przez uprawnionego z tego prawa.

Art. 432. 1. Uprawniony z patentu, dodatkowego prawa ochronnego lub prawa z rejestracji wzoru użytkowego może złożyć w Urzędzie Patentowym oświadczenie o gotowości udzielenia licencji na korzystanie z jego wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego (licencja otwarta). Oświadczenie takie nie może zostać odwołane ani zmienione.

2. Oświadczenie o gotowości udzielenia licencji otwartej jest składane przez wszystkich uprawnionych z patentu, dodatkowego prawa ochronnego lub prawa z rejestracji wzoru użytkowego.

3. Oświadczenie o gotowości udzielenia licencji otwartej na korzystanie z wynalazku, na który został udzielony patent, wywiera skutki również w odniesieniu do produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym.

4. Informacja o złożeniu oświadczenia o gotowości udzielenia licencji otwartej podlega wpisowi w rejestrze.

5. W przypadku złożenia oświadczenia o gotowości udzielenia licencji otwartej, opłaty okresowe za ochronę wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego zmniejsza się o połowę. Zmniejszoną opłatę wraz z oświadczeniem o gotowości udzielenia licencji otwartej wnosi się przed upływem terminu przewidzianego na wniesienie opłaty okresowej.

6. Licencja otwarta jest pełna i niewyłączna, a opłata licencyjna nie może przekraczać 10% korzyści uzyskanych przez licencjobiorcę w każdym roku korzystania z wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego, po potrąceniu nakładów.

7. Licencję otwartą uzyskuje się przez:

- 1) zawarcie umowy licencyjnej albo
- 2) przystąpienie do korzystania z wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego bez podjęcia rokowań albo przed ich zakończeniem.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7 pkt 2, licencjobiorca jest obowiązany zawiadomić na piśmie licencjodawcę o przystąpieniu do korzystania z wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego w terminie miesiąca od chwili przystąpienia do korzystania.

9. Jeżeli umowa nie stanowi inaczej, licencjobiorca uiszcza maksymalną opłatę, przewidzianą w ust. 6, w terminie miesiąca po zakończeniu każdego roku kalendarzowego, w którym licencjobiorca korzystał z wynalazku, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym lub wzoru użytkowego.

Art. 433. Jeżeli umowa o wykonanie prac badawczych albo inna podobna umowa nie stanowi inaczej, domniemywa się, że wykonawca prac udzielił zamawiającemu licencji na korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego zawartych w przekazanych wynikach tych prac (licencja dorozumiana).

Art. 434. Przepisy o umowie licencyjnej stosuje się odpowiednio do upoważnienia do używania znaku towarowego oraz do umowy o korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego, zgłoszonych w Urzędzie Patentowym, na które nie udzielono jeszcze prawa, jak również niezgłoszonych w Urzędzie Patentowym, a stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa.

TYTUŁ IX

Licencja przymusowa

Art. 435. 1. Urząd Patentowy może udzielić zezwolenia na korzystanie z wynalazku, na który udzielono patentu, patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, produktu objętego dodatkowym prawem ochronnym, zarejestrowanego wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego (licencja przymusowa), jeżeli:

- 1) jest to konieczne do zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia bezpieczeństwa państwa, w szczególności w dziedzinie obronności, porządku publicznego, ochrony życia i zdrowia ludzkiego oraz ochrony środowiska, lub
- 2) zostanie stwierdzone, że patent, patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowe prawo ochronne lub prawo z rejestracji jest nadużywane, lub
- 3) zostanie stwierdzone, że uprawniony z prawa wyłącznego wcześniejszego nie godząc się na zawarcie umowy licencyjnej, uniemożliwia, zaspokojenie potrzeb rynku krajowego przez stosowanie przedmiotu objętego prawem wyłącznym zależnym.

2. Prawem wyłącznym wcześniejszym jest udzielony z wcześniejszym pierwszeństwem patent, patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowe prawo ochronne lub prawo z rejestracji.

3. Prawem wyłącznym zależnym jest patent, patent europejski walidowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dodatkowe prawo ochronne lub prawo z rejestracji udzielone odpowiednio na wynalazek, produkt leczniczy lub środek ochrony roślin objęty dodatkowym prawem ochronnym, wzór użytkowy, topografia lub wzór przemysłowy, z którego korzystanie wkracza w zakres prawa wyłącznego wcześniejszego.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uprawniony z prawa wyłącznego wcześniejszego może żądać udzielenia mu zezwolenia na korzystanie z przedmiotu objętego prawem wyłącznym zależnym (licencja wzajemna).

5. Warunkiem udzielenia licencji przymusowej na korzystanie z wynalazku, produktu leczniczego lub środka ochrony roślin objętego dodatkowym prawem ochronnym, wzoru użytkowego, topografii lub wzoru przemysłowego w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jest stwierdzenie, że korzystanie z przedmiotu objętego prawem wyłącznym zależnym, jeżeli są to wynalazki, produkty lecznicze lub środki ochrony roślin objęte dodatkowym prawem ochronnym, wzory użytkowe, topografie lub wzory przemysłowe dotyczące tego samego przedmiotu, wprowadza istotny postęp techniczny o poważnym znaczeniu gospodarczym. W przypadku wynalazku lub topografii dotyczącej technologii półprzewodników licencja przymusowa może być udzielona tylko dla przeciwdziałania praktykom bezzasadnie ograniczającym konkurencję.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Urząd Patentowy publikuje w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informację o możliwości ubiegania się o licencję przymusową.

7. Licencja przymusowa może zostać udzielona, jeżeli ubiegający się o nią wykaże, że czynił wcześniej, w dobrej wierze, starania w celu uzyskania licencji. Spełnienie tego warunku nie jest konieczne do udzielenia licencji przymusowej w celu zapobieżenia lub usunięcia stanu zagrożenia bezpieczeństwa państwa albo w przypadku publikacji informacji o możliwości ubiegania się o licencję przymusową.

8. Zwolnienie z warunku, o którym mowa w ust. 7, w przypadku publikacji informacji o możliwości ubiegania się o licencję przymusową, nie dotyczy wniosków o udzielenie licencji złożonych po upływie roku od dnia tej publikacji.

9. W przypadku gdy hodowca nie może wykonywać prawa do chronionej odmiany rośliny lub żąda od uprawnionego z patentu licencji wzajemnej, przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 436. Licencja przymusowa jest licencją niewyłączną.

Art. 437. 1. Korzystający z licencji przymusowej jest obowiązany uiścić na rzecz uprawnionego opłatę licencyjną.

2. Urząd Patentowy określa zakres i czas trwania licencji przymusowej oraz szczegółowe warunki jej wykonywania, a także, odpowiednio do wartości rynkowej licencji, wysokość opłaty licencyjnej oraz sposób i terminy jej zapłaty.

Art. 438. Licencja przymusowa może zostać przeniesiona tylko łącznie z przedsiębiorstwem lub tą jego częścią, w której jest ona wykonywana. Licencja przymusowa

dotycząca prawa wyłącznego wcześniejszego może być przeniesiona na inną osobę tylko łącznie z prawem wyłącznym zależnym.

Art. 439. W szczególnie uzasadnionych przypadkach decyzja o udzieleniu licencji przymusowej, w części dotyczącej zakresu i czasu trwania licencji bądź też wysokości opłaty licencyjnej, może być po upływie 2 lat od jej wydania zmieniona na wniosek zainteresowanego.

Art. 440. Licencja przymusowa oraz licencja wzajemna podlegają na wniosek zainteresowanego wpisowi w rejestrze.

TYTUŁ X

Depozyt

Art. 441. 1. Urząd Patentowy prowadzi, z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego, depozyt zawierający informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

2. Przedmiotem depozytu jest dokument utrwalony w postaci elektronicznej.

3. Wpis do depozytu następuje na wniosek. Od wniosku pobiera się opłatę.

4. Czas trwania depozytu wynosi 5 lat od daty złożenia depozytu.

5. Depozyt, na wniosek, może być przedłużany na dalsze roczne okresy.

6. Depozyt przedłuża się, jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 4, zostanie uiszczona opłata za jego przedłużenie.

7. Wniosek o wpis do depozytu składa się za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Urzędu Patentowego przy użyciu dedykowanego formularza elektronicznego.

8. Wniosek o wpis do depozytu zawiera:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy;
- 2) datę wniosku;
- 3) oznaczenie przedmiotu depozytu;
- 4) oświadczenie wnioskodawcy, że depozyt zawiera informacje, o których mowa ust. 1;
- 5) podpis wnioskodawcy.

9. Do wniosku o wpis do depozytu załącza się dokument utrwalony w postaci elektronicznej stanowiący przedmiot depozytu. Dopuszczalne jest dołączenie więcej niż jednego dokumentu.

10. Po wpłynięciu wniosku o wpis do depozytu Urząd Patentowy nadaje mu kolejny numer i stwierdza datę jego wpływu. Przepisy art. 17 ust. 3-5 stosuje się odpowiednio.

11. Po sprawdzeniu, że wniosek, o którym mowa w ust. 3, został złożony prawidłowo Urząd Patentowy wydaje dokument potwierdzający wpis do depozytu.

12. Dokument potwierdzający wpis do depozytu zawiera:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy;
- 2) datę złożenia depozytu;
- 3) numer wniosku;
- 4) numer depozytu;
- 5) oznaczenie przedmiotu depozytu;
- 6) datę wygaśnięcia depozytu.

13. W przypadku przedłużenia depozytu Urząd Patentowy potwierdza przedłużenie depozytu.

14. Urząd Patentowy nie bada przedmiotu depozytu oraz uprawnień wnioskodawcy do informacji nim objętych.

15. W przypadku gdy w postępowaniu przed sądem wnioskodawca powoła się na depozyt, Urząd Patentowy, na pisemne żądanie, zapewnia sądowi wgląd do depozytu.

16. W przypadku gdy w postępowaniu, o którym mowa w ust. 15, dopuszczono dowód z opinii biegłego, sąd może, w drodze postanowienia, zobowiązać Urząd Patentowy do udostępnienia depozytu wyznaczonemu biegłemu.

17. W przypadku, o którym mowa w ust. 15, sąd może, w drodze postanowienia, zobowiązać Urząd Patentowy do udostępnienia depozytu pozostałym stronom wyłącznie za pisemną zgodą wnioskodawcy.

18. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia depozytu;
- 2) sposób oznaczania przedmiotu depozytu;
- 3) wzór dokumentu potwierdzającego wpis do depozytu;
- 4) sposób potwierdzania przedłużenia depozytu;
- 5) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3 oraz w ust. 6.

– z uwzględnieniem wykorzystania nowoczesnych technik prowadzenia depozytu i potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa jego prowadzenia, ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa oraz z uwzględnieniem kosztów prowadzenia depozytu.

TYTUŁ XI

Dochodzenie roszczeń w postępowaniu cywilnym

DZIAŁ I

Przepisy wspólne

Art. 442. Sprawy dotyczące roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony własności przemysłowej są rozstrzygane w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej, o ile nie przewidziano właściwości innego organu albo innego postępowania.

Art. 443. W postępowaniu w sprawach własności intelektualnej są rozpatrywane sprawy w szczególności o:

- 1) ustalenie autorstwa projektu wynalazczego oraz projektu racjonalizatorskiego;
- 2) ustalenie prawa do prawa wyłącznego;
- 3) wynagrodzenie za korzystanie z projektu wynalazczego oraz projektu racjonalizatorskiego;
- 4) wynagrodzenie za korzystanie z wynalazku, wzoru użytkowego lub topografii dla celów państwowych;
- 5) odszkodowanie za przejście na Skarb Państwa prawa do patentu na wynalazek niejawni oraz prawa z rejestracji na wzór użytkowy niejawni;
- 6) naruszenie prawa wyłącznego;
- 7) naruszenie oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętego tymczasową ochroną krajową;
- 8) ustalenie prawa korzystania z wynalazku albo wzoru użytkowego, w przypadkach określonych w art. 72 i art. 74, dodatkowego prawa ochronnego albo topografii, w przypadku określonym w art. 74;
- 9) ustalenie uprzedniego prawa używania wzoru przemysłowego, w przypadku określonym w art. 175;
- 10) ustalenie prawa używania w ramach lokalnej działalności oznaczenia zarejestrowanego jako znak towarowy na rzecz innej osoby;
- 11) ustalenie prawa dołączenia do grupy producentów, rozumieniu art. 4 pkt 3 rozporządzenia 2023/2411;
- 12) przeniesienie prawa wyłącznego uzyskanego przez osobę nieuprawnioną;
- 13) przeniesienie praw wynikających ze zgłoszenia znaku towarowego lub prawa ochronnego na znak towarowy, w przypadku określonym w art. 254;

14) powództwa szczególne, o których mowa w art. 479¹²² i art. 479¹²⁹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

Art. 444. Uprawniony z prawa wyłącznego lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać zaprzestania działań grożących naruszeniem prawa.

Art. 445. Sąd, rozstrzygając o naruszeniu prawa, może orzec, na wniosek uprawnionego, o będących własnością naruszającego wytworach, co do których stwierdzono to naruszenie, oraz środkach i materiałach, które zostały użyte do ich wytworzenia lub oznaczenia. W szczególności sąd może orzec o ich wycofaniu z obrotu, przyznaniu uprawnionemu na poczet zasądzonej na jego rzecz sumy pieniężnej lub zniszczeniu. Orzekając, sąd uwzględnia wagę naruszenia oraz interesy osób trzecich.

Art. 446. 1. W sprawach dotyczących roszczeń cywilnoprawnych z zakresu ochrony własności przemysłowej, sąd rozpoznaje wniosek o:

- 1) zabezpieczenie środka dowodowego;
- 2) wyjawienie lub wydanie środka dowodowego;
- 3) wezwanie do udzielenia informacji.

2. Sprawy, o których mowa w ust. 1, są rozstrzygane w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej.

DZIAŁ II

Roszczenia dotyczące wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych i topografii układów scalonych

Art. 447. 1. Uprawniony z patentu, którego patent został naruszony lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać od naruszającego patent:

- 1) zaniechania naruszania;
- 2) usunięcia skutków naruszenia;
- 3) naprawienia wyrządzonej szkody:
 - a) na zasadach ogólnych albo
 - b) w przypadku zawinionego naruszenia, przez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej opłacie licencyjnej albo innego stosownego wynagrodzenia, które w chwili dochodzenia roszczenia byłyby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z wynalazku;
- 4) wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści.

2. Niezależnie od roszczeń, o których mowa w ust. 1, uprawniony z patentu, którego patent został naruszony, lub osoba, której ustawa na to zezwala, może domagać się:

- 1) jednokrotnego albo wielokrotnego ogłoszenia oświadczenia o odpowiedniej treści i formie lub
- 2) podania do publicznej wiadomości części albo całości orzeczenia lub informacji o orzeczeniu, w sposób i w zakresie określonym przez sąd.

3. Sąd może nakazać osobie, która naruszyła patent, na jej wniosek, w przypadku gdy naruszenie jest niezawinione, zapłatę stosownej sumy pieniężnej na rzecz uprawnionego, jeżeli zaniechanie naruszania lub orzeczenie, o którym mowa w art. 445, byłyby dla osoby naruszającej niewspółmiernie dotkliwe, a zapłata stosownej sumy pieniężnej należycie uwzględnia interesy uprawnionego.

Art. 448. 1. Roszczeń z tytułu naruszenia patentu można dochodzić po udzieleniu patentu.

2. Roszczenia z tytułu naruszenia patentu, jeżeli sprawca działał w dobrej wierze, mogą być dochodzone za okres rozpoczynający się po dniu, w którym Urząd Patentowy dokonał ogłoszenia o zgłoszeniu wynalazku, a w przypadku wcześniejszego powiadomienia przez uprawnionego osoby naruszającej prawo o dokonany zgłoszeniu – od daty tego powiadomienia.

Art. 449. 1. Roszczenia z tytułu naruszenia patentu ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym uprawniony dowiedział się o naruszeniu swego prawa i o osobie, która naruszyła patent, oddzielnie co do każdego naruszenia. W przypadku naruszenia patentu o charakterze powtarzalnym oraz ciągłym bieg przedawnienia rozpoczyna się od każdego dnia, w którym naruszenie nastąpiło. Jednakże w każdym przypadku roszczenie przedawnia się z upływem 5 lat od dnia, w którym nastąpiło naruszenie patentu.

2. Bieg przedawnienia ulega zawieszeniu w okresie między zgłoszeniem wynalazku do Urzędu Patentowego a udzieleniem patentu.

Art. 450. Uprawniony, o którym mowa w art. 73, może żądać od osoby, która nie będąc do tego uprawniona, zgłosiła wynalazek lub uzyskała patent, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści i naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

Art. 451. 1. Jeżeli strony nie postanowiły inaczej, nabywca, licencjobiorca lub inna osoba, na rzecz której uprawniony dokonał odpłatnego rozporządzenia, może żądać zwrotu wniesionej zapłaty oraz naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zbywca może potrącić sobie korzyści, jakie nabywca, licencjobiorca lub inna osoba, na rzecz której uprawniony dokonał odpłatnego rozporządzenia, uzyskała przez korzystanie z wynalazku przed unieważnieniem patentu.

3. Jeżeli korzyści są wyższe od wniesionej zapłaty i dochodzonego odszkodowania, zbywca nie ponosi odpowiedzialności.

Art. 452. 1. Do patentu europejskiego walidowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisy art. 447–451 stosuje się odpowiednio.

2. Do europejskiego zgłoszenia patentowego przepisy art. 447 i art. 448 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadku europejskiego zgłoszenia patentowego, jeżeli roszczenie, o którym mowa w art. 447, jest wywodzone z publikacji zgłoszenia wynalazku, może być ono dochodzone za okres rozpoczynający się po dniu, w którym Urząd Patentowy dokonał ogłoszenia o złożeniu tłumaczenia na język polski zastrzeżeń patentowych europejskiego zgłoszenia patentowego.

Art. 453. Do dodatkowego prawa ochronnego przepisy art. 447–451 stosuje się odpowiednio.

Art. 454. 1. Do prawa z rejestracji wzoru użytkowego i wzoru przemysłowego, unijnego wzoru przemysłowego oraz międzynarodowego wzoru przemysłowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przepisy art. 447–451 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku wystąpienia z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia, wnioskiem o zabezpieczenie środka dowodowego lub z powództwem o naruszenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego, do tego wniosku lub pozwu dołącza się sprawozdanie o stanie techniki albo, w przypadku, o którym mowa w art. 117 ust. 4, informację o niesporządzeniu tego sprawozdania.

3. W przypadku wystąpienia z powództwem o naruszenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego sąd wyznacza osobie naruszającej prawo, termin na złożenie w Urzędzie Patentowym wniosku o unieważnienie tego prawa.

4. W przypadku braku skutecznego złożenia wniosku, o których mowa w ust. 3, w sytuacji późniejszego unieważnienia prawa z rejestracji wzoru użytkowego, osobie naruszającej prawo nie przysługuje przeciwko uprawnionemu, roszczenie o naprawienie szkody.

5. Roszczenia z tytułu naruszenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego, prawa z rejestracji wzoru przemysłowego, unijnego wzoru przemysłowego lub międzynarodowego

wzoru przemysłowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli sprawca działał w dobrej wierze, mogą być dochodzone za okres rozpoczynający się po dniu w którym Urząd Patentowy dokonał publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informacji o udzieleniu prawa z rejestracji lub uznaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ochrony międzynarodowego wzoru przemysłowego, a w przypadku wcześniejszego powiadomienia przez uprawnionego osoby naruszającej prawo o dokonany zgłoszeniu lub wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego wzoru przemysłowego – od daty tego powiadomienia.

Art. 455. 1. Do roszczeń z tytułu naruszenia prawa z rejestracji topografii przepisy art. 447–451 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli w okresie 2 lat od pierwszego wykorzystania topografii w celach handlowych uprawniony do uzyskania prawa z rejestracji powiadomi osobę, która korzystała z niej bez jego zgody, o zamiarze zgłoszenia tej topografii do Urzędu Patentowego, przepis art. 454 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 456. 1. Twórca wynalazku może dochodzić roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z jego wynalazku przed sądem okręgowym.

2. W postępowaniu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, dotyczące postępowania w sprawach własności intelektualnej.

Art. 457. Do wynagrodzeń za korzystanie z wzorów użytkowych, topografii i wzorów przemysłowych przepis art. 456 stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ III

Roszczenia dotyczące znaków towarowych

Art. 458. 1. Do prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego oraz międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przepisy art. 447 stosuje się odpowiednio.

2. Z roszczeniami, o których mowa w art. 447 ust. 1, można wystąpić również przeciwko osobie, która wprowadza do obrotu wyłącznie towary oznaczone już znakiem towarowym, jeżeli nie pochodzą one od uprawnionego albo osoby, która miała jego zezwolenie na używanie znaku towarowego, jak również przeciwko osobie, z której usług korzystano przy naruszeniu

prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przepisu nie stosuje się do osoby, której odpowiedzialność jest wyłączona na podstawie art. 4-6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz. Urz. UE L 277 z 27.10.2022, s. 1, z późn. zm.).

3. Licencjodawca, powołując się na udzielone mu prawo ochronne na znak towarowy, unijny znak towarowy lub międzynarodowy znak towarowy, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może wystąpić z roszczeniami, o których mowa w art. 447 ust. 1, przeciwko licencjobiorcy, który narusza postanowienia umowy licencyjnej, odnoszące się do okresu i terenu jej obowiązywania, postaci znaku będącego przedmiotem licencji, a także wskazania towarów, dla których znak może być używany, oraz ich jakości. Przepis stosuje się odpowiednio do sublicencji.

4. Uprawniony z prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może wystąpić z roszczeniami, o których mowa w art. 447 ust. 1, przeciwko licencjobiorcy lub sublicencjobiorcy, w przypadku naruszenia postanowień umowy licencyjnej lub sublicencyjnej, o których mowa w ust. 3, a także w przypadku, gdy umowa ta została zawarta z naruszeniem przepisu art. 427.

Art. 459. W przypadku gdy istnieje ryzyko, że opakowania, etykiety, metki, zabezpieczenia, elementy lub urządzenia służące weryfikacji autentyczności lub inne środki, na których jest umieszczony znak towarowy, mogłyby być używane w odniesieniu do towarów, a takie użycie stanowiłoby bezprawne używanie znaku towarowego, o którym mowa w art. 248 ust. 1 i 2, uprawniony z prawa ochronnego, unijnego znaku towarowego, międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub osoba, której ustawa na to zezwala, może żądać zaniechania:

- 1) umieszczania oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym lub do niego podobnego na opakowaniach, etykietach, metkach, zabezpieczeniach, elementach lub urządzeniach służących weryfikacji autentyczności lub innych środkach, na których ten znak może być umieszczony;
- 2) oferowania, wprowadzania do obrotu, importu lub eksportu lub składowania w celu oferowania lub wprowadzania do obrotu, opakowań, etykiet, metek, zabezpieczeń,

elementów lub urządzeń służących weryfikacji autentyczności lub innych środków, na których ten znak jest umieszczony.

Art. 460. W przypadku gdy reprodukcja znaku towarowego w słowniku, encyklopedii lub podobnym zbiorze informacji w postaci papierowej lub elektronicznej, jak również w publikacjach prasowych lub elektronicznych, stwarza wrażenie, że stanowi on nazwę rodzajową towaru, wydawca zapewnia, na żądanie uprawnionego z prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, aby reprodukcji znaku towarowego bezzwłocznie, a w przypadku zbiorów w postaci papierowej najpóźniej w następnym wydaniu publikacji, towarzyszyło wskazanie, że jest to zarejestrowany znak towarowy.

Art. 461. 1. W postępowaniu w sprawie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uprawnionemu nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego, jeżeli ten później zarejestrowany znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony na podstawie art. 256 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 lub art. 257 ust. 3.

2. W postępowaniu w sprawie naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uprawnionemu nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego unijnego znaku towarowego, jeżeli ten później zarejestrowany znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 60 ust. 1, 3 lub 4, art. 61 ust. 2 lub art. 64 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej.

3. W przypadku gdy uprawnionemu z prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego na podstawie ust. 1 lub 2, uprawnionemu do później zarejestrowanego znaku towarowego nie przysługuje, w ramach postępowania w sprawie naruszenia prawa ochronnego na ten znak, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prawo zakazania używania wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego, nawet jeśli nie

można już powoływać się na prawo do wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego przeciwko późniejszemu znakowi towarowemu.

Art. 462. W przypadku oznaczenia towaru podrobionym znakiem towarowym, sąd orzekając, zgodnie z art. 445, o dalszym rozporządzeniu tym towarem, może tylko w wyjątkowych przypadkach uznać za wystarczające do dopuszczenia towaru do obrotu usunięcie podrobionego znaku towarowego z tego towaru.

Art. 463. Do prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przepis art. 451 stosuje się odpowiednio.

Art. 464. Roszczenia z tytułu naruszenia prawa ochronnego na znak towarowy, unijnego znaku towarowego lub międzynarodowego znaku towarowego, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli sprawca działał w dobrej wierze, mogą być dochodzone za okres rozpoczynający się po dniu, w którym Urząd Patentowy dokonał ogłoszenia o zgłoszeniu znaku towarowego lub o wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego, a w przypadku wcześniejszego powiadomienia osoby naruszającej prawo o dokonany zgłoszeniu lub o wyznaczeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego – od daty powiadomienia. Przepisy art. 448 ust. 1 i art. 449 stosuje się odpowiednio.

Art. 465. 1. Uprawniony do znaku towarowego powszechnie znanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może żądać zaprzestania używania znaku identycznego albo podobnego w odniesieniu do towarów identycznych albo podobnych, gdy używanie takie może wprowadzić odbiorców w błąd, co do pochodzenia towaru.

2. Z roszczeniami, o których mowa w ust. 1, nie można wystąpić w przypadku, o którym mowa w art. 256 ust. 1 pkt 3.

DZIAŁ IV

Roszczenia dotyczące oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych

Art. 466. Do zarejestrowanego oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych przepis art. 447 stosuje się odpowiednio.

2. Z roszczeniami, o których mowa w art. 447, może wystąpić grupa producentów lub producent upoważniony do stosowania zarejestrowanego oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

3. Z roszczeniami, o których mowa w art. 447, można wystąpić również przeciwko osobie, która tylko wprowadza do obrotu produkty, które mogą wprowadzać konsumenta w błąd co do ich prawdziwego pochodzenia, jeżeli nie pochodzą one od grupy producentów lub producenta upoważnionego do stosowania zarejestrowanego oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, jak również przeciwko osobie, z usług której korzystano przy naruszeniu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Przepisu nie stosuje się do osoby, której odpowiedzialność jest wyłączona na podstawie art. 4-6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz. Urz. UE L 277 z 27.10.2022, s. 1, z późn. zm.).

Art. 467. Roszczenia z tytułu naruszenia prawa do zarejestrowanego oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych mogą być dochodzone za okres rozpoczynający się po dniu, w którym Urząd Patentowy dokonał publikacji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” informacji o decyzji o spełnieniu przez wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych wymogów wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej. Przepisy art. 448 ust. 1 oraz art. 449 stosuje się odpowiednio.

Art. 468. Przepisy art. 466 i art. 467 stosuje się odpowiednio w przypadku niezarejestrowania objętego tymczasową ochroną krajową oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, przy czym roszczenia te mogą być dochodzone za okres, w którym trwała tymczasowa ochrona krajowa.

TYTUŁ XII

Przepisy karne.

Art. 469. 1. Kto przypisuje sobie autorstwo albo wprowadza w błąd inną osobę co do autorstwa cudzego projektu wynalazczego, albo w inny sposób narusza prawa twórcy projektu wynalazczego, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 i 3,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 470. 1. Kto, nie będąc uprawnionym do uzyskania prawa wyłącznego, zgłasza cudzy wynalazek, wzór użytkowy, wzór przemysłowy lub cudzą topografię w celu uzyskania prawa wyłącznego,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto ujawnia uzyskaną informację o cudzym wynalazku, wzorze użytkowym, wzorze przemysłowym albo cudzej topografii lub w inny sposób uniemożliwia uzyskanie prawa wyłącznego.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 2 działa nieumyślnie, będąc zobowiązanym do zachowania w tajemnicy uzyskanej informacji,

podlega grzywnie.

Art. 471. 1. Kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary:

- 1) podrobionym znakiem towarowym, w tym podrobionym unijnym znakiem towarowym lub międzynarodowym znakiem towarowym, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zarejestrowanym znakiem towarowym, unijnym znakiem towarowym, lub międzynarodowym znakiem towarowym, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, których nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca przestępstwa określonego w ust. 1

podlega grzywnie.

3. Jeżeli sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstwa określonego w ust. 1 stałe źródło dochodu albo dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do towarów o znacznej wartości

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

Art. 472. 1. Kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza produkty zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym produktów rzemieślniczych i przemysłowych, którego nie ma prawa używać lub oznaczeniem, o którym mowa w art. 40 rozporządzenia 2023/2411, lub dokonuje obrotu produktami oznaczonymi takimi oznaczeniami

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca przestępstwa określonego w ust. 1 podlega grzywnie.

3. Jeżeli sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstwa określonego w ust. 1 stałe źródło dochodu albo dopuszcza się tego przestępstwa w stosunku do produktów o znacznej wartości

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.

Art. 473. 1. W przypadku skazania za przestępstwo określone w art. 471 ust. 3, sąd orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa:

1) towarów oznaczonych:

a) podrobionym znakiem towarowym, w tym podrobionym unijnym znakiem towarowym, lub międzynarodowym znakiem towarowym, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) zarejestrowanym znakiem towarowym, unijnym znakiem towarowym lub międzynarodowym znakiem towarowym, którego ochrona została uznana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którego sprawca nie ma prawa używać;

2) materiałów i narzędzi oraz środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa. Jeżeli takie towary, materiały, narzędzia oraz środki techniczne, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, nie były własnością sprawcy, sąd może orzec ich przepadek na rzecz Skarbu Państwa.

2. W przypadku skazania za przestępstwo określone w art. 471 ust. 1 i 2, sąd może orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa towarów oznaczonych w sposób, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i materiałów, narzędzi oraz środków technicznych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, chociażby nie były własnością sprawcy.

3. W przypadku orzeczenia przepadku, o którym mowa w ust. 1 i 2, przepis art. 195 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2024 r. poz. 706) stosuje się odpowiednio, niezależnie od wartości towarów, materiałów, narzędzi, oraz środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, których przepadek orzeczono.

Art. 474. W przypadku skazania za przestępstwa określone w art. 472, art. 473 stosuje się odpowiednio.

Art. 475. 1. Kto, w celu wprowadzenia do obrotu oznacza przedmioty niechronione patentem, dodatkowym prawem ochronnym, prawem z rejestracji wzoru użytkowego, prawem z rejestracji topografii, prawem z rejestracji wzoru przemysłowego lub rejestracją oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, napisami lub rysunkami mającymi wywołać mylne mniemanie, że przedmioty te korzystają z takiej ochrony, podlega karze grzywny lub aresztu.

2. Tej samej karze podlega, kto przedmioty wymienione w ust. 1, wiedząc o mylnym ich oznaczeniu, wprowadza do obrotu, dokonuje obrotu tymi przedmiotami albo do celów obrotu przygotowuje lub przechowuje, albo podaje w ogłoszeniach, zawiadomieniach lub w inny sposób wiadomości mające wywołać mniemanie, że te przedmioty korzystają z ochrony prawnej.

Art. 476. Kto wprowadza do obrotu towary oznaczone znakiem towarowym z wyróżnikiem mającym wywołać mylne mniemanie, że towary te korzystają z takiej ochrony lub dokonuje obrotu tak oznaczonymi towarami, podlega karze grzywny.

Art. 477. W jednostkach organizacyjnych odpowiedzialność określoną w art. 469–472, art. 475 i art. 476 ponosi osoba prowadząca jednostkę organizacyjną lub kierująca jednostką organizacyjną chyba że z podziału kompetencji wynika odpowiedzialność innej osoby.

Art. 478. 1. Ściganie sprawców przestępstw określonych w art. 469, art. 470, art. 471 ust. 1 i 2 i art. 472 ust. 1 i 2 następuje na wniosek pokrzywdzonego.

2. Orzekanie w sprawach o czyny określone w art. 475 i art. 476 następuje w trybie ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2024 r. poz. 977 i 1544).

TYTUŁ XIII

Urząd Patentowy

DZIAŁ I

Zadania i organizacja Urzędu Patentowego.

Art. 479. Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej jest centralnym organem administracji rządowej w sprawach z zakresu własności przemysłowej.

Art. 480. 1. Urząd Patentowy podlega Radzie Ministrów. Nadzór nad działalnością Urzędu Patentowego sprawuje z ramienia Rady Ministrów minister właściwy do spraw gospodarki.

2. W ramach nadzoru nad działalnością Urzędu Patentowego minister właściwy do spraw gospodarki:

- 1) sprawuje kontrolę nad Urzędem Patentowym na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. z 2026 r. poz. 158);
- 2) zatwierdza sprawozdanie z działalności Urzędu Patentowego;
- 3) dokonuje oceny działalności Urzędu Patentowego na podstawie sprawozdania z działalności Urzędu Patentowego;
- 4) może żądać od Urzędu Patentowego informacji lub udostępnienia dokumentów związanych z realizacją zadań Urzędu Patentowego;
- 5) stosuje inne środki nadzorcze przewidziane w przepisach odrębnych.

3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, nie obejmuje spraw indywidualnych prowadzonych w ramach zadań, o których mowa w art. 481 ust. 2 pkt 1–5.

4. Prezes Rady Ministrów, w drodze zarządzenia, nadaje statut Urzędowi Patentowemu, w którym określa jego strukturę organizacyjną.

Art. 481. 1. Urząd Patentowy wykonuje zadania z zakresu własności przemysłowej i wspiera realizację polityki państwa w zakresie innowacyjności.

2. Do zadań Urzędu Patentowego należy w szczególności:

- 1) przyjmowanie i badanie zgłoszeń dotyczących przedmiotów własności przemysłowej, dokonanych w celu uzyskania ochrony;
- 2) rozpatrywanie spraw związanych z ochroną oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w zakresie wynikającym z rozporządzenia 2023/2411, w szczególności przyjmowanie i przeprowadzanie oceny wniosków o rejestrację oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych w ramach krajowego etapu procedury, przeprowadzanie krajowej procedury sprzeciwów, przeprowadzanie krajowej procedury zmiany specyfikacji produktów i przeprowadzanie krajowej procedury unieważnienia oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;

- 3) orzekanie w sprawach udzielania praw wyłącznych, a także w sprawach ograniczeń patentów i praw z rejestracji wzorów użytkowych przez zmianę zastrzeżeń patentowych oraz zastrzeżeń ochronnych;
- 4) rozstrzyganie spraw w postępowaniu spornym;
- 5) rozpatrywanie sprzeciwów;
- 6) współpraca z sądami orzekającymi w postępowaniu w sprawach własności intelektualnej;
- 7) prowadzenie rejestrów;
- 8) wydawanie organu urzędowego pod nazwą „Wiadomości Urzędu Patentowego”;
- 9) wydawanie „Biuletynu Urzędu Patentowego”;
- 10) ujawnianie zgłoszeń przedmiotów własności przemysłowej;
- 11) udział w pracach organizacji międzynarodowych i ich organów w sprawach z zakresu własności przemysłowej;
- 12) prowadzenie zbioru polskich opisów patentowych oraz opisów ochronnych wzorów użytkowych i wzorów przemysłowych;
- 13) prowadzenie depozytu zawierającego informacje techniczne i technologiczne;
- 14) realizowanie działań na rzecz wspierania ochrony własności przemysłowej, wzmocnienia innowacyjnej gospodarki oraz zrównoważonego rozwoju systemu prawa własności przemysłowej, w tym prowadzenie działalności edukacyjnej i upowszechniania wiedzy o ochronie i wykorzystaniu własności przemysłowej, a także związanych z komercjalizacją praw własności przemysłowej i transferem wiedzy.

3. Przy wykonywaniu zadań, Urząd Patentowy działa we współpracy z jednostkami sektora finansów publicznych, organizacjami społecznymi i związkami zawodowymi.

4. W celu realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1 pkt. 14 Urząd Patentowy może w szczególności:

- 1) organizować konkursy;
- 2) udzielać patronatów;
- 3) przyznać nagrody rzeczowe lub finansowe.

5. Urząd Patentowy może, w ramach zadań z zakresu własności przemysłowej, udzielać pomocy publicznej, w tym pomocy de minimis, przewidzianej w akcie normatywnym lub programie pomocowym, w trybie i na zasadach określonych w tym akcie lub programie pomocowym, na podstawie którego pomoc ma być udzielana.

6. Prezes Urzędu Patentowego przygotowuje i przedstawia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w terminie do 31 marca danego roku sprawozdanie z działalności Urzędu Patentowego, za rok poprzedni.

7. W sprawozdaniu z działalności Urzędu Patentowego uwzględnia się także realizację wytycznych i poleceń ministra właściwego do spraw gospodarki, jeżeli zostały wydane.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki zatwierdza sprawozdanie z działalności Urzędu Patentowego albo odmawia jego zatwierdzenia i dokonuje oceny działalności Urzędu Patentowego, o której mowa w art. 480 ust. 2 pkt 2 i 3, w terminie do 30 czerwca każdego roku.

Art. 482. 1. Na czele Urzędu Patentowego stoi Prezes Urzędu Patentowego, który kieruje Urzędem i reprezentuje go na zewnątrz oraz ustala szczegółową organizację wewnętrzną i szczegółowy zakres zadań komórek organizacyjnych.

2. Prezes Urzędu Patentowego jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki.

3. Kadencja Prezesa Urzędu Patentowego trwa 5 lat, licząc od dnia powołania.

4. Po upływie kadencji, Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw gospodarki może powołać ustępującego Prezesa Urzędu Patentowego na kolejną kadencję. W takim przypadku nie przeprowadza się naboru, o którym mowa w ust. 2.

5. Po upływie kadencji Prezes Urzędu Patentowego pełni swoją funkcję do czasu objęcia stanowiska przez swojego następcę.

6. Zastępcy Prezesa Urzędu Patentowego są powoływani przez Prezesa Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego. Prezes Rady Ministrów, na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego, odwołuje jego zastępców.

Art. 483. 1. Stanowisko Prezesa Urzędu Patentowego może zajmować osoba, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 2) jest obywatelem polskim;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada kompetencje kierownicze;

- 6) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym;
- 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Urzędu Patentowego.

2. Informację o naborze na stanowisko Prezesa Urzędu Patentowego ogłasza się przez umieszczenie ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych Urzędu Patentowego i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

3. Ogłoszenie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska;
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem;
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku;
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów;
- 6) termin i miejsce składania dokumentów;
- 7) informację o metodach i technikach naboru.

4. Termin, o którym mowa w ust. 3 pkt 6, nie może być krótszy niż 10 dni od dnia umieszczenia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych Urzędu Patentowego i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

5. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych Urzędu Patentowego i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów ogłoszenia o naborze jest bezpłatne.

6. Do przeprowadzania naboru na stanowiska zastępców Prezesa Urzędu Patentowego ust. 1–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 484. 1. Nabór na stanowisko Prezesa Urzędu Patentowego przeprowadza zespół, powołany przez ministra właściwego do spraw gospodarki, liczący co najmniej 3 osoby, których wiedza i doświadczenie dają rękojmię wyłonienia najlepszych kandydatów. W toku naboru ocenia się doświadczenie zawodowe kandydata, wiedzę niezbędną do wykonywania zadań na stanowisku, na które jest przeprowadzany nabór, oraz kompetencje kierownicze.

2. Ocena wiedzy i kompetencji kierowniczych, o których mowa w ust. 1, może być dokonana na zlecenie zespołu przez osobę niebędącą członkiem zespołu, która posiada odpowiednie kwalifikacje do dokonania tej oceny.

3. Członek zespołu oraz osoba, o której mowa w ust. 2, są obowiązane zachować w tajemnicy informacje dotyczące osób ubiegających się o stanowisko, uzyskane w toku naboru.

4. W toku naboru zespół wyłania nie więcej niż 3 kandydatów, których przedstawia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

5. Z przeprowadzonego naboru zespół sporządza protokół zawierający:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór, oraz liczbę kandydatów;
- 3) imiona, nazwiska i adresy nie więcej niż 3 najlepszych kandydatów uszeregowanych według poziomu spełniania przez nich wymagań określonych w ogłoszeniu o naborze;
- 4) informację o zastosowanych metodach i technikach naboru;
- 5) uzasadnienie dokonanego wyboru albo powody niewyłonienia kandydata;
- 6) skład zespołu.

6. Wynik naboru ogłasza się niezwłocznie przez umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach podmiotowych Urzędu Patentowego i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

7. Informacja, o której mowa w ust. 6, zawiera:

- 1) nazwę i adres urzędu;
- 2) określenie stanowiska, na które był prowadzony nabór;
- 3) imiona i nazwiska wybranych kandydatów oraz ich miejsca zamieszkania albo informację o niewyłonieniu kandydata.

8. Umieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Patentowego i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów informacji o wyniku naboru jest bezpłatne.

9. Do sposobu przeprowadzania naboru na stanowiska zastępców Prezesa Urzędu Patentowego przepisy ust. 1–8 stosuje się odpowiednio.

10. Zespół przeprowadzający nabór na stanowiska, o których mowa w ust. 9, powołuje Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 485. 1. Prezes Rady Ministrów odwołuje Prezesa Urzędu Patentowego w przypadku:

- 1) złożenia rezygnacji;
- 2) utraty zdolności do pełnienia obowiązków na skutek długotrwałej choroby, trwającej co najmniej 6 miesięcy;
- 3) zaprzestania spełniania któregokolwiek z wymagań określonych w art. 482 ust. 1 pkt 1–4;
- 4) działania niezgodnego z prawem lub zasadami rzetelności i gospodarności;
- 5) odmowy zatwierdzenia sprawozdania z działalności Urzędu Patentowego albo jego nieprzedstawienia w terminie określonym w art. 480 ust.6.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Urzędem Patentowym kieruje Zastępca Prezesa Urzędu Patentowego wskazany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 486. Urząd Patentowy jest administratorem danych osobowych przetwarzanych w celu:

- 1) realizowania zadań określonych przepisami niniejszej ustawy;
- 2) świadczenia usług związanych z upowszechnianiem wiedzy o ochronie własności przemysłowej;
- 3) świadczenia usług związanych z realizacją zadań, o których mowa w pkt. 1 i 2 drogą elektroniczną poprzez system teleinformatyczny Urzędu Patentowego;
- 4) realizowania działalności administracyjnej.

Art. 487. 1. Do powołanych przez Prezesa Urzędu Patentowego ekspertów należy orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 481 ust. 2 pkt 1–5, a także w sprawach dokonywania wpisów w rejestrach.

2. W sprawach, o których mowa w art. 481 ust. 2 pkt 3 i 5, eksperci mogą orzekać w zespołach orzekających.

3. Skład zespołu orzekającego, o którym mowa w ust. 2, ustala:

- 1) Prezes Urzędu Patentowego albo
- 2) upoważniony przez Prezesa Urzędu Patentowego ekspert sprawujący funkcję kierowniczą – mając na uwadze zapewnienie szybkości i poprawności rozpatrywania spraw.

4. Ekspert reprezentuje Urząd Patentowy w postępowaniu przed sądem administracyjnym w sprawach, o których mowa w art. 363.

Art. 488. 1. Prezes Urzędu Patentowego może powierzyć ekspertowi dodatkowe funkcje, w szczególności kierowniczą, koordynacyjną lub kontrolną, lub dodatkowe zadania związane z wykonywaniem zadań w sprawach z zakresu własności przemysłowej, innych niż wskazane w art. 487.

2. Powierzenie dodatkowej funkcji, o której mowa w ust. 1, następuje na czas określony lub nieokreślony.

Art. 489. 1. Kolegium Ekspertów stanowi ogólne zgromadzenie ekspertów.

2. Kolegium Ekspertów wybiera ze swego grona Rzecznika Interesu Zawodowego oraz jego zastępcę, który reprezentuje ekspertów w sprawach z zakresu prawa pracy.

3. Kadencja Rzecznika Interesu Zawodowego oraz jego zastępcy trwa 4 lata, licząc od daty wyboru. Po upływie kadencji Rzecznik Interesu Zawodowego pełni swoją funkcję do czasu objęcia stanowiska przez swojego następcę.

4. Do zadań Kolegium Ekspertów należy:

- 1) składanie wniosków i wyrażanie opinii w zakresie spraw, o których mowa w art. 481 ust. 2 pkt 1–5, a także w sprawach dokonywania wpisów w rejestrach;
- 2) wyrażanie opinii co do problemów związanych z orzekaniem, w szczególności co do przypadków niejedności orzecznictwa, oraz przedstawianie odpowiednich wniosków w tym zakresie;
- 3) wyrażanie opinii co do ustalanego przez Prezesa Urzędu Patentowego projektu regulaminu przyznawania nagród, o którym mowa w art. 499 ust. 5;
- 4) wyrażanie opinii co do projektu Regulaminu Kolegium Ekspertów i Kodeksu Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego;
- 5) wyrażanie opinii w innych sprawach, przedstawionych przez Prezesa Urzędu Patentowego lub przez Rzecznika Interesu Zawodowego.

5. Kolegium Ekspertów zwołuje, co najmniej raz w roku, Prezes Urzędu Patentowego.

6. Kolegium Ekspertów może również zwołać, w każdym czasie, Rzecznik Interesu Zawodowego, dla przedstawienia sprawy wymagającej wyrażenia opinii przez Kolegium.

7. Kolegium Ekspertów przewodniczy Prezes Urzędu Patentowego albo wskazany przez niego zastępca.

8. Kolegium Ekspertów może również obradować w sekcjach, na które eksperci zostają podzieleni według kryteriów rzeczowo-problemowych, stosownie do wykonywanych zadań. Sekcji może przewodniczyć Prezes Urzędu Patentowego, wskazany przez niego zastępca, Rzecznik Interesu Zawodowego albo ekspert, któremu została powierzona funkcja kierownicza.

9. Podział na sekcje i wyznaczenie przewodniczących sekcji należy do Prezesa Urzędu Patentowego.

10. Regulamin określający zasady i tryb działania Kolegium Ekspertów opracowuje Rzecznik Interesu Zawodowego.

11. Po uzyskaniu opinii, o której mowa w ust. 4 pkt. 4 Rzecznik Interesu Zawodowego przedstawia Regulamin, o którym mowa w ust. 10 do zatwierdzenia Prezesowi Urzędu Patentowego.

12. W przypadku zmian Regulaminu, o którym mowa w ust. 4 pkt 4, ust. 10 i 11 stosuje się odpowiednio.

13. Kodeks Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego opracowuje Rzecznik Interesu Zawodowego.

14. Po uzyskaniu opinii, o której mowa w ust. 4 pkt 4 Rzecznik Interesu Zawodowego przedstawia Kodeks Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego, o którym mowa w ust. 13 do zatwierdzenia Prezesowi Urzędu Patentowego.

15. W przypadku zmian Kodeksu Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego, o którym mowa w ust. 4 pkt 4, ust. 13 i ust. 14 stosuje się odpowiednio.

Art. 490. 1. Pracownikami Urzędu Patentowego są:

- 1) eksperci, asesorzy i aplikanci;
- 2) członkowie korpusu służby cywilnej;
- 3) osoby nieobjęte mnożnikowymi systemami wynagradzania.

2. Pracownicy wskazani w ust. 1 pkt 1 i 2 są pracownikami zatrudnionymi na stanowiskach urzędniczych.

DZIAŁ II

Eksperci, asesorzy, aplikanci

Art. 491. 1. Uzyskanie uprawnień eksperta wymaga posiadania wyższego wykształcenia odpowiadającego zadaniom eksperta, odbycia aplikacji eksperckiej, zwanej dalej „aplikacją”, oraz asesury.

2. Ekspertem może być osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim i korzysta z pełni praw publicznych;
- 2) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 3) zna języki obce w zakresie i stopniu niezbędnym do wykonywania zadań eksperta;
- 4) cieszy się nieposzlakowaną opinią;
- 5) ma stan zdrowia oraz predyspozycje pozwalające na powierzenie jej zadań eksperta;
- 6) posiada kwalifikacje wymagane do pracy na stanowisku eksperta.

Art. 492. 1. Nabór na aplikację jest otwarty oraz konkurencyjny.

2. Prezes Urzędu Patentowego ogłasza o naborze na aplikację w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Patentowego.

3. Prezes Urzędu Patentowego przeprowadza postępowanie kwalifikacyjne.

4. Kandydatem może być osoba posiadająca wyższe wykształcenie i spełniająca wymagania, o których mowa w art. 491.

5. Aplikacja trwa 3 lata, z tym że w przypadkach uzasadnionych posiadaniem przez aplikanta wiedzy i co najmniej rocznego doświadczenia w sprawach z zakresu własności przemysłowej, na wniosek aplikanta, aplikacja może być skrócona. Aplikacja nie może trwać krócej niż 6 miesięcy.

6. Przebieg aplikacji podlega ocenie okresowej co 6 miesięcy oraz ocenie końcowej. Ocena końcowa sporządzana jest nie później niż po upływie trzech lat od rozpoczęcia aplikacji.

7. Stosunek pracy z aplikantem nawiązuje Prezes Urzędu Patentowego na podstawie umowy o pracę na czas określony – czas trwania aplikacji. Przepisu art. 25¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeksu pracy (Dz. U. z 2025 r. poz. 277, 807, 1423, 1661, z 2026 r. poz. 25) nie stosuje się.

8. Aplikantowi może być powierzane wykonywanie określonych czynności związanych z orzekaniem, bez prawa podejmowania decyzji.

9. Aplikacja kończy się egzaminem. Powtórny egzamin może być złożony tylko raz, nie wcześniej niż po 6 miesiącach i nie później niż po roku od daty pierwszego egzaminu.

10. Egzamin przeprowadza komisja egzaminacyjna powołana przez Prezesa Urzędu Patentowego.

11. Prezes Urzędu Patentowego rozwiązuje umowę o pracę z aplikantem w przypadku:

- 1) dwukrotnego nieprzystąpienia przez aplikanta bez usprawiedliwienia do egzaminu;
- 2) niezłożenia przez aplikanta powtórnego egzaminu;
- 3) uzyskania przez aplikanta dwóch następujących po sobie negatywnych ocen okresowych z przebiegu aplikacji.

12. Za naruszenie obowiązków służbowych aplikant odpowiada dyscyplinarnie. Do odpowiedzialności dyscyplinarnej przepisy działu IV rozdziału 1 niniejszego tytułu stosuje się odpowiednio.

Art. 493. 1. Po złożeniu egzaminu stosunek pracy z asesorem nawiązuje Prezes Urzędu Patentowego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

2. Asesorowi powierza się wykonywanie czynności eksperta.

3. Przebieg asesury podlega ocenie okresowej co 6 miesięcy oraz ocenie końcowej. Ocena końcowa sporządzana jest nie później niż po upływie dwóch lat od rozpoczęcia asesury.

4. W przypadku otrzymania oceny pozytywnej z dwóch kolejnych ocen okresowych oraz pozytywnej oceny końcowej, asesor jest powoływany na eksperta.

5. W przypadku uzyskania przez asesora negatywnej oceny z dwóch kolejnych ocen okresowych lub gdy po upływie dwóch lat asesury, asesor nie uzyska pozytywnej oceny końcowej, Prezes Urzędu Patentowego rozwiązuje z nim umowę o pracę za wypowiedzeniem.

Art. 494. 1. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb naboru na aplikację, uwzględniając konieczność prawidłowego, efektywnego, otwartego i konkurencyjnego przeprowadzenia naboru.

2. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i tryb aplikacji i asesury;
 - 2) zakres i sposób dokonywania ocen okresowych i oceny końcowej aplikacji i asesury;
 - 3) zakres egzaminów i tryb ich składania
- z uwzględnieniem konieczności prawidłowego przeprowadzania aplikacji i asesury, przejrzystości stosowanych kryteriów oceny i opiniowania, częstotliwości ich przeprowadzania oraz rzetelnego i bezstronnego przeprowadzania egzaminu.

Art. 495. 1. Prezes Urzędu Patentowego powołuje eksperta na dane stanowisko eksperta na czas określony lub nieokreślony. Powołanie nie stanowi nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 68 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

2. Przy powołaniu ekspert składa ślubowanie wobec Prezesa Urzędu Patentowego według następującej roty: „Ślubuję uroczyście na powierzonym mi stanowisku eksperta sumiennie wykonywać zadania, orzekać bezstronnie i zgodnie z prawem, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami etyki, godności i uczciwości”. Ślubowanie może być złożone z dodaniem słów „Tak mi dopomóż Bóg”.

3. Złożenie ślubowania ekspert potwierdza podpisem.

4. Ekspert, który przechodzi na inne stanowisko eksperta, nie składa ponownie ślubowania.

5. Ponownego zatrudnienia osoby, która była wcześniej powołana na stanowisko eksperta, dokonuje się na stanowisko eksperta.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się w przypadku, gdy ustanie stosunku pracy eksperta nastąpiło na skutek przyczyn wskazanych w art. 531 ust. 6 i 7.

Art. 496. 1. W zakresie orzekania eksperci podlegają tylko ustawom.

2. Do ekspertów w zakresie orzekania nie stosuje się przewidzianych w odrębnych ustawach przepisów o obowiązku wykonywania poleceń służbowych przełożonego.

3. Orzekając w sprawie, ekspert jest obowiązany uwzględniać ogólne wytyczne Prezesa Urzędu Patentowego.

4. Ogólne wytyczne Prezes Urzędu Patentowego wydaje po zasięgnięciu opinii albo na wniosek Kolegium Ekspertów.

5. Ogólne wytyczne podaje się do wiadomości publicznej.

6. Ogólne wytyczne wiążą wyłącznie ekspertów i nie mogą być powoływane jako podstawa prawna wydanej decyzji albo postanowienia.

7. Eksperci korzystają, na zasadach określonych w odrębnych ustawach, z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

8. Bezpośredni nadzór nad działalnością komórek organizacyjnych, w których orzekają eksperci, sprawuje Prezes Urzędu Patentowego albo wskazany przez niego zastępca.

9. Prezes Urzędu Patentowego lub wskazany przez niego zastępca, o którym mowa w ust. 8, w ramach nadzoru nie może wkraczać w zakres orzekania.

Art. 497. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dotyczących ekspertów dokonuje Prezes Urzędu Patentowego albo inna wyznaczona przez niego osoba.

Art. 498. 1. Ekspert jest obowiązany postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem, a w szczególności:

- 1) przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa;
- 2) przestrzegać przy orzekaniu ogólnych wytycznych Prezesa Urzędu Patentowego;
- 3) rzetelnie, bezstronnie, sprawnie i terminowo wykonywać powierzone zadania;
- 4) przestrzegać Kodeksu Etyki Ekspertów Urzędu Patentowego;
- 5) dochowywać tajemnicy prawnie chronionej;
- 6) godnie zachowywać się w pracy oraz poza nią.

2. Ekspert nie może tworzyć ani być członkiem związków zawodowych lub partii politycznych.

3. Z dniem powołania na stanowisko eksperta, ekspert jest obowiązany zrezygnować z członkostwa w związku zawodowym lub partii politycznej.

4. Ekspert nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia lub podejmować zajęć zarobkowych bez zgody Prezesa Urzędu Patentowego, a także wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami eksperta, lub podważających zaufanie do niego.

5. Ekspert, za zgodą Prezesa Urzędu Patentowego, może występować w roli biegłego sądowego.

6. Do ekspertów stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2025 poz. 499, z 2026 r. poz. 160, 177), odnoszące się do członków korpusu służby cywilnej zajmujących stanowiska kierownicze.

7. Ekspert jest obowiązany, na pisemne wezwanie Prezesa Urzędu Patentowego, przedłożyć w terminie 2 miesięcy orzeczenie uprawnionego lekarza, potwierdzające zachowanie przez eksperta zdolności fizycznej lub psychicznej do pracy na zajmowanym stanowisku.

8. Ekspert może być, stosownie do potrzeb, zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Art. 499. 1. Wynagrodzenie eksperta składa się z wynagrodzenia zasadniczego, przewidzianego dla zajmowanego stanowiska eksperta, oraz dodatku za wieloletnią pracę, a także – w przypadku powierzenia mu dodatkowej funkcji – z dodatku funkcyjnego. Wysokość tego wynagrodzenia i dodatku funkcyjnego ustala się z zastosowaniem mnożników kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa.

2. Ekspert może otrzymać dodatek zadaniowy za wykonywanie dodatkowych, powierzonych mu przez Prezesa Urzędu Patentowego zadań na okres wykonywania tych zadań, ze środków przeznaczonych na wynagrodzenia.

3. Ekspertowi przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne dla pracowników jednostek sfery budżetowej.

4. Tworzy się fundusz nagród za szczególne osiągnięcia w pracy ekspertów, asesorów i aplikantów w wysokości 3% planowanych środków na ich wynagrodzenia osobowe. Wielkość odpisu na fundusz nagród może być podwyższona przez Prezesa Urzędu Patentowego w ramach posiadanych środków na te wynagrodzenia.

5. Prezes Urzędu Patentowego określi, w drodze zarządzenia, regulamin przyznawania nagród, o których mowa w ust. 4. Regulamin określa zasady oraz kryteria przyznawania nagród.

6. Przyznanie nagrody wymaga pisemnego uzasadniania.

7. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, mnożniki kwoty bazowej, o której mowa w ust. 1, jako podstawy do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego na

stanowiskach ekspertów, asesorów i aplikantów oraz dodatku funkcyjnego, z uwzględnieniem powierzanego zakresu uprawnień oraz stanowiska.

Art. 500. 1. Czas pracy ekspertów nie może przekraczać 8 godzin na dobę i średnio 40 godzin tygodniowo chyba, że wymagają tego potrzeby Urzędu Patentowego.

2. Na polecenie przełożonego ekspert wykonuje pracę w godzinach nadliczbowych.

3. Za pracę w godzinach nadliczbowych przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze albo wynagrodzenie.

4. Rozkład czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiar w poszczególnych dniach tygodnia ustala się odpowiednio do warunków pracy przewidzianych dla ogółu pracowników Urzędu Patentowego. Dni tygodnia niebędących dniami pracy w Urzędzie Patentowym nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego.

Art. 501. Ekspertowi po 10 latach zatrudnienia na czas nieokreślony przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 6 dni roboczych, a po 20 latach – 12 dni roboczych.

Art. 502. Za czas niezdolności do pracy wskutek choroby ekspertowi przysługuje przez okres roku wynagrodzenie i zasiłek chorobowy w wysokości i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 503. Wśród ekspertów nie może powstać stosunek podległości służbowej między małżonkami, osobami pozostającymi ze sobą we wspólnym pożyciu oraz w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

Art. 504. 1. Do ekspertów przepisy art. 72 i art. 78 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2026 r. poz. 590) stosuje się odpowiednio.

2. Do ekspertów, asesorów i aplikantów mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej w zakresie przyznawania stawek dodatków za wieloletnią pracę, nagród jubileuszowych oraz jednorazowych odpraw w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę.

Art. 505. 1. W celu wspierania równowagi między życiem zawodowym a prywatnym ekspertów, asesorów i aplikantów, Prezes Urzędu Patentowego może wprowadzać lub finansować rozwiązania o charakterze prorodzinnym, prozdrowotnym, dotyczącym dobrostanu pracowników i kultury organizacyjnej opartej na współpracy.

2. Rozwiązania, o których mowa w ust. 1, mogą polegać w szczególności na:

- 1) udzielaniu dodatkowego czasu wolnego od pracy, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia i bez obowiązku jego odpracowania;
- 2) organizowaniu akcji lub programów, wspierających dobrostan psychiczny i fizyczny ekspertów.

3. Prezes Urzędu Patentowego określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy zakres rozwiązań, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem zasad równego traktowania oraz możliwości finansowych i potrzeb organizacyjnych.

Art. 506. Przepisy dotyczące ekspertów stosuje się odpowiednio do aplikantów i asesorów, z wyjątkiem art. 495, art. 498 ust. 8, art. 501 i art. 502. Do aplikantów nie stosuje się także przepisów art. 496 ust. 1 i 2.

DZIAŁ III

Ocena okresowa ekspertów

Art. 507. 1. Ekspert podlega ocenie okresowej dokonywanej przez bezpośredniego przełożonego.

2. Ocena okresowa, o której mowa w ust. 1 nie może wkraczać w zakres orzekania.

3. Ocenę okresową sporządza się co 12 miesięcy.

4. Ocenę okresową sporządza się w miesiącu kalendarzowym, w którym upływa 12 miesięcy od sporządzenia poprzedniej oceny okresowej.

5. W razie usprawiedliwionej nieobecności eksperta w pracy, trwającej łącznie dłużej niż 7 miesięcy w okresie ustalonym zgodnie z ust. 4, oceny okresowej nie sporządza się, a termin na sporządzenie kolejnej oceny liczy się od dnia powrotu eksperta do pracy.

6. Jeżeli termin sporządzenia oceny okresowej przypada w czasie usprawiedliwionej nieobecności eksperta, która była krótsza niż 7 miesięcy, ocenę sporządza się niezwłocznie po powrocie eksperta do pracy, jeżeli ekspert przepracował co najmniej 5 miesięcy.

Art. 508. 1. Ekspertowi służy sprzeciw od oceny okresowej w terminie 7 dni od dnia zapoznania się z oceną.

2. Sprzeciw wnosi się na piśmie do Prezesa Urzędu.

3. W terminie 7 dni od wniesienia sprzeciwu Prezes Urzędu, może:

- 1) odmówić uwzględnienia sprzeciwu, zawiadamiając o tym eksperta na piśmie;
- 2) uwzględnić sprzeciw w całości albo w części, wskazując jednocześnie sposób jego uwzględnienia.

4. W przypadku uwzględnienia sprzeciwu w całości albo w części oceniający w terminie 7 dni sporządza ocenę po raz drugi, zgodnie ze wskazówkami, o których mowa w ust. 3 pkt 2. Od oceny okresowej sporządzonej po raz drugi sprzeciw nie przysługuje.

5. Od oceny okresowej sporządzonej w wyniku rozpatrzenia sprzeciwu ekspert może odwołać się do sądu pracy, w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z tą oceną.

6. W przypadku nierozpatrzenia sprzeciwu w terminie albo nieuwzględnienia sprzeciwu od oceny okresowej, ekspert może odwołać się do sądu pracy w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 3 albo od dnia doręczenia zawiadomienia o nieuwzględnieniu sprzeciwu.

Art. 509. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób przeprowadzania ocen okresowych ekspertów, w tym kryteria, wzór arkusza, skalę ocen i tryb sporządzanej przez bezpośredniego przełożonego oceny okresowej kierując się potrzebą stałego doskonalenia jakości wykonywania obowiązków przez eksperta oraz zapewnienia obiektywizmu dokonywanych ocen okresowych.

DZIAŁ IV

Odpowiedzialność dyscyplinarna. Zawieszenie oraz rozwiązanie stosunku pracy

Rozdział 1

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 510. Za naruszenie obowiązków służbowych ekspert, asesor i aplikant odpowiada dyscyplinarnie.

Art. 511. 1. Postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie 3 miesięcy od dnia powzięcia przez Prezesa Urzędu Patentowego wiadomości o naruszeniu obowiązków służbowych ani po upływie 2 lat od dnia ich naruszenia.

2. Jeżeli ekspert z powodu usprawiedliwionej nieobecności w pracy nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg 3 miesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia jego stawienia się w pracy.

3. Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 4 lata.

4. Jeżeli naruszenie obowiązków służbowych wyczerpuje znamiona przestępstwa, przedawnienie następuje nie wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, 1818, 1872).

Art. 512. 1. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) obniżenie wynagrodzenia zasadniczego, nie więcej niż o 25%, przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy;
- 4) zakaz zajmowania stanowiska eksperta, a w przypadku asesorów lub aplikantów - odpowiednio wydalenie z asesury lub aplikacji.

2. Prawomocne orzeczenie kary wymienionej w ust. 1 pkt 4 powoduje odpowiednio zakaz ubiegania się o zatrudnienie na stanowisku eksperta, asesora lub o przyjęcie na aplikację przez okres 5 lat.

Art. 513. 1. W przypadku jednoczesnego ukarania za kilka naruszeń obowiązków służbowych wymierza się karę za poszczególne naruszenia, a następnie karę łączną.

2. W przypadku orzeczenia:

- 1) kary upomnienia i kary nagany – wymierza się łączną karę nagany;
- 3) za kilka naruszeń kar rodzajowo różnych i kary zakazu zajmowania stanowiska eksperta, wydalenia z asesury albo wydalenia z aplikacji – wymierza się łączną karę odpowiednio zakazu zajmowania stanowiska eksperta, wydalenia z asesury albo wydalenia z aplikacji.

2. Kary upomnienia i nagany nie podlegają łączeniu z karą obniżenia wynagrodzenia;

3. W przypadku gdy obwiniony popełnił dwa lub więcej naruszeń obowiązków służbowych, zanim wymierzono karę, wymierza się łączną karę, o ile kary te podlegają łączeniu, zgodnie z ust. 2

Art. 514. 1. Za naruszenie obowiązków służbowych mniejszej wagi Prezes Urzędu Patentowego może ukarać eksperta upomnieniem na piśmie. Ukaranie może być poprzedzone postępowaniem mającym na celu wyjaśnienie okoliczności sprawy.

2. Ekspert może w terminie 7 dni od wymierzenia mu kary upomnienia wnieść sprzeciw do Prezesa Urzędu Patentowego.

3. W przypadku wniesienia sprzeciwu Prezes Urzędu Patentowego niezwłocznie przekazuje sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu.

4. Przekazanie sprawy jest równoznaczne z wszczęciem postępowania wyjaśniającego.

Art. 515. Sprawy dyscyplinarne ekspertów rozpoznają:

- 1) w I instancji – Komisja Dyscyplinarna;
- 2) w II instancji – Wyższa Komisja Dyscyplinarna.

Art. 516. 1. Komisję Dyscyplinarną i Wyższą Komisję Dyscyplinarną powołuje Prezes Urzędu Patentowego spośród ekspertów zatrudnionych w Urzędzie Patentowym.

2. Komisję Dyscyplinarną, w liczbie co najmniej 10 członków, powołuje się na okres 4 lat.

3. Wyższą Komisję Dyscyplinarną, w liczbie co najmniej 10 członków, powołuje się na okres 6 lat.

4. Komisje Dyscyplinarna i Wyższa Komisja Dyscyplinarna powołują ze swojego grona przewodniczącego komisji i jego dwóch zastępców.

5. Tryb pracy Komisji Dyscyplinarnej oraz Wyższej Komisji Dyscyplinarnej określają regulaminy uchwalone przez te komisje i zatwierdzone przez Prezesa Urzędu Patentowego.

Art. 517. Wykonywanie zadań w Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przez jej członków jest traktowane na równi z wykonywaniem obowiązków pracowniczych.

Art. 518. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpatruje odwołania od orzeczeń Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 519. Członkowie Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej są niezawiśli w zakresie orzecznictwa dyscyplinarnego oraz nie są związani rozstrzygnięciami innych organów stosujących prawo, z wyjątkiem prawomocnego wyroku sądu.

Art. 520. 1. W skład Komisji Dyscyplinarnej wchodzi:

- 1) 3 członków, w przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 512 ust. 1 pkt 1–3,
- 2) 5 członków, w przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 512 ust. 1 pkt 4;

2. W skład Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wchodzi 5 członków, w tym przewodniczący posiadający wykształcenie prawnicze.

3. W przypadku gdy Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpatruje sprawę, w której orzeczono karę określoną w art. 512 ust. 1 pkt 4, co najmniej dwóch członków tej komisji dyscyplinarnej musi posiadać wykształcenie prawnicze.

4. Przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wyznaczają ich skład orzekający i termin rozprawy.

Art. 521. 1. Rzecznika dyscyplinarnego oraz jego zastępcę powołuje Prezes Urzędu Patentowego spośród ekspertów z wykształceniem prawniczym.

2. W uzasadnionych przypadkach można powołać drugiego zastępcę rzecznika dyscyplinarnego. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 522. 1. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające na polecenie Prezesa Urzędu Patentowego. O wszczęciu postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny zawiadamia eksperta, którego dotyczy postępowanie wyjaśniające.

2. Rzecznik dyscyplinarny przekazuje Komisji Dyscyplinarnej wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego albo, za zgodą Prezesa Urzędu Patentowego, umarza postępowanie wyjaśniające.

3. Do wykonywania zadań przez rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępcę przepis art. 517 stosuje się.

Art. 523. 1. Komisja Dyscyplinarna wszczyna postępowanie dyscyplinarne z dniem przekazania wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego.

2. Stronami postępowania dyscyplinarnego są rzecznik dyscyplinarny i obwiniony.

3. Obwiniony ma prawo korzystania z pomocy wybranego przez siebie obrońcy.

4. Komisja Dyscyplinarna wydaje orzeczenie po przeprowadzeniu rozprawy, w toku której wysłuchuje strony postępowania dyscyplinarnego, a także po rozpatrzeniu innych dowodów mających znaczenie dla sprawy.

5. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

6. Rozprawa jest jawna. W uzasadnionych przypadkach skład orzekający może wyłączyć jawność rozprawy.

7. Ogłoszenie orzeczenia jest jawne.

8. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronie postępowania dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

9. Od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej strona postępowania dyscyplinarnego może odwołać się, za pośrednictwem tej komisji, do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

10. Komisja Dyscyplinarna przekazuje Wyższej Komisji Dyscyplinarnej odwołanie wraz z aktami sprawy w terminie 14 dni od dnia otrzymania odwołania.

Art. 524. 1. W postępowaniu przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną przepisy art. 523 ust. 2–8 stosuje się odpowiednio.

2. Od orzeczeń Wyższej Komisji Dyscyplinarnej stronie postępowania dyscyplinarnego przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

3. Do rozpoznania odwołania, o którym mowa w ust. 2, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego o apelacji. Od orzeczenia sądu apelacyjnego skarga kasacyjna nie przysługuje.

Art. 525. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej o ukaraniu dołącza się do akt osobowych eksperta.

2. Prezes Urzędu Patentowego wykonuje karę, o której mowa w art. 512 ust. 1 pkt 3, z dniem uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. 526. 1. Kary dyscyplinarne określone w art. 512 ust. 1 pkt 1–3 ulegają zatarciu, a odpis orzeczenia dołączony do akt osobowych podlega zniszczeniu po upływie 3 lat od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ukaraniu.

2. W przypadku kary określonej w art. 512 ust. 1 pkt 4, zatarcie kary oraz zniszczenie odpisu orzeczenia następuje po upływie 3 lat od dnia upływu okresu, o którym mowa w art. 512 ust. 2.

3. Kara upomnienia na piśmie, o której mowa w art. 514, ulega zatarciu po upływie roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia tej kary.

Art. 527. Jeżeli przed zatarciem kary dyscyplinarnej zostanie orzeczona ponownie kara dyscyplinarna, okres zatarcia liczy się od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ponownym ukaraniu.

Art. 528. 1. Koszty obrońcy ponosi obwiniony.

2. Koszty biegłych powołanych przez komisję dyscyplinarną i koszty zleconych przez nią opinii ponosi Urząd Patentowy.

Art. 529. Do aplikantów i asesorów przepisy art. 511–528 stosuje się odpowiednio.

Art. 530. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego, w tym:

- 1) warunki powoływania i odwoływania członków Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców,
- 2) sposób dokonywania zmian w składzie Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej,
- 3) zakres czynności rzecznika dyscyplinarnego i jego zastępców,
- 4) tryb prowadzenia postępowania wyjaśniającego,
- 5) organizację i funkcjonowanie Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz tryb prowadzenia postępowania dyscyplinarnego,
- 6) warunki i sposób ustalania należności przysługującym świadkom, obrońcom i biegłym – kierując się potrzebą rzetelnego i sprawnego prowadzenia tych postępowań.

Rozdział 2

Zawieszenie oraz rozwiązanie stosunku pracy

Art. 531. 1. Prezes Urzędu Patentowego odwołuje eksperta ze stanowiska, w przypadku:

- 1) utraty przez eksperta zdolności fizycznej lub psychicznej do pracy, potwierdzonej orzeczeniem lekarskim wydanym dla celów emerytalno-rentowych lub orzeczeniem o utracie zdolności do pracy na zajmowanym stanowisku, wydanym przez lekarza uprawnionego do przeprowadzania badań lekarskich pracowników Urzędu Patentowego;
- 2) złożenia przez eksperta oświadczenia o rezygnacji ze stanowiska;
- 3) nieprzedłożenia przez eksperta w terminie orzeczenia uprawnionego lekarza o zachowaniu przez niego zdolności fizycznej lub psychicznej do pracy, w sytuacji, o której mowa w art. 498 ust. 7.

2. Prezes Urzędu Patentowego może odwołać eksperta ze stanowiska w przypadku:

- 1) potrzeby zmniejszenia stanu zatrudnienia ekspertów w wyniku zmiany zakresu zadań Urzędu Patentowego bądź trwałego zmniejszenia liczby spraw do rozpatrzenia;
- 2) utraty nieposzlakowanej opinii;
- 3) dwukrotnej, następującej po sobie, negatywnej oceny okresowej, o której mowa w art. 507;
- 4) przypadkach, o których mowa w art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

3. Stosunek pracy eksperta tymczasowo aresztowanego ulega z mocy prawa zawieszeniu.

4. Prezes Urzędu Patentowego może zawiesić eksperta w pełnieniu obowiązków, jeżeli zostało wszczęte przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne lub postępowanie karne.

5. W przypadku zawieszenia, o którym mowa w ust. 3 i 4, ekspertowi przysługuje wynagrodzenie oraz inne uprawnienia i świadczenia odpowiednio na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

6. Stosunek pracy eksperta wygasa w przypadkach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy oraz przepisach szczególnych, a także w przypadku:

- 1) utraty obywatelstwa polskiego;
- 2) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 512 ust. 1 pkt 4;
- 3) prawomocnego orzeczenia przez sąd o pozbawieniu eksperta praw publicznych lub zakazu zajmowania przez niego stanowiska eksperta;
- 4) odmowy złożenia ślubowania;
- 5) prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 6) nieobecności w pracy dłuższej niż 3 miesiące, z powodu tymczasowego aresztowania.

7. W przypadkach określonych w art. 52 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy Prezes Urzędu Patentowego może rozwiązać stosunek pracy bez wypowiedzenia z winy eksperta. Przepis art. 52 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

8. Jeżeli w odwołaniu nie określono inaczej, odwołanie eksperta ze stanowiska następuje z chwilą doręczenia mu zawiadomienia o odwołaniu. Ekspertowi odwołanemu ze stanowiska można wyznaczyć w okresie wypowiedzenia stosunku pracy inne zadania do wykonywania, odpowiadające jego kwalifikacjom.

9. Odwołanie eksperta ze stanowiska w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i w ust. 2 pkt 1 - 3, jest równoznaczne w skutkach z wypowiedzeniem umowy o pracę i stanowi przyczynę jej wypowiedzenia. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, umowę o pracę eksperta można także rozwiązać za porozumieniem stron albo przez złożenie wypowiedzenia umowy o pracę przez eksperta.

10. Odwołanie eksperta ze stanowiska w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, jest równoznaczne z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia.

11. Odwołanie eksperta ze stanowiska nie może naruszać przepisów dotyczących szczególnej ochrony pracowników w zakresie wypowiedzenia i rozwiązania stosunku pracy.

12. Ograniczenie w zakresie rozwiązywania stosunku pracy z ekspertem nie dotyczy odwołania z dodatkowej funkcji, o której mowa w art. 488 ust. 1.

Art. 532. 1. Do aplikantów i asesorów przepisy art. 531 ust. 3–5 i 6 pkt 1, 3, 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

2. Rozwiązanie umowy o pracę aplikanta lub asesora następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

TYTUŁ XIV

Zmiany w przepisach

Art. 533. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 468, 26, 1172 i 1634) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule VII w dziale IVg po rozdziale 1 dodaje się rozdział 1a w brzmieniu:

„Rozdział 1a

Listy ochronne

Art. 479^[95a] § 1. W sprawach własności intelektualnej każdy, kto spodziewa się złożenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia (wnioskodawca), może złożyć do sądu pismo zawierające jego stanowisko w sprawie (list ochronny).

§ 2. Wnioskodawca może złożyć list ochronny do jednego lub kilku sądów. Art. 734 stosuje się odpowiednio.

Art. 479^[95b] § 1. List ochronny powinien wskazywać:

- 1) osobę lub osoby, które mogą wystąpić z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia;
- 2) przedmiot wniosku o udzielenie zabezpieczenia;
- 3) uprawdopodobnienie okoliczności przedstawionych w liście ochronnym.

§ 2. Jeżeli oznaczenie osoby lub wszystkich osób, które mogą wystąpić z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia, jest niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, list ochronny zawiera informację o braku oznaczenia takiej osoby lub osób oraz wyjaśnienie przyczyn braku ich oznaczenia.

Art. 479^[95c] § 1. List ochronny obowiązuje przez okres 6 miesięcy od dnia jego złożenia.

§ 2. Na wniosek wnioskodawcy złożony przed upływem okresu, o którym mowa w mowa w § 1, okres obowiązywania listu ochronnego ulega przedłużeniu o kolejne 6 miesięcy.

§ 3. Po upływie okresu obowiązywania listu ochronnego sąd zwraca go wnioskodawcy.

Art. 479^[95d] § 1. W przypadku złożenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia w okresie obowiązywania listu ochronnego, sąd po stwierdzeniu, że wnioskodawca złożył uprzednio list

ochronny dotyczący przedmiotu wniosku, niezwłocznie dołącza go do akt sprawy, a jego odpis doręcza uprawnionemu.

§ 2. W przypadku złożenia listu ochronnego po złożeniu wniosku o udzielenie zabezpieczenia, a przed jego rozpoznaniem, przepis § 1 stosuje się odpowiednio.”

2) w art. 479¹²⁵ wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz.U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”;

3) w art. 479¹²⁸ wyrazy „art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej” zastępuje się wyrazami „art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej”;

4) po art. 479¹²⁹ dodaje się art. 479¹³⁰ w brzmieniu:

„Art. 479^[130]. Jeżeli po wytoczeniu powództwa o naruszenie prawa z rejestracji zostanie złożony wniosek o unieważnienie prawa z rejestracji, sąd zawiesza postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania przed Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Art. 534. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2026 r. poz. 268 i 516) w art. 96g wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 pkt 3-5 otrzymują brzmienie:

„3) prawa z rejestracji wzoru użytkowego;

4) prawa z rejestracji wzoru przemysłowego,

5) prawa ochronnego na znak towarowy,”;

2) w § 3 w pkt 2 średnik zastępuje się kropką i uchyla się pkt 3.

Art. 535. W ustawie z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. z 2023 poz. 76) w art. 6a wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 536. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2026 r. poz. 592) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5a w pkt 34 w lit. a wyrazy:

a) „prawo ochronne na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawo z rejestracji wzoru użytkowego”,

- b) wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”;
- 2) w art. 22b w ust. 1 w pkt 6 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej”;
- 3) w art. 26e w ust. 2 w pkt 5:
 - a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „prawa ochronnego na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”,
 - b) w lit. c i d wyrazy „prawa ochronnego na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”;
- 4) w art. 30ca w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) prawo z rejestracji wzoru użytkowego.”.

Art. 537. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2026 r. poz. 554) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4a w pkt 23 w lit. a wyrazy:
 - a) „prawa ochronne na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”,
 - b) „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”;
- 2) w art. 16b w ust. 1 w pkt 6 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej”;
- 3) w art. 18d w ust. 2 w pkt 5:
 - a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „prawa ochronnego na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”,
 - b) w lit. c i d wyrazy „prawa ochronnego na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”;
- 4) w art. 24d w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) prawo z rejestracji wzoru użytkowego.”.

Art. 538. W ustawie z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2023 r. poz. 2053) w art. 8a wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 539. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2026 r. poz. 522, 640 i 644) w art. 3 pkt 14 w lit b wyraz „zdobniczych” zastępuje się wyrazem „przemysłowych”.

Art. 540. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1119 i z 2026 r. poz. 516) w art. 41a w ust. 1 w pkt 4 wyrazy „art. 305, art. 307 lub art. 308 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „art. 471, art. 472, art. 473, art. 474, art. 475 lub art. 476 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 541. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2026 r. poz. 778), w art. 2 pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) uzyskiwanie, zachowywanie, wykonywanie oraz dochodzenie praw odnoszących się do przedmiotów własności przemysłowej, w szczególności wynalazków, produktów leczniczych oraz środków ochrony roślin, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych oraz topografii układów scalonych, a także znaków towarowych, nazw handlowych i oznaczeń geograficznych,”.

Art. 542. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433), w art. 2 w pkt 9b wyrazy „art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „art. 184 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 543. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 334, z późn. zm.)⁷⁾, w art. 20 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wyznacza sądy okręgowe właściwe do rozpoznawania spraw z zakresu ochrony unijnych znaków towarowych i unijnych wzorów przemysłowych (sądy unijnych

⁷⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1907, z z 2025 r. poz. 526, 820, 1172, 1178, 1609, z 2026 r. poz. 26 i 370.

znaków towarowych i unijnych wzorów przemysłowych) oraz ustala ich obszary właściwości w tych sprawach.”.

Art. 544. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2026 r. poz. 612) użyte w art. 15 w ust. 1, w art. 15a w ust. 1, w art. 16 w ust. 1 oraz w art. 16a w ust. 1 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 545. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2025 poz. 1431, 1668 i z 2026 r. poz. 203 i 607) w art. 189e w ust. 1 pkt 2 wyrazy „ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej”.

Art. 546. W ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2024 r. poz. 1513 i z 2025 r. poz. 1932) w art. 3a w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 547. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2024 r. poz. 1822 i z 2026 r. poz. 516) w art. 16 w ust. 1 w pkt 1 w lit. e wyrazy „art. 303–305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „art. 469–472 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz.U. poz. ...)”.

Art. 548. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2025 r. poz. 775, z późn. zm.⁸⁾) w art. 28 1 pkt 1 wyrazy „wspólnego znaku towarowego gwarancyjnego” zastępuje się wyrazami „znaku towarowego gwarancyjnego”.

Art. 549. W ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1228 i z 2026 r. poz. 346 i 473) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 26a w ust. 2:

- a) w pkt 1 wyrazy „art. 286¹ ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „art. 446 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”,

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. 894, 896, 1203, 1541, 1811, z 2026 r. poz. 507.

b) w pkt 2 wyrazy „art. 286¹ ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej” zastępuje się wyrazami „art. 446 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej”;

2) po art. 78 dodaje się art. 78a w brzmieniu:

“Art. 78a. 1. Od listu ochronnego pobiera się opłatę stałą w kwocie 1000 zł.

2. Od wniosku o przedłużenie obowiązywania listu ochronnego pobiera się połowę opłaty należnej od listu ochronnego.”.

Art. 550. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722, z późn. zm.⁹⁾) użyte w art. 25 w ust. 2 w pkt 2a, w art. 25a w ust. 1b, w art. 81 w ust. 4, w art. 82 w ust. 1 w pkt 2, w art. 103 w ust. 1b, w art. 111 w ust. 2 w pkt 3, w art. 111 w ust. 6b, w art. 115 w ust. 3 w pkt 7, w art. 119 ust. 4 pkt 7, w art. 123a ust. 2 pkt 3, w art. 127 w ust. 1 w pkt 3 i w art. 131 w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „art. 305, art. 307 lub art. 308 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „art. 471, art. 472, art. 473, art. 474, art. 475 lub art. 476 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 551. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. z 2026 r. poz. 48) w art. 15b w ust. 1 w pkt 4 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 552. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2026 r. poz. 670) użyte w art. 16 w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 553. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2026 r. poz. 168) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 65 ust. 5 wyrazy „prawa ochronne na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”;

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. 1863, z 2025 r. poz. 146, 820, 923, 1014, 1069, 1216, 1556, z 2026 r. poz. 176, 340 i 484.

- 2) w art. 94g wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 554. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Badań i Rozwoju (Dz. U. z 2024 r. poz. 1170) w art. 32 w ust. 1 w części wspólnej wyrazy „prawa ochronnego na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”.

Art. 555. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Narodowym Centrum Nauki (Dz. U. z 2026 r. poz. 101) w art. 36 ust. 1 w części wspólnej wyrazy „prawa ochronnego na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”.

Art. 556. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2024 r. poz. 534, z 2025 r. poz. 1017, 1080, z 2026 r. poz. 160) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 w ust. 3 wyrazy „prawo ochronne na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawo z rejestracji wzoru użytkowego”;
- 2) w art. 18 w ust. 7 w pkt 2 wyrazy „praw ochronnych” zastępuje się wyrazami „praw z rejestracji”.

Art. 557. W ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 619) w art. 8 w pkt 23 w lit. a wyrazy „art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „art. 184 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 558. W ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o ochronie zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych lub edukacyjnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 465, z 2025 r. poz. 1795) w art. 36 w ust. 4 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 559. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1131, 1423, 1820, 1863, z 2026 r. poz. 415, 483) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 33 w ust. 1 w pkt 10 w lit. e wyrazy „art. 305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami

„art. 471 lub art. 472 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”;

- 2) w art. 47 w ust. 1 w pkt 2 w lit. e wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej”.

Art. 560. W ustawie z dnia 12 kwietnia 2018 r. o zasadach pozyskiwania informacji o niekaralności osób ubiegających się o zatrudnienie i osób zatrudnionych w podmiotach sektora finansowego (Dz. U. z 2025 r. poz. 566) w art. 3 w ust. 1 w pkt 17 wyrazy „art. 303–305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „art. 469–472 ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

Art. 561. W ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 158 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”;
- 2) w art. 382 wyrazy „prawa ochronnego na wzór użytkowy” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzoru użytkowego”.

Art. 562. W ustawie z dnia 21 lutego 2019 r. o Sieci Badawczej Łukasiewicz (Dz. U. z 2026 r. poz. 194) w art. 47 ust. 1 w pkt 2 wyrazy „prawa ochronne na wzory użytkowe” zastępuje się wyrazami „prawa z rejestracji wzorów użytkowych”.

Art. 563. W ustawie z dnia 11 sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2023 r. poz. 1524) użyte w art. 6 w ust. 4 w pkt 3 oraz w art. 41 w ust. 5 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. 1871 i 1897, z 2025 r. poz. 619, 620, 621, 622, 1162, 1794, 1837, 1864, z 2026 r. poz. 187, 203, 328, 370, 635, 637.

Art. 564. W ustawie z dnia 12 lipca 2024 r. - Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1221¹¹⁾), w art. 409 ust. 3 wyrazy „ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. poz. ...)”.

TYTUŁ XV

Przepisy przejściowe, dostosowujące i przepis końcowy

Art. 565. 1. Do ustalenia treści prawa wyłącznego udzielonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

2. Osoby trzecie korzystające z wytworu, o którym mowa w art. 106¹, ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, w sposób o którym mowa w ust. 2 tego przepisu, mogą korzystać z wytworu jak dotychczas, ale nie dłużej niż przez 5 lat od wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Do ustalenia przesłanek wygaśnięcia oraz unieważnienia prawa wyłącznego udzielonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

4. Do ustalenia podstawy sprzeciwu wobec prawa wyłącznego udzielonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

5. Do ustalenia podstawy sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego albo wyznaczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego zgłoszonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

Art. 566. Do stosunku cywilnoprawnego związanego z przedmiotem własności przemysłowej powstałego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

Art. 567. 1. Do utrzymania ochrony albo przedłużenia prawa wyłącznego udzielonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, którego okres ochrony upływa po tym dniu, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 637 i 820, z 2026 r. poz. 252.

2. Przepisy art. 338–342 niniejszej ustawy, stosuje się także do utrzymania ochrony albo przedłużenia prawa wyłącznego, którego okres ochrony upłynął przed dniem jej wejścia w życie.

Art. 568. 1. Do postępowania w sprawie dokonania wpisu w rejestrze, którego przedmiotem jest prawo wyłączne udzielone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy, chyba że wniosek o dokonanie wpisu w rejestrze został złożony przed dniem jej wejścia w życie.

2. Do rozpatrzenia wniosku o dokonanie wpisu w rejestrze złożonego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy art. 338–342 niniejszej ustawy.

Art. 569. 1. Do postępowań związanych ze zgłoszeniami przedmiotów własności przemysłowej, postępowań związanych z rejestracją oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych, postępowań związanych z udzieleniem dodatkowego prawa ochronnego lub przedłużeniem obowiązywania dodatkowego prawa ochronnego, postępowań związanych z konwersją zgłoszeń albo rejestracji unijnych znaków towarowych oraz do postępowań związanych z europejskimi zgłoszeniami patentowymi i patentami europejskimi, w których Rzeczpospolita Polska została wyznaczona jako kraj ochrony, wszczętych i niezakończonych prawomocną decyzją do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z tym że w postępowaniach tych stosuje się przepisy art. 338–342 niniejszej ustawy.

2. Do skutków nieuiszczenia opłaty jednorazowej za ochronę, opłaty za pierwszy okres ochrony i opłaty za publikację, określonych w decyzjach wydanych w następstwie zgłoszenia przedmiotu własności przemysłowej dokonanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do związanego z tymi opłatami przywrócenia terminu, stwierdzenia wygaśnięcia decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego, zwolnienia od opłaty, odroczenia terminu jej płatności oraz do publikacji o udzielonym prawie wyłącznym stosuje się art. 52 ust. 2 zdanie drugie, art. 100 ust. 1 w zakresie art. 52 ust. 2 zdanie drugie, art. 111 ust. 2 zdanie drugie, art. 147 ust. 2 zdanie drugie, art. 182 ust. 3 zdanie drugie, art. 203 ust. 3, art. 225, art. 226 ust. 3–6, art. 227 i art. 227¹ ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

3. Do postępowania związanego ze zgłoszeniem przedmiotu własności przemysłowej uznanego za dokonane od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, do oceny uznania zgłoszenia przedmiotu własności przemysłowej przesłanego za pomocą telefaksu za dokonane stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, zgłoszenie o udzielenie prawa ochronnego na wzór użytkowy uznaje się za zgłoszenie o udzielenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego.

Art. 570. Do postępowań:

- 1) o ograniczenie patentu albo prawa ochronnego na wzór użytkowy;
- 2) w sprawie sprzeciwu wobec:
 - a) zgłoszenia znaku towarowego,
 - b) wyznaczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej międzynarodowego znaku towarowego,
 - c) prawomocnej decyzji o udzieleniu patentu, prawa ochronnego na wzór użytkowy albo prawa z rejestracji;
- 3) w sprawie krajowego sprzeciwu, sprzeciwu od wniosku o zatwierdzenie zmiany specyfikacji produktu;
- 4) w sprawie o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 5) w sprawie rozpatrywanej w trybie postępowania spornego

– wszczętych i niezakończonych prawomocną decyzją do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z tym że w postępowaniach tych stosuje się przepisy art. 338–342 niniejszej ustawy.

Art. 571. 1. Do postępowania o ponowne rozpatrzenie sprawy wszczętego i niezakończonego prawomocną decyzją do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z tym że w postępowaniu tym stosuje się przepisy art. 338–342 niniejszej ustawy.

2. Do ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącego decyzji albo postanowienia wydanych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, w postępowaniu wszczętym przed tym dniem, stosuje się przepisy art. 358, art. 359, art. 360 ust. 1, art. 361 i art. 362 niniejszej ustawy.

3. Decyzja stwierdzająca wygaśnięcie prawa wyłącznego z powodu nieuiszczenia opłaty okresowej za ochronę może zostać uchylona na wniosek strony o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym uprawdopodobni ona, że uchybienie nastąpiło bez jej winy, o ile sześciomiesięczny termin, o którym mowa w art. 224 ust. 4 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1,

którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, upłynął po tym dniu. W tym przypadku stosuje się przepis art. 360 ust. 3 zdanie drugie niniejszej ustawy.

Art. 572. Przepisy art. 89 ust. 3 i 4 niniejszej ustawy, stosuje się również w przypadku decyzji o wygaśnięciu patentu głównego wydanej przed dniem jej wejścia w życie. W tym przypadku wniosek, o którym mowa w art. 89 ust. 3, składa się w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 573. Przepisy art. 16 niniejszej ustawy, stosuje się również w przypadku decyzji o udzieleniu prawa wyłącznego wydanej przed dniem jej wejścia w życie.

Art. 574. 1. Do postępowania w sprawie o udzielenie prawa ochronnego na wzór użytkowy wszczętego na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

2. Do przekształcenia zgłoszenia wynalazku dokonanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w zgłoszenie wzoru użytkowego stosuje się przepisy art. 38 niniejszej ustawy.

Art. 575. 1. Do postępowania o przywrócenie terminu, o którym mowa w art. 225 ust. 1 lub 243 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, wszczętego na wniosek złożony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

2. Do postępowania o zawieszenie biegu przedawnienia z powodu siły wyższej, o którym mowa w art. 243 ust. 6 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, wszczętego na wniosek złożony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

Art. 576. 1. Wspólne prawo ochronne istniejące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wygasa z upływem okresu ochrony trwającego w tym dniu.

2. Przed upływem okresu ochrony, o którym mowa w ust. 1, uprawnieni mogą złożyć wniosek o przekształcenie wspólnego prawa ochronnego w prawo ochronne na znak towarowy. Wniosek nie podlega opłacie.

3. Postępowanie w sprawie udzielenia wspólnego prawa ochronnego wszczęte i niezakończone prawomocną decyzją do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, staje się postępowaniem w sprawie udzielenia prawa ochronnego na znak towarowy.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, zgłoszenie wspólnego prawa ochronnego staje się zgłoszeniem znaku towarowego.

Art. 577. Przepis art. 244 niniejszej ustawy stosuje się również w przypadku, gdy wniosek o konwersję unijnego znaku towarowego został złożony przed dniem jej wejścia w życie.

Art. 578. 1. Dotychczasowy rejestr patentowy, o którym mowa w art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy staje się rejestrem patentów, o którym mowa w art. 410 ust. 1 pkt 1 niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe rejestry dodatkowych praw ochronnych, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych i topografii układów scalonych, o których mowa w art. 228 ust. 1 pkt 1¹–6 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się odpowiednio rejestrami dodatkowych praw ochronnych, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych i topografii układów scalonych, o których mowa w art. 410 ust. 1 pkt 3–7 niniejszej ustawy.

3. Tworzy się rejestr patentów europejskich, o którym mowa w art. 410 ust. 1 pkt 2 niniejszej ustawy.

4. Wpisy patentów europejskich dokonane w rejestrze patentowym, o którym mowa w art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się wpisami w rejestrze patentów europejskich, o którym mowa w art. 410 ust. 1 pkt 2 niniejszej ustawy.

Art. 579. Zgody na doręczanie korespondencji wyłącznie przez system teleinformatyczny Urzędu wyrażone na podstawie art. 241¹ ust. 4 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, stają się zgodami w rozumieniu art. 346 ust. 7 niniejszej ustawy.

Art. 580. Do naruszeń praw wyłącznych zaistniałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

Art. 581. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, Rada do Spraw Oznaczeń Geograficznych Produktów Rzemieślniczych i Przemysłowych, o której mowa w 195^[67] ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, staje się Radą do Spraw Oznaczeń Geograficznych Produktów Rzemieślniczych i Przemysłowych, o której mowa w art. 335 niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, członkowie Rady do Spraw Oznaczeń Geograficznych Produktów Rzemieślniczych i Przemysłowych, o której mowa w 195^[67] ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, stają się członkami Rady do Spraw Oznaczeń Geograficznych Produktów Rzemieślniczych i Przemysłowych, o której mowa w art. w 335 niniejszej ustawy, na dotychczasowych warunkach.

Art. 582. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 259 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, staje się Urzędem Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 479 niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, pracownicy Urzędu Patentowego, o którym mowa w art. 259 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, stają się pracownikami Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 479 niniejszej ustawy, na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

3. Dotychczasowy statut Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej zachowuje moc do dnia nadania nowego statutu na podstawie art. 480 ust. 4 niniejszej ustawy.

4. Pełnomocnictwa i upoważnienia wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, pozostają w mocy do czasu ich odwołania albo wygaśnięcia.

Art. 583. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, mienie Skarbu Państwa będące we władaniu Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 259 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, staje się mieniem Skarbu Państwa będącym we władaniu Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 479 niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2026 r. poz. 399).

2. Prawa, obowiązki, wierzytelności i zobowiązania Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 259 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z dniem wejścia w życie ustawy stają się prawami, obowiązkami, wierzytelnościami i zobowiązaniami Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 479 niniejszej ustawy.

3. W umowach i porozumieniach, w których stroną jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 259 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stroną staje się Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 479 tej ustawy.

Art. 584. W sprawach sądowych, sądowno-administracyjnych oraz administracyjnych, wszczętych i niezakończonych prawomocnie przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w których stroną albo uczestnikiem jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 259 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy,

stroną albo uczestnikiem staje się Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 479 niniejszej ustawy.

Art. 585. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 263 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, staje się Prezesem Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 482 ust. 1 niniejszej ustawy.

2. Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, powołany na podstawie ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, pozostaje na stanowisku Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej do czasu upływu kadencji, o której mowa w art. 263 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

3. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zastępcy Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 263 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, stają się zastępcami Prezesa Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 482 ust. 5 niniejszej ustawy.

4. W sprawach sądowo-administracyjnych albo administracyjnych, wszczętych i niezakończonych prawomocnie przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w których stroną był Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 263 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stroną staje się Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 482 ust. 1 niniejszej ustawy.

Art. 586. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, eksperci, asesorzy i aplikanci, zatrudnieni w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 259 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, stają się odpowiednio ekspertami, asesorami i aplikantami zatrudnionymi w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 479 niniejszej ustawy, na dotychczasowych warunkach pracy i płacy.

2. Do aplikacji i asesury, które rozpoczęły się i nie zakończyły do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy oraz do odbywających je aplikantów i asesorów, stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, z tym że stosuje się przepisy art. 492 ust. 6 i 11 oraz art. 493 ust. 3-5 niniejszej ustawy.

Art. 587. 1. Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej zwołuje pierwsze Kolegium Ekspertów w celu wyboru Rzecznika Interesu Zawodowego w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Rzecznik Interesu Zawodowego pełniący swoją funkcję przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, pełni tę funkcję do czasu wyboru nowego Rzecznika Interesu Zawodowego, nie dłużej niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 588. 1. Rzecznik Interesu Zawodowego, w terminie 9 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, przedstawia Kolegium Ekspertów do zaopiniowania Regulamin, o którym mowa w art. 489 ust. 10 niniejszej ustawy.

2. Kolegium Ekspertów wyraża swoją opinię niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie miesiąca od dnia przedstawienia Regulaminu do zaopiniowania. W przypadku niewyrażenia opinii we wskazanym terminie, Rzecznik Interesu Zawodowego przedstawia Regulamin do zatwierdzenia Prezesowi Urzędu Patentowego .

3. Rzecznik Interesu Zawodowego, w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, przedstawia Kolegium Ekspertów do zaopiniowania Kodeks Etyki Ekspertów, o którym mowa w art. 489 ust. 11 niniejszej ustawy.

4. Kolegium Ekspertów wyraża swoją opinię niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie miesiąca od dnia przedstawienia Kodeksu Etyki Ekspertów do zaopiniowania. W przypadku niewyrażenia opinii we wskazanym terminie, Rzecznik Interesu Zawodowego przedstawia Kodeksu Etyki Ekspertów do zatwierdzenia Prezesowi Urzędu Patentowego.

5. Kolegium Ekspertów podejmuje uchwały w sprawach, których mowa w ust. 1 i 3, zwykłą większością głosów.

Art. 589. 1. Prezes Urzędu Patentowego, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, ustala Regulamin, o którym mowa w art. 499 ust. 5 niniejszej ustawy.

2. Do dnia wejścia w życie regulaminu, o którym mowa w ust. 1, przyznawanie nagród następuje na dotychczasowych zasadach.

Art. 590. 1. W terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy oceniający rozpocznie ocenę okresową eksperta.

2. Do czasu wydania rozporządzenia, o którym mowa w art. 509, przepisów art. 507 i 508 nie stosuje się.

Art. 591. Do postępowań dyscyplinarnych wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1.

Art. 592. 1. Komisja Dyscyplinarna Ekspertów i Wyższa Komisja Dyscyplinarna Ekspertów stają się odpowiednio Komisją Dyscyplinarną i Wyższą Komisją Dyscyplinarną.

2. Członkowie Komisji Dyscyplinarnej Ekspertów i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Ekspertów pełniący swoje funkcje w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się członkami odpowiednio Komisji Dyscyplinarnej i Wyżej Komisji Dyscyplinarnej.

3. Kadencje Komisji Dyscyplinarnej i Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, o których mowa w ust. 1, trwające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy trwają do dnia ich upływu.

4. Do upływu kadencji trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, Komisja Dyscyplinarna i Wyższa Komisja Dyscyplinarna, o których mowa w ust. 1, działają w składach ośmioosobowych.

Art. 593. 1. Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, powołuje rzecznika dyscyplinarnego.

2. Rzecznik dyscyplinarny pełniący swoją funkcję przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, pełni tę funkcję do czasu powołania nowego rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 594. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 61 i art. 101 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 595 ust. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 64 i art. 125 ust. 2 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 595. 1. Traci moc ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170).

2. Traci moc ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o dokonywaniu europejskich zgłoszeń patentowych oraz skutkach patentu europejskiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2).

Art. 596. Ustawa wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art.150-183, które wchodzi w życie z dniem 9 grudnia 2027 r.

Za zgodność pod względem prawnym, legislacyjnym i redakcyjnym
Aleksandra Jabłońska
Dyrektor Departamentu Prawnego i Orzecznictwa
w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej
/-podpisano elektronicznym podpisem kwalifikowanym